AMALIA WALDEN

Proba curajului

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Marea Nordului se întindea la nesfârșit sub un cer lipsit de stele, în timp ce Lisa Clark se afla la comanda unui elicopter închiriat. Când își aruncă privirea asupra panoului de control, văzu că era deasupra coastei belgiene.

– Totul e sincronizat, spuse ea « Stăpânului cerului », ca și cum s-ar fi adresat unei ființe umane. Așa că fii cuminte și nu-mi crea probleme până la aterizare.

"Stăpânul cerului" fusese programat să poată coborî pe apă. Părea că totul e în regulă, dar nu poți fi niciodată sigur de nimic. O mare zbuciumată ar putea compromite definitiv amerizarea.

– Iar asta se poate întâmpla în orice moment, spuse Lisa cu voce tare. Marea Nordului nu e liniștită nici măcar într-o asemenea noapte calmă.

Se gândi puțin la cum s-ar putea salva, dacă lucrurile nu vor merge așa cum era prevăzut. Lovindu-și obrazul cu palma, își spuse cu fermitate :

– Nu-ți mai plânge atâta de milă ! Nu-ți poți permite să te gândești la o amerizare eșuată, nici măcar la una complicată.

Își consultă ceasul de la mână și-l compară cu acela de la bord pentru a vedea dacă merge bine. Mai erau zece minute până la miezul nopții. După ce se uită la harta de zbor, își spuse că va ajunge la țanc la locul stabilit. Se gândi puțin la bărbatul pe care urma să-l întâlnească în seara aceea. Își spuse că avea probabil o mulțime de motive care să-l facă să-i dea întâlnire undeva pe mare într-o noapte atât de întunecată cum era aceea. Specificarea "fix la miezul nopții" i se păru cel puțin teatrală. Furia și supărarea pe care încercase să le țină în frâu ieșiră la suprafață. Tot ce avea legătură cu această întâlnire o enerva: locul, situația, bărbatul în cauză. Era supărată că partenerul ei, Jake, acceptase cazul.

– Cine are nevoie de așa ceva? spuse ea.

În urmă cu o zi, viața i se părea simplă. totul se complicase în clipa în care un nebun îi dăduse întâlnire la miezul nopții, pe Marea Nordului. Toate acestea se întâmplaseră deoarece un vechi prieten al lui Jake îi telefonase pentru a-i spune că e intermediarul unui actor cu greutate în lumea spectacolului. Un actor care avea nevoie de ajutorul unui detectiv particular, dar care dorea să-și păstreze anonimatul.

Lisa, care monitoriza apelul de la un alt telefon, se înfioră la auzul cuvântului « actor ». Cuvântul acesta funcționa ca o vrajă pentru Jake. În mod obișnuit, acesta ar fi refuzat o asemenea cerere, dar lumea teatrală îl fascina. Suișurile și coborâșurile actorilor nu-l lăsau indiferent. Farmecul și strălucirea acestei lumi îl fascinau. Iar un caz care să-i permită să stea printre costume de epocă, tot felul de decoruri sau alături de vreun sufleur era mană cerească.

Se bucură când îl văzu că ezită, deși știa prea bine că avea altceva mult mai important de făcut. Urma să plece la o întrunire internațională a detectivilor de renume. Aceasta avea loc în Maroc, iar el urma să plece a doua zi.

– Nu lucrez niciodată pentru oameni care nu-și declină identitatea, spuse Jake.

– Îți spun ceva inițialele P. J. ? auzi la celălalt capăt al firului.

Lisa rămase fără răsuflare. Jake își îndreptă privirea spre ea când rosti numele Peter Joring. Îi spuse lui Jake să acopere receptorul cu mâna ca să poată vorbi neoficial.

– Nu lua acest caz, Jake! Joring are reputația unui bărbat foarte temperamental nu numai pe scenă, ci și în afara ei.

Dar Jake nu luă în seamă acest avertisment. Privirea pe care i-o aruncă era aceea a unui bărbat care făcea exact ceea ce-și dorea.

– Întâmplător, Joring e unul dintre cei mai mari actori din lumea anglo-saxonă, zise el.

Totuși, când vorbi din nou în receptor, se bucură auzindu-l cum se eschivează să-i dea un răspuns clar.

– Lucrez deja la un caz. Nu cred că mă pot înhăma la altceva.

Se aștepta la un asemenea răspuns din partea ta, Jake. Mi-a spus că în cazul în care ne refuzi, să nu pronunț decât un cuvânt.

– Pronunță-l !

– Maroc.

Jake tăcu puțin, dar Lisa știa care va fi răspunsul.

– Bine, zise el. Nu mă pot ocupa de asta, dar am s-o trimit pe partenera mea. Spune ora și locul. Se va ocupa ea de cercetările preliminare.

« Uite că am ajuns ! » își spuse Lisa în sinea ei. În timp ce se pregătea de amerizare, își aminti cu plăcere de faptul că avusese atunci ultimul cuvânt.

– Bineînțeles că n-ai făcut-o pentru Joring, îi spuse ea, ci pentru că a amintit de Maroc. Te duci acolo pentru că ai primit ordine secrete. Evident, nu sunt excluse încurcăturile. Doar nu vrei să înghit explicația pe care mi-ai dat-o, Jake Jefferson ? Ai luat acest caz pentru

că ești un actor ratat. Nu uita ce-ți spun, prietene, actorul ăsta mare, nimic de zis, o să ne facă o mulțime de probleme.

Făcu ultimele verificări înainte de amerizare. Panoul de la bord îi arăta că indicatorul vitezei aerului și giroscopul de direcție erau stabile. La fel și aparatul de măsurat presiunea. Indicatorul de măsurare a temperaturii îi arăta că se apropia de Flandra. În clipa aceea, avionul era situat chiar deasupra locului marcat cu x pe harta ei de zbor. După amerizare, în orice clipă « Stăpânul Cerului" putea fi localizat, dar nu se aștepta ca întâlnirea să dureze mult. Până când vreunul din paznici va raporta amerizarea unui elicopter, ea își va fi terminat treaba și va fi plecat.

Trase de câteva ori aer adânc în piept, opri motorul și se lăsă în jos pentru a elimina orice alt zgomot. Tăcerea era deplină. « Stăpânul Cerului » se scufundă în beznă. Lisa ciuli urechile și auzi cum un crucișător se plimbă în jurul elicopterului. « Aceasta e persoana de contact » își spuse în sinea ei. « E, fără îndoială, un angajat care ne va duce la marele bărbat în carne și oase. Hai să vedem ce e așa de urgent de făcut în Maroc, încât să fim nevoiți să amerizăm aici într-o noapte fără stele ».

Lisa sări pe scărița de funie care era agățată deasupra bărcii de pescuit. Crucișătorul pentru care venise părea că se îndepărtează. Stătu ceva timp în barcă, încercând să se orienteze. Se așteptase la altceva. În cel mai rău caz, la un iaht lucios și lung. Ambarcațiunea la bordul căreia se afla era, într-adevăr, un vas de pescari. Mirosea numai a pește.

– E cineva aici ? întrebă ea.

Drept răspuns, i se puse o lanternă în ochi. La impactul cu lumina, Lisa clipi.

– Hei ! Stinge chestia aia !

Persoana care ținea lanterna în mână făcu întocmai. În întunericul care se înstăpâni din nou, se auzi un hohot de râs. După aceea, o voce spuse :

– Îmi cer mii de scuze pentru că te-am speriat, domnișoară Clark. Urmează-mă, te rog ! adăugă vocea.

Deși rostise atât de puține cuvinte, Lisa recunoscu imediat vocea. Nu exista de cât una pe lume cu o asemenea frazare. Bâjbâi prin întuneric după voce. Dintr-o dată, o cascadă de lumină se revarsă în întuneric. Se îndreptă spre ceea ce părea a fi camera de comandă a unei vechi ambarcațiuni de pescuit. Chiar și acolo, bărbatul nu renunțase la apucăturile sale de actor. Încăperea era luminată de parc-ar fi fost o scenă. Dincolo de înfățișarea ei oarecum bătrânicioasă, cabina era bine echipată. Avea radar, detector de unde radio, radiotelefon, un sondor de adâncime, haine pentru uscat și pentru mare.

Lisa privi în jur, pentru a-l zări pe Peter Joring. Când îl văzu în cele din urmă, înălțimea lui medie o surprinse. Pe scenă sau pe ecran părea foarte înalt, de cel puțin 1,80 metri. Mai întâlnise până atunci actori și actrițe în carne și oase și avusese chiar ocazia să-i fotografieze. De aceeas, nu fu șocată de faptul că era mult mai bătrân decât pe scenă. Fruntea îi era brăzdată de riduri, dar felul în care era îmbrăcat îi dădea un aer de nonșalanță tinerească. Mâinile păreau a fi cele ale unui om tânăr. Erau pline de forță și de vigoare. Îi prinse mâna dreaptă și o ținu între ale sale mai mult decât era necesar. Strângerea lui de mână era fermă și de-a dreptul electrizantă.

– Foarte, foarte frumos din partea dumitale că ai venit până aici, domnișoară Clark ! Apreciez gestul dumitale, spuse el.

Faptul că era conștient de propriul farmec, o făcu pe Lisa să-i răspundă cu asprime, aproape nepoliticos.

– Nu prea am avut de ales.

Partenerul meu are o slăbiciune pentru actori. Eu consider această profesie ca pe oricare alta. E un mijloc de a-ți câștiga existența. Actorii sunt oameni obișnuiți. Numai pentru statui se construiesc piedestaluri.

Bărbatul din fața ei era de un calm imperturbabil.

– Că tot veni vorba, oare toți detectivii vorbesc la fel de deschis ca dumneata ? Știi, sunt nevoit să recunosc că ești primul detectiv pe care-l întâlnesc în carne și oase.

Lisa făcu o grimasă și spuse:

– Punct ochit, punct lovit! Vă mulțumesc că ați făcut prezentările într-un mod atât de abil.

Totuși, nu-l privea cu ochii unui detectiv, ci cu aceia ai unei femei.

« Haide, Lisa, nu-l lăsa să-ți întunece judecata cu farmecul lui. »

Încercă să iasă din această situație delicată adoptând un aer de solicitudine profesională.

– Ce problemă aveți ? întrebă ea.

Felul direct în care-i fu pusă această întrebare, îl făcu pe bărbatul din fața ei să i se mărească ochii de uimire. După aceea, își compuse un zâmbet fermecător.

– N-a fost frumos din parea mea că m-am holbat la dumneata. Problema e că mă așteptam să mă întâlnesc cu altcineva, nu atât de tânăr și de feminin.

– Detectivii se pot ușor metamorfoza.

– Iartă-mă, dar eu aveam în minte o imagine stereotipă: o fostă polițistă scorțoasă care să știe karate, judo... ceva de genul ăsta.

Lisa îl măsură din priviri. Era neîncrezătoare. Avea un trecut cât se poate de previzibil : era una din cele mai mari celebrități din lumea spectacolului. Dar bărbatul din spatele acestei celebrități avea un farmec irezistibil. Putea să se servească de el în orice situație.

În meseria ei, una din primele reguli pe care le învățai era să nu consideri nimic de la sine înțeles. A doua era să nu ai încredere în nimeni.

De aceea, se grăbi să rupă vraja cu care acesta încerca s-o învăluie, spunând :

– În elicopterul pe care l-am pilotat, am băut niște cafea. Neagră, tare și fierbinte.

– Vrei ceva de mâncare ? Un sandviș, poate ?

– Mai degrabă, ceva dulce.

Bărbatul aduse o cutie cu biscuiți. Se așeză pe o canapea de piele și începu să mănânce, neslăbindu-l din ochi. I se părea că omul acesta se simte ca peștele în apă în orice situație.

– Te simți mai bine ? întrebă el.

Ea încuviință.

– Atunci, reluă el, cred că putem trece la afaceri.

Farmecul de care dăduse dovadă până atunci se transformă în vigilență.

– E prea devreme să vorbim despre onorariu ? întrebă el.

– Aș vrea, mai întâi, să știu la ce vă gândiți, și abia apoi putem să discutăm și despre bani.

– Mă gândesc la această domnișoară, spuse el, deschizând o casetă din care scoase două fotografii. Într-una din ele apărea o fată îmbrăcată băiețește, iar în cealaltă, aceeași fată era îmbrăcată cu o bluză în stil rustic. Fata era înaltă și mlădioasă. Părul blond îi cădea pe spate și-i ajungea până la talie. Era de o frumusețe răpitoare, dar privirea ei trăda o mare spaimă.

– Cine e? întrebă Lisa.

– Fiica mea vitregă. M-am căsătorit cu mama ei pe când era era de-o șchioapă. Am îndrăgit-o imediat, eu neavând nici un copil natural.

Afecțiunea care ne lega era profundă și sinceră. Am sperat s-o pot adopta, dar n-am reușit.

– Cum o cheamă?

– Numele ei adevărat e Linda Demarest. Dar are un adevărat talent în a-și schimba identitatea. Nu știu cum o mai cheamă acum.

Spunând acestea, se duse în cealaltă parte a cabinei, ca și cum ar fi vrut să ridice o cortină între ei doi.

– Am avut mereu probleme cu ea, chiar dacă am ținut mult la ea.

– Adică?

Bărbatul ridică din umeri.

– Păi... intra mereu în bucluc. Și asta pentru că aproape niciodată nu se găsea nimeni care să se ocupe de ea.

– Nici măcar dumneata ? În ciuda afecțiunii pe care i-o porți ?

– Eu nici atât. Oamenii care practică profesia pe care o practic eu sunt niște mari egoiști. Foarte târziu ne dăm seama că prețul pe care l-am plătit e însăși viața. Ne pierdem prietenii, cunoștințele...

Lisa îl privi cu atenție. Nu putea să-l aprobe, dar simțea că spune adevărul. Atât privirea, cât și vocea lui exprimau o anume durere.

– Dar mama ei?

– Am uitat să-ți spun că a murit când Linda avea șase ani. Am trimis-o la cele mai bune școli. A crescut prin internate. A avut probleme la toate școlile prin care a trecut.

– Ce fel de probleme ?

– Era o « fugară », adică un copil mereu pe picior de plecare. O tot aduceau înapoi, dar ea fugea din nou. Crede-mă, era îngrozitor. Când a intrat la liceu, o perioadă scurtă de timp părea că se mai potolise. Dar a luat-o iar de la capăt. Știi cum e la vârsta asta : locuiesc mai mulți în aceeași cameră și experimentează tot felul de lucruri. Ca de exemplu, droguri.

Lisa dădu semne de nerăbdare. Se ridică și spuse :

– Sunt detectiv particular, nu psiholog. Nu e treba mea să-i împac pe oamenii care s-au certat.

– Nu e vorba numai de asta. Mă tem că viața ei e în pericol.

– Nu vi se pare că e cam târziu să vă gândiți la asta ? Dacă a fost mereu o « fugară », cred că v-ați obișnuit cu această stare de fapt.

– Nu e vorba numai de asta, repetă el.

– Domnule Joring, mă străduiesc din răsputeri să înțeleg. Până acum, n-am auzit decât lucruri banale, lucruri pe care le-aș fi putut auzi în cancelaria oricărui liceu. Cred că nu v-ați adresat persoanei potrivite. Dumneavoastră, cei din lumea spectacolului, credeți că problemele pe care le aveți în viața de toate zilele sunt adevărate drame. La o adică, devin centrul universului. Aveți un asemenea talent de a strica relațiile cu ceilalți, încât nu mai puteți îndrepta nimic. Și atunci, apelați la oricine credeți că vă poate ajuta sau e doritor să o facă. Îmi pare rău, dar nici eu, nici partenerul meu nu avem timp să ne ocupăm de crizele de personalitate ale unei odrasle de celebritate, numai pentru că aceasta are brusc o mustrare de conștiință.

Felul acesta direct de a pune problema îi aduse rezultatele scontate.

– Bine. Îți spun despre ce e vorba. Cât se poate de scurt.

– E deja mult mai bine, spuse ea.

– Am primit un telefon de la fiica mea vitregă chiar în ziua în care îl contactam pe prietenul care a luat legătura cu partenerul tău. Am avut o conversație foarte ciudată cu ea.

– În ce sens ?

– Întotdeauna a fost o zăpăcită, dar de data asta mi s-a părut că e foarte speriată și că avea mare nevoie de ajutor.

– Ce fel de ajutor ?

– Protecție pentru propria ei viață. Spunea că e urmărită de cineva. « Au ajuns la mine » mi-a spus. « N-am să mai scap de ei. » Mi-a spus

că sunase să-și ia rămas-bun, pentru că s-ar putea să nu mai aud de ea. Spunea că mă iubește și că mă sunase pentru a-mi spune cât de mult însemnam pentru ea.

Mi-am dat seama că trebuie să aflu neapărat unde e. N-a vrut să-mi spună, dar am insistat. Până la urmă, mi-a spus că e în Maroc. Asta m-a pus pe gânduri. Știam că hoinărește prin Europa cu o bandă de hippioți.

– Nu credeți că încerca să facă din țânțar armăsar, să prezinte lucrurile într-un mod mult mai dramatic decât era cazul?

– E logic ceea ce spui. Numai că nu-i stă în fire. Nu și-a plâns niciodată de milă. Cred că de aici îi vin toate problemele. A fugit mereu, dar n-a cerut niciodată ajutorul nimănui. A ținut totul în ea. Întotdeauna. Cândva, mi-a spus un lucru tare ciudat.

– Ce v-a spus ?

– Mi-a spus : « Tată, am un țipăt înlăuntrul meu. Îl aud cum vrea să iasă la suprafață. E țipătul meu și numai al meu. Sunt singura care-l aude ».

O tăcere apăsătoare se lăsă în cabină.

– Dacă e în pericol, aș vrea s-o ajutați.

– Trebuie mai întâi s-o găsim.

– Da, da.

– De ce ați apelat la noi? De ce v-ați adresat echipei Jefferson-Clark?

Bărbatul se lovi cu palma peste frunte, ca și cum uitase să spună ceva important și acum își adusese aminte.

– Ce prost sunt ! Ar fi trebuit să-ți spun. A amintit numele partenerului tău.

– Fiica dumneavoastră vitregă a amintit numele lui Jake Jefferson ?

– Da, când mi-a telefonat din Africa de Nord.

Lisa începea din nou să dea semne de nerăbdare.

– Uite ce e, domnule Joring.

Te-am crezut când mi-ai vorbit despre problemele emoționale ale fiicei dumitale vitrege, dar că ar fi sunat pentru a-l chema în ajutor pe Jake Jefferson, mi se pare culmea.

– N-a spus că l-ar fi chemat s-o ajute.

– Atunci, ce-a spus?

Acesta tăcu puțin, ca și cum ar fi făcut un efort pentru a-și aminti. Într-un târziu, spuse :

– Cred că a spus ceva de genul : « Nu sunt numai eu implicată. E și un detectiv particular foarte cunoscut, unul pe care-l cheamă Jake Jefferson. Nu peste mult timp va veni în Maroc, iar când va ajunge, vor face totul pentru a-l elimina ». A închis înainte de a mai avea timp să-i pun vreo întrebare.

***

În Maroc era șase dimineața când Lisa sună la hotelul Rabat-Hilton. În timp ce aștepta să i se facă legătura din centrală cu camera partenerului ei, plănuia cum să-l întâmpine. Conchise că soluția cea mai bună era o formulă de genul : « Bună, frumosule, cum e viața de noapte în Medina ? » Telefonul sună o bună bucată de vreme, dar nimeni nu catadicsi să răspundă. În cele din urmă, persoana care făcuse legătura din centrală spuse :

– Domnul Jefferson nu răspunde.

– Trebuie să răspundă, spuse Lisa. Mai încercați!

Se simțea istovită după întâlnirea pe care o avusese cu Peter Joring pe mare. Persoana din centrală formă încă o dată numărul. Lisa se aștepta să audă vocea aspră a partenerului ei. În schimb, auzi din nou vocea centralistei.

– Domnul Jefferson nu răspunde.

– Mai încercați, spuse Lisa, pe un ton poruncitor. Sunteți sigură că ați format bine numărul ?

– Da, doamnă. Așteptați o clipă, vă rog.

După un răstimp, altcineva îi răspunse la telefon. Cineva care vorbea cu accent străin, dar care fusese educat în Marea Britanie.

– La telefon e secretara. Aveți vreo problemă ?

– Încerc s-o conving pe centralistă să verifice dacă a sunat la camera lui Jake Jefferson venit din S.U.A. E înregistrat la dumneavoastră.

– Am verificat, doamnă. Numărul a fost format cum trebuie, dar persoana respectivă tot nu răspunde.

– Uitați cum stau lucrurile. Domnul Jefferson așteaptă acest telefon. E un telefon dinainte stabilit. Ați înțeles ? Sunt asociata lui și așteaptă să-l sun chiar la această oră. Mi-a spus că va sta expres pentru acest telefon în cameră.

– Da, doamnă, înțelegem, dar nu răspunde.

– Atunci, ați sunat la altă persoană cu același nume, sau la altă cameră. De unde să știu eu?

– Nu încape nici o îndoială că am sunat unde trebuia.

– Puteți să trimiteți pe cineva la el? Să sune sau să vadă ce se întâmplă?

– E o cerere neobișnuită.

– Știu, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu mă refuzați !

O veșnicie parcă se scurse până auzi o altă voce la celălalt capăt al firului. O voce rece, impersonală, care aparținea unui membru al personalului de securitate, îi spuse :

– La cererea dumneavoastră, camera domnului Jefferson a fost cercetată. E goală. De fapt, n-a dormit acolo.

– A predat cheile de la cameră ?

– Nu, echipamentul e încă înăuntru.

Lisa mai puse o ultimă întrebare, deși știa care va fi răspunsul.

– Numele meu e Lisa Clark. Aș vrea să știu dacă domnul Jefferson a lăsat vreun mesaj pentru mine.

– Nu, doamnă Clark, n-a lăsat nici un mesaj. Nimic.

Puse telefonul în furcă. Era de-a dreptul șocată. Îi veniră în minte frânturi din frazele pe care ar fi vrut să i le spună lui Jake despre întâlnirea de pe Marea Nordului, despre felul în care Peter Joring încerca să fabrice un caz din faptul că fiica lui își plângea de milă.

Ce prostie că Jake Jefferson se lăsase prins într-o asemenea poveste ! Să pleci pe urmele unei adolescente delincvente. Ce glumă proastă ! Așa i se părea în urmă cu zece minute.

Lisa se înfioră. După ce ateriză, se duse glonț la prima cabină telefonică pe care o întâlni, pentru a vorbi cu Jake. Nici măcar nu-și dăduse jos echipamentul de zbor. Afară era o ceață deasă. Dintr-o dată, totul îi deveni limpede. Văzul, auzul, mirosul, toate simțurile i se ascuțiseră.

Parcă i se luase o ceață de pe ochi. Iar realitatea i se înfățișa așa cum era : înspăimântătoare. Ultima persoană cu care vorbise la telefon era din aceeași breaslă ca și ea. Îți dai seama imediat când ai de-a face cu unul de-al tău. Ultimele cuvinte rostite de bărbat erau ca un semnal de alarmă pentru Lisa :

– Nici un mesaj. Nimic.

Dar nu asta o îngrozea. Oare ce-i hrănea teama care o cuprinsese ?

Peste câteva clipe, își aminti. Când l-a întrebat dacă Jake a predat camera, acesta a spus:

– Nu, echipamentul lui e încă în cameră.

Poate că era una din acele scăpări care apar atunci când vorbești o limbă străină... Lisa dădu glas propriilor temeri: "de unde vin eu, acest cuvânt e folosit, de obicei, în cazul unei persoane moarte ».

Capitolul 2

Lisa aruncă o privire pe fereastra camerei 707 și își vârî mâna în rucsacul pe care-l ținea pe umăr pentru a vedea dacă plicul subțire în care era o telegramă de la Jake mai era acolo. Drumul cu avionul de la Londra i se păruse interminabil, mai ales pentru că făcuseră o escală la Lisabona. Plicul acela subțire o făcu să nu-și piardă speranța. De un lucru era sigură: Jake trăia.

În avion, Lisa se gândi că dacă trebuia să definească într-un singur cuvânt întâmplările prin care trecea acesta nu putea fi decât « bulversante ». Dispariția lui Jake o dăduse peste cap. Nu-i stătea în fire să facă așa ceva. Era un om serios și responsabil. O persoană pe care te puteai baza. Avea și el, ca oricare alt om, defectele lui. Era autoritar, încăpățânat, uneori vanitos. I se mai întâmpla să se înșele. Cu toate acestea, nu se întâmplase niciodată să o lase de izbeliște. Faptul că se purtase părintește cu ea de la moartea tatălui ei, fotograf, nu era puțin lucru. Îi era mentor și partener într-una din cele mai renumite agenții de detectivi particulari din lume.

Habar n-avea ce ar fi făcut dacă n-ar fi așteptat-o această telegramă la hotelul din Londra. Știa bine că n-ar fi apelat niciodată la vreunul din canalele pe care le-ar putea folosi un turist american dacă i-ar fi

dispărut un prieten. Nu s-ar fi dus la consulatul S.U.A. sau la Scotland Yard, la fel cum n-ar fi luat legătura cu Interpolul. Jake și Lisa nu erau spioni, dar lucrau sub acoperire. Era o muncă situată la granița dintre legal și ilegal și care prezenta aceleași neajunsuri ca și acelea ale unor agenți aflați în misiune în străinătate.

Când citi telegrama de la Jake, Lisa se simți ușurată. Dacă n-ar fi semnat-o cu porecla pe care și-o acorda singur în glumă, « Simon Legree », poate că ar fi privit-o cu mai multă suspiciune. Însă mesajul din telegramă o tulburase : « Ia imediat avionul spre Rabat, via Lisabona. Un prieten te va aștepta la aeroport". În afară de faptul că-i dădea siguranța că Jake e în viață, mesajul i se părea ciudat. Mai întâi, de ce i-a ordonat să zboare via Lisabona, de vreme ce avea bilete pentru Rabat via Paris, unde legăturile sunt mai frecvente și directe. Era evident că voia s-o facă să evite Franța. De ce? La fel, nu înțelegea ce voia să spună cu acel: "Un prieten te va aștepta la aeroport". Fără doar și poate că prietenul nu era Jake. Dacă s-ar fi prezentat chiar el la întâlnire, mesajul ar fi sunat : « ne vom întâlni ».

De ce toate astea ?

Vocea stewardesei îi întrerupse șirul gândurilor. Aceasta dădea obișnuitele instrucțiuni de aterizare în mai multe limbi. Lisa își plecă privirea asupra clădirilor albe din Rabat. În timp ce cobora din avion, se întreba cine putea fi prietenul care o va aștepta. Din fericire, nu trebui să aștepte mult până să afle răspunsul. Tocmai traversa pista de aterizare întrebându-se cum o va recunoaște un necunoscut din mulțimea aceea de oameni, când își auzi numele.

– Lisa ! Lisa Clark !

Vocea venea dinspre grupul de oameni de presă și de oficiali cărora li se permitea intrarea în spațiul consacrat călătorilor pentru a aștepta venirea vreunei celebrități. Se întoarse.

Un bărbat înalt și blond ieși din mulțime și se îndreptă spre ea.

Își dădu seama că-l cunoștea, dar nu știa de unde să-l ia. Avu un sentiment de deja vu, ca atunci când te încrucișezi cu cineva pe stradă și ai sentimentul că l-ai mai întâlnit undeva.

– Sunt Gary Mitchell. Știi care Gary Mitchell.

Cum ea părea să nu-și dea seama despre cine e vorba, bărbatul adăugă:

– Pe tatăl meu îl cheamă Henry Mitchell, și e editor.

– Așadar, tu ești prietenul! spuse ea cu ușurare.

– Sper că nu ești dezamăgită.

– Cred că nu s-a inventat încă un cuvânt care să exprime întocmai ceea ce simt acum. Mă așteptam să fiu bătută pe umăr de un bărbat arab acoperit cu o glugă și dau peste un prieten din copilărie.

Încercă să rostească aceste cuvinte pe un ton cât mai firesc. Pe de o parte, pentru că văzuse că unii oameni se uitau la ei plini de curiozitate, iar pe de altă parte, pentru că încerca să-și limpezească gândurile. Își aminti de parcă s-ar fi întâmplat ieri că ultima dată când a stat față în față cu Gary Mitchell a fost cu mult timp în urmă, într-o vară. Cât să fi avut pe atunci? Șaisprezece ani? Poate șaptesprezece? Vara aceea a rămas întipărită în mintea ei ca o vară sălbatică, deoarece atunci își dăduse seama de farmecul pe care-l exercita asupra băieților. Gary Mitchell făcea figură aparte printre aceștia, deoarece era mai retras. La serile dansante stătea întotdeauna pe margine sau o privea de pe vaporul tatălui lui. Părea mai matur decât ceilalți, deși erau de aceeași vârstă. Avea, cum se spune, școala vieții de vreme ce îl urmase pe tatăl lui peste tot. Lucrase ca ziarist, se dusese în locurile cele mai fierbinți ale planetei ca reporter în căutare de subiecte, unele din ele periculoase și neplăcute.

În acea « vară sălbatică » nu se gândise prea mult la Gary până în seara de dinaintea întoarcerii la școală. În seara cu pricina, se certase cu prietenul ei și se dusese să se liniștească pe dig, stând cu fața în

bătaia luminii lunii. Era plină de furie și de temeri. Gary se apropiase de ea și o atinsese. Ea își întorsese fața și-l privise, așa cum se întâmpla și acum. Își aminti. Își aminti felul în care o luase în brațe și de senzația de bine pe care o avusese în acele momente. Cuvintele lui o îmbărbătaseră.

– Nu plânge, îi spusese el, durerea aceasta va trece și, într-o bună zi, te vei îndrăgosti cu adevărat.

După acel moment, nu se mai întâlniră decât o dată, pe vremea când el își satisfăcea stagiul militar. Asta se petrecuse în timpul unui bal. Gary stătea, ca de obicei, pe margine și o privea. Nu o invitase la dans, dar își ridicase mâna pentru câteva clipe în foaierul plin de oameni, când toți își urau « La mulți ani ! » și își luau rămas bun. Nu rostise un cuvânt, de-abia dacă o privise în ochi, apoi plecase.

După aceea, îi pierduse urma. Auzise că devenise agent secret, că fusese pe teatrele de luptă în calitate de corespondent străin, că fusese rănit de vreo două ori și că scăpase ca prin minune. Lucruri de genul ăsta. Iar acum, stătea în fața ei. Un bărbat în plină maturitate, mai înalt, la fel de serios și de chipeș. Fața lui exprima hotărâre, iar privirea siguranță.

– Vino, spuse el. Hai să luăm bagajele. Ne așteaptă o mașină.

– Aș vrea să mănânc ceva și să beau o ceașcă de cafea.

– Dacă vrei să bei un ceai de mentă foarte bun, știu un loc liniștit. Nu e deloc aglomerat. Avem unele lucruri de discutat.

– Ce lucruri ?

– Lucruri importante și serioase.

– E vorba de Jake, nu-i așa ? S-a întâmplat ceva!

– Să mergem! Mai întâi mâncăm, după aceea vorbim.

***

– Cred că te întrebi ce caut aici. Am venit în urmă cu vreo lună, pentru a strânge material în vederea scrierii unei cărți. Știi că scriam articole, nu?

Lisa încuviință.

– Orice ziarist are un vis, continuă el. Să scriu o carte e pentru mine marea provocare.

– De ce ai ales Marocul ?

– Din motive pur sentimentale. E vorba de un fel de nostalgie a tatălui meu, pe care mi-a transmis-o și mie. Mi-am petrecut copilăria legănat de poveștile pe care mi le spunea despre isprăvile lui în baza militară americană de la Marrakech.

Lisa puse paharul gol pe masă și zise :

– Dacă nu-mi vorbești despre Jake Jefferson, am să mă ridic și am să plec.

Bărbatul scoase un ziar din buzunar. Era un ziar scris în engleză, dar tipărit în Franța. Pe una din paginile din mijloc era un articol nu mai mare de un paragraf, al cărui titlu foarte scurt : « Detectiv american – Lovitură mortală ? »

Lisa îl citi cu repeziciune. Concluzia pe care puteai s-o tragi din articol era că un detectiv particular american fusese găsit mort în Medina, vechiul cartier al Rabatului. Se găsiseră urme de violență, dar articolul nu preciza de ce gen.

Lisa simți cum o trec fiorii. Cu toate acestea, spuse cu înflăcărare:

– Jake trăiește. Am primit o telegramă de la el. Sau e un fals ?

– Trăiește. Telegrama e scrisă chiar de el. Articolul e o născocire.

– Dar de ce ? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar vrea cineva să facă așa ceva ? Să născocească o poveste despre un mort care, de fapt, e viu.

– Pentru că așa se așteptau să fie. După câte se pare, știrea a fost dată înainte ca planul să fie pus în aplicare.

– Să înțeleg că Jake e rănit ?

Gary îi ocoli privirea și după un răstimp spuse:

– Da. E într-o stare foarte gravă. Dar va trece și peste asta.

– Ce s-a întâmplat ? Cine a făcut asta ?

– Trei bărbați.

– O bătaie?

El încuviință.

– Spune-mi cum s-au petrecut lucrurile.

– Nu prea știu cum să fac să nu fii prea șocată. Nu prea s-ar cuveni să-ți spun asta.

– Am să rezist.

– Urma să luăm cina împreună la unul dintre prietenii tatălui meu, un marocan înstărit pe care tata l-a cunoscut în timpul războiului.

– Jake știa că ești în Rabat ? Nu mi-a pomenit nimic de tine.

– Poate că s-a gândit că nu e important.

– Mai degrabă s-a gândit că e foarte important și a preferat să țină totul secret. Un polițist își păstrează reflexele și după ce nu mai profesează. Consideră că asupra anumitor lucruri trebuie să păstrezi tăcerea. Ce fel de întâlnire era aceea care urma să aibă loc în casa acelui marocan înstărit ?

– Habar n-aveam. Jake m-a sunat cu câteva săptămâni în urmă, când a aflat că voi veni aici. El și tatăl meu îl cunoșteau pe acest om din război. Îl cheamă Akbar Youssef. Nu e numai foarte înstărit, ci și foarte influent. O ființă foarte ciudată. Stă cu familia într-una din cele mai mari clădiri din Medina. De afară, clădirea nu pare cine știe ce, dar dacă intri înăuntru, dai peste un adevărat muzeu.

– Vorbește-mi despre petrecerea din acea seară !

– Părea o simplă întrunire familială. Erau membrii familiei lui Youssef, Jake pe post de invitat de onoare, iar eu ca înlocuitor al fratelui meu.

– Continuă !

– La început, totul a decurs normal, fără complicații. M-am întâlnit cu Jake la hotel, așa cum stabilisem. Am sosit puțin mai devreme la întâlnire. Când a coborât în hol, mi s-a părut că îl preocupă ceva.

– Deranjat, îngrijorat poate?

– Nu. Pur și simplu îngândurat. Prietenul nostru Akbar Youssef a insistat să trimită o mașină să ne ia. Am fost surprins de faptul că a ajuns la timp, deoarece marocanii sunt cunoscuți pentru faptul că lovesc ceasul cu pumnul și-l strică.

– Ți s-a părut ceva suspect în timpul călătoriei ?

– Șoferul era nervos. Sau așa mi s-a părut mie. Se tot uita în oglinda retrovizoare.

– Când e urmărit, Jake obișnuiește să facă un gest anume.

– Care e acesta ?

– Își pune pălăria pe creștetul capului. Cred că e un gest reflex. Altădată, și-o trage pe ochi. Când și-o pune pe creștetul capului, îmi dau seama că în clipa aceea cineva îl urmărește.

– N-a făcut nici unul din aceste gesturi. De fapt, părea foarte relaxat. Toată seara fusese vesel. Părea fără griji și a fost chiar sufletul petrecerii. A fost o masă îmbelșugată, cu pui făcut în sos, cartofi prăjiți asezonați cu mirodenii și multe alte bunătăți. Am mâncat așa cum mănâncă marocanii: fără tacâmuri. Bătrânul Youssef e un tradiționalist și a insistat să mâncăm servindu-ne de cele trei degete ale mâinii drepte, ca și ceilalți membri ai familiei. Jake s-a descurcat de minune. Eu eram foarte stângaci, iar cei din familie au râs de mine, dar m-au îndemnat să continuu.

– Cât de mare era familia ?

– Soția, doi băieți mai mici și două fete mai mari decât băieții. Două frumuseți cu ochi albaștri pe care le chemau Aysha și Zuhra. Păreau o familie fericită.

– Nu s-a întâmplat nimic, nici măcar un incident minor care să ne dea un indiciu despre ce s-a întâmplat mai târziu ?

– Un singur lucru s-a întâmplat, poate lipsit de importanță, nu știu. După ce am băut ceaiul de mentă, ca la un semnal fetele s-au apropiat de mine pentru a-mi distrage atenția în timp ce Youssef și Jake s-au ridicat și s-au dus în cealaltă parte a încăperii. Era o încăpere imensă, de dimensiunea unei săli de bal, plină cu antichități, carpete groase și mobilier cu fel de fel de sertare. Jake și gazda noastră s-au așezat la un pahar de vorbă în cealaltă parte. Am încercat să mă apropii de ei, prefăcându-mă interesat de antichități și l-am văzut pe Akbar Youssef întinzându-i ceva mic lui Jake. Părea a fi o bucată împăturită de hârtie. Jake a strecurat-o în buzunar. Repede. Nu prea puteam să fiu foarte atent, ținând seama de persoanele care mă înconjurau. Oricum, asta-i tot ce s-a întâmplat.

– Până la bătaie. Povestește-mi cum s-a întâmplat.

– Jake a plecat mai devreme. Mi s-a părut ciudat lucrul acesta, deoarece n-a pomenit nimic de asta. Am vrut să plec cu el. Nu numai că m-a silit să rămân, ci tonul pe care mi-a vorbit era poruncitor. Iar eu am priceput mesajul și am făcut întocmai.

– A plecat cu același șofer?

– Nici n-a vrut să audă de așa ceva. A refuzat în mod categoric oferta. Poate că avea unele suspiciuni în privința șoferului. Akbar Youssef era supărat și spunea că e foarte greu să mai găsești un taxi la ora aceea târzie în noapte. Jake i-a răspuns că nu trebuie să-și facă griji, deoarece va găsi el un taxi.

Dintr-o dată, Gary se ridică în picioare și se lovi cu palma pe frunte:

– Bine că mi-am amintit ! Când Jake se pregătea să plece, eu stăteam la ușă. L-am văzut cum și-a dat pălăria foarte pe spate.

– Evident. Jake simte imediat dacă e urmărit. Continuă!

– Cam după vreo oră, mă pregăteam să plec. S-a auzit atunci un țipăt pătrunzător din spatele casei, din curtea din spate. Era unul dintre servitori. Îl găsise pe Jake. Nu cred că pot descrie în cuvinte starea în care se afla în clipa în care ne-am dus la el. E de-ajuns să-ți spun că m-am bucurat foarte tare când am văzut că mai respiră.

Lisa își plecă privirea. Avu nevoie de ceva timp pentru a putea vorbi din nou.

– E ciudat că i s-a ținut calea tocmai când ieșea din casa lui Youssuf.

– Nu s-a întâmplat așa. De fapt, a luat-o pe malul râului Regreg, și probabil acolo a fost atacat. Pesemne că cei trei bărbați mascați au fost surprinși de cineva înainte de a-și fi terminat treaba și de a-l fi arunat în apă. Probabil că au plecat crezând că l-au omorât, ceea ce, din fericire, nu s-a întâmplat. Jake e un om foarte puternic, are în el ceva din forța unui taur. Probabil că s-a întors aproape pierzându-și cunoștința, târându-se până în curtea casei lui Akbar.

– În ce spital e Jake ?

– În nici unul.

Lisa îl privi, nevenindu-i să creadă.

– E la Akbar Youssef. Au transformat un întreg etaj în spital. Ți-am spus că acest bărbat e foarte înstărit și foarte puternic. Are o mulțime de prieteni sus-puși. Unul dintre ei e cel mai renumit medic neurolog din Africa de Nord.

– Ce are Jake ?

Gary făcu o scurtă pauză.

– Nu sunt medic. Lucrurile de genul ăsta mă depășesc, dar din câte am putut să-mi dau seama e vorba de o paralizie. I-a atacat sistemul nervos. Își pierde mai tot timpul cunoștința, uneori total, alteori parțial. Apoi are perioade scurte de luciditate. Controlul muscular, cele cinci simțuri și vorbirea i-au fost alterate. O să depășească acest

moment, medicii sunt siguri de asta. Mai ales după ce au discutat și au stabilit ce trebuie făcut.

– Adică ?

– Îl duc pe Jake pe Rivieră.

– Pentru ce Dumnezeu ar face asta ?

– E un specialist aproape de Nisa. Conduce un sanatoriu în care tratează oameni cu probleme de acest gen. E un loc izolat. Nu există vizitatori.

– Nu vreau să fie mutat. Vreau să stea într-un loc în care să-l pot vizita pentru a vedea ce se întâmplă.

– Vrei să trăiască, nu-i așa ?

Lisa se ridică și spuse:

– Vreau să-l văd pe Jake înainte de a-l muta.

– Ți-am spus că nu e conștient. Nu recunoaște pe nimeni.

– N-are importanță. Trebuie să-l văd.

În acel moment al zilei, traficul în Medina era aproape inexistent, întrucât oamenii locului erau la masă. Gary o conduse pe Lisa printr-un coridor întunecos, după care intrară într-o încăpere scăldată în lumină. Gary sună de trei ori până apăru un băiat de la bucătărie. Avea vreo șaisprezece ani și era îmbrăcat cu niște pantaloni largi de culoare albastră și o bluză verde. Pe cap avea un fes care-i conferea o anume eleganță.

– Bună, Faisan, spuse Gary. Am fost aici într-una din serile trecute, când ne-ai servit cu friptură.

Gary vorbea în arabă, iar chipul băiatului deveni serios. După puțin timp, își dădu drumul la gură.

– Ce spune ? întrebă Lisa. Araba mea nu e atât de rapidă.

– Akbar Youssef și-a mutat familia la casa de la țară. S-au supărat după cele întâmplate în seara aceea. Fetele tot plângeau. Casa e goală, dar Akbar a dat ordin să fim primiți cu ospitalitate.

Lisa îl urmă pe băiat prin camerele date cu var și mobilate cu lavițe și mese în stil țărănesc. Pe măsură ce se apropiau de etajul care fusese transformat în spital, Lisa simți mirosul specific al acestuia cu mult înainte ca una din uși să fie deschisă de o infirmieră care să-i poftească înăuntru.

Lisa se așeză lângă pat. Figura celui rănit nu putea fi recunoscută. Jake era bandajat din creștet până-n tălpi. Numai mâinile i se vedeau, mâinile lui puternice care, fără doar și poate, îl salvaseră de la moarte.

Lisa își aținti privirile asupra lor. Îl auzea cum respiră. Infirmiera se apropie de ea și spuse cu o voce blândă :

– Bărbatul e puternic. Se va face bine curând.

Lisa dădu din cap a încuviințare. Simți cum Gary își pune mâinile în jurul taliei ei, ca pentru a o îmbărbăta. Se uită iar la mâinile lui Jake și o nedumerire i se înfiripă în minte.

Jake purta inelul cu cele cinci diamante, inel primit în dar de la un bijutier căruia îi rezolvase un caz foarte dificil.. Era un inel din aur masiv, iar pietrele prețioase erau rare și costau o avere.

Lisa nu putea să-și dezlipească privirile de la inel, ca și cum acesta ar fi vrut să-i spună ceva.

« Oare ce vrea să-mi spună ? se gândi ea. Sigur îmi spune ceva. Oricine au fost cei care l-au atacat pe Jake, nu l-au atacat pentru a-l jefui. Căutau ceva mai puțin valoros, sau poate mai valoros decât niște diamante.... »

***

A doua zi dimineață, Lisa fu trezită de zgomotul făcut de ceasul deșteptător. Primul lucru care îi apăru în minte fu imaginea lui Jake

Jefferson bandajat. Se înfioră. Pentru a-și reveni, sări din pat, se duse la fereastră, trase draperiile, deschise geamul și trase adânc aer în piept.

Începu să se gândească la ce avea de făcut. Trebuia să rezolve unele lucruri înainte de apariția lui Gary Mitchell. Își dădea seama că nu-i va fi deloc ușor să-l țină deoparte pe acest bărbat. Se gândi mai întâi la ce hotel să poposească. Rabat-Hilton nu intra în discuție. Prea mulți oameni aflaseră ce i se întâmplase lui Jake Jefferson. Toată lumea bănuia că detectivul american murise. Raportul din ziarul parizian fusese reluat de presa marocană. Lisa și Gary aflaseră de lucrul acesta încă de aseară. Nu fusese descoperit nimic din ceea ce ar putea ajuta poliția la deschiderea unei anchete.

Dar marocanii se dovedeau pricepuți când era vorba de ceva care îi privea. Personalul de la Hilton ar fi intrat în alertă dacă ar fi aflat că ea era tânăra cu care urma să se întâlnească Jake Jefferson.

– Hotelul Hilton iese din discuție, îi spuse ea lui Gary.

Se certară cu privire la acest subiect, deoarece Gary dorea ca ea să stea tot acolo. În cele din urmă, Lisa optă pentru Majestic, hotel situat pe bulevardul Husein I, destul de aproape de Medina. Nu-și dorea să fie prea aproape de Gary. Era un bărbat de treabă, foarte grijuliu, dar Lisa dorea să facă unele lucruri de una singură.

A doua oară s-a certat cu Gary în clipa în care acesta i-a spus să se întoarcă acasă.

– Să mă întorc acasă? Să-l las singur pe Jake, în starea în care se află?

– Sper că-ți dai seama că nu te afli într-o situație prea plăcută, replică el.

– De parcă n-ar fi la mintea cocoșului! spuse ea. De trei ani de când practic această meserie, orice misiune s-a dovedit un risc. Acesta e numele jocului.

– E mai mult de-atât. Acesta nu e un caz obișnuit. Va trebui să lucrezi pe dibuite, pentru că nu ai nici cea mai vagă idee despre cine se ascunde în spatele celor care l-au atacat pe Jake și care e miza.

– Nu încerca să-mi spui ce ar trebui să fac.

– Nici n-o fac. De ce crezi că am trimis acea telegramă în numele lui Jake ? Pentru că eu am făcut-o. Înainte de a i se da sedative pentru patruzeci și opt de ore, am discutat. Lui Jake nu i-a fost deloc ușor s-o facă, deoarece vorbirea i-a fost afectată. Chiar dacă m-a pus să-ți trimit acea telegramă, m-a făcut să-i promit că te voi convinge să te întorci în S.U.A., fie și cu forța.

Răspunsul ei fu rece, fără cea mai mică umbră de ironie.

– Să crezi tu că mă vei putea face să plec din Maroc. Doar nu mă crezi tâmpită, nu ?

– Vom mai vorbi despre asta mâine. Ești obosită. Am să trec mâine dimineață, să te iau la micul dejun.

– Ba nu, spuse ea scurt, dar își mai îmblânzi tonul pentru ca acesta să nu intre la bănuieli. Vreau să spun, nu foarte devreme. Am să dorm ceva mai mult, pentru că mă simt epuizată.

În pofida celor spuse, nu lenevi în pat. Se trezi devreme. Când se uită la ceas, văzu că e șase și jumătate. Își făcu un calcul rapid în minte : avea timp pentru a face un duș, a mânca ceva și pentru a face primele investigații cu privire la acest caz.

Își adusese cu ea îmbrăcăminte în mare majoritate tricotată, pentru că nu avea nevoie de vreo îngrijire specială. Se îmbrăcă în grabă și își strânse părul la spate.

Când ieși din lift, văzu că holul hotelului era aproape gol. Nu se făcuse schimbul de personal, iar barul la care se vindea cafea era închis.

Se hotărî să facă o plimbare pe malul apei unde fusese găsit Jake. Era prea devreme și plaja era aproape goală. Lisa se strădui să apară în

ochii celor câțiva marocani care se nimeriseră să fie acolo drept o turistă oarecare. Poate de aceea, oamenii locului nu arătară nici un fel de curiozitate.

Din când în când, Lisa încetinea pasul, sperând să găsească un indiciu cât de mic al recentei lupte. Nu-și făcea prea mari speranțe și aproape că renunțase la căutare când ceva îi atrase atenția. Lisa se opri și privi cu atenție. Era un fel de grămăjoară făcută din pietricele de vreun copil. Lucrarea era făcută cu pricepere și dădea impresia unei mici moschei. Lisa se apropie, își vârî mâna în interior și scoase de acolo ceva gri, moale, și pătat de sânge. Era pălăria lui Jake Jefferson, turtită pentru a încăpea înăuntru.

Își aminti cât de mult îi plăcea să-l tachineze cu privire la această pălărie pe care o avea de foarte mult timp, de pe vremea când era polițist.

– Dacă o guvernantă se recunoaște după încălțămintea ușoară pe care o poartă, pe un detectiv îl recunoști după pălărie, obișnuia ea să glumească.

După ce privi cu atenție în interiorul grămăjoarei pentru a fi sigură că nu mai e nimic de-al lui Jake acolo, se hotărî să se întoarcă la hotel. Simțea că explodează. Pălăria nu fusese pusă acolo de Jake și nici nu-i căzuse acolo. Totul părea a fi opera unui arab superstițios, care învățase din copilărie că nu trebuie să fure sau să distrugă un obiect care aparținuse unui alt om și care fusese pătat cu sânge.

Faptul că găsise pălăria lui Jake arăta că Gary îi spusese adevărul.Jake fusese atacat undeva în zona plajei. Se opri o clipă și îmbrățișă cu privirea apa mării, după care se uită spre oraș. Casa lui Akbar Youssef era cea mai înaltă din oraș.

Lisa deduse că Jake trebuie să se fi târât de pe plajă până la casa lui Akbar Youssef. Se duse ea însăși la domiciliul acestuia și sună la ușă. Îi răspunse același băiat după foarte mult timp. Deși se putea descurca

să vorbească în multe limbi, Lisa simțea că nu stăpânește prea bine araba.

– Nu știu engleza, nu știu engleza, tot repeta băiatul.

– Bună dimineața, spuse infirmiera care o liniștise în ajun. Poftiți ! spuse ea în timp ce-l dădea pe băiat la o parte.

Lisa intră într-o bucătărie căreia i se aduseseră îmbunătățiri.

– Înțeleg că doctorul Syed Hammire a trecut pe aici înainte de a se duce la universitate.

Infirmiera încuviință.

– Așa e. Acum e la pacient. Vreți să mai așteptați puțin, vă rog ?

– Da, desigur.

– Veniți! Pe aici.

Camera în care așteptă Lisa părea a fi cea unde avusese loc masa la care participase și Jake. Părea să corespundă descrierii făcute de Gary Mitchell.

– Bună dimineața! auzi în spatele ei.

Când se întoarse, văzu un bărbat cu o privire iscoditoare, foarte elegant îmbrăcat.

– Trebuie să fii domnișoara Clark. Domnul Mitchell a vorbit despre dumneata.

– Da, acesta e numele meu. Sunt asociata domnului Jefferson.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnișoară Clark ?

– Aș vrea să-mi spuneți adevărul cu privire la starea de sănătate a prietenului meu.

– E clar că își dorește să trăiască. E lucrul cel mai important într-o asemenea situație. E genul de bărbat căruia îi place să se lupte, mai ales atunci când e vorba de propria lui viață.

– Chiar trebuie dus în altă parte ?

– Dacă vrem să facem pentru el mai mult decât a-i asigura supraviețuirea, da!

Acolo se va face tot ce e omenește posibil pentru a-l vindeca.

– Înțeleg.

– Asta-i tot ce vreți să știți ?

– Cred că da, spuse ea cu șovăială.

Bărbatul începu să-și strângă lucrurile pentru a pleca.

– Doctore Hammire!

– Ce e?

– Aș vrea să știu dacă pot face ceva pentru a vă fi de ajutor.

Bărbatul o măsură din priviri și spuse:

– S-a făcut tot ceea ce era omenește posibil.

– Stau la hotelul Majestic. Dacă am să mă mut de acolo, am să vă anunț. Până una alta... spuse ea cu șovăială în glas. Nu, n-are nici un rost să întreb, pentru că oricum nu mi-ați spune. Vă rog, anunțați-mă, dacă vă pot ajuta cu ceva.

– Mulțumesc, domnișoară Clark. N-o să uit ! Dacă-mi dai voie, m-aș bucura să te duc înapoi la hotel. E mult până acolo. Am putea să te ducem cu mașina.

Capitolul 3

Gary o aștepta în holul hotelului Majestic.

– Credeam că vrei să dormi mai mult, spuse el în semn de bun venit.

– Atunci, ce cauți aici atât de devreme ?

– Te-am sunat la opt, dar n-ai răspuns. Asta m-a îngrijorat.

– Dacă îți vei face griji de fiecare dată când mă vei căuta și nu mă vei găsi, nu va trebui să mai faci nimic altceva.

– Poate că îmi place la nebunie lucrul ăsta. Te-ai gândit vreodată la asta ?

– Nu, dar o să reflectez. Unde se poate găsi în acest oraș un loc în care să se servească și altceva în afară de biscuiți și ceai de mentă ?

Gary schiță un zâmbet și spuse :

– Ești persoana cu cea mai mare poftă de mâncare pe care o cunosc. Există un local franțuzesc în care se poate mânca o omletă foarte bună. E cam la o milă de aici.

Localul cu pricina era atât de prost luminat, încât ai fi zis că e seară de n-ar fi fost meniul specific pentru un mic dejun : omletă, salam, cornuri, dulceață de căpșuni și cafea.

În afara unui bărbat așezat la una din mesele din față și a unei tinere care discuta cu aprindere cu proprietarul, localul era gol.

Gary și Lisa se așezară undeva mai în spate. Chelnerul puse tacâmuri în dreptul fiecăruia, iar la mijloc o lumânare într-un suport de sticlă ruginie.

Lisa încă mai era șocată de ceea ce i se întâmplase lui Jake. Mâncă în tăcere, conștientă de faptul că Gary o privea și încerca să-și dea seama care e motivul pentru care se comporta în acest fel.

– Tu nu mănânci ? întrebă ea pe un ton care trăda iritarea.

– Am mâncat deja.

– Atunci, fă ceva! Rupe o chiflă sau sparge un pahar! Orice ! Mă intimidezi când te uiți așa la mine.

Luă un corn și puse niște magiun pe el. După aceea, zise :

– Spune-mi, Lisa, ce ai cu mine?

– Cu tine ? Absolut nimic. Numai la asta nu mi-a stat mintea.

– Chiar așa ?

– Da, chiar așa. Mintea mea a fost preocupată de cu totul altceva. Ca de exemplu: situația lui Jake. Iar acum trebuie să mă gândesc cum să-l scot din acel spital. Am vorbit cu doctorul Hammire. E vital să fie luat de acolo și dus în altă parte, pentru a fi salvat.

– Ești supărată pe bună dreptate. Iar cum se întâmplă să-ți fiu în preajmă, își reverși mânia asupra mea.

Gary spuse aceste cuvinte cu acea complicitate specifică celor care făceau parte din aceeași breaslă. Se pare că reușea de minune să vadă prin ea. Lisa își dădu seama că trebuie neapărat să scape de el, dacă voia să nu aibă neplăceri. Era un fin psiholog și reușea să vadă dincolo de fiecare gest sau vorbă a ei.

– Nu e vorba numai de asta, se grăbi ea să spună. Adevărul e că îți port pică. Erai cu Jake când s-au întâmplat toate astea. Ai fost de față când i s-au mutat lucrurile din hotel, mi-ai trimis acea telegramă, ai

vorbit cu doctorul Hammire... Cred că te amesteci unde nu-ți fierbe oala.

– Și că sunt cu un pas înaintea ta, nu ?

– Tot ce se poate. Iar colac peste pupăză, ai mai venit și cu ideea de a-mi spune să plec acasă. Dacă nutrești convingerea că am să fac așa ceva, te înșeli amarnic. Nu am nici cea mai mică intenție de a pleca de aici până nu aflu ce i s-a întâmplat lui Jake. Așa încât, nu-ți mai răci gura degeaba. Nimic din ceea ce ai putea spune sau face nu mă va determina să-mi schimb hotărârea.

– Atunci, îmi retrag propunerea. Dar, fiindcă tot veni vorba de faptul că îmi porți pică pentru că m-am amestecat unde nu-mi fierbe oala, cred că, după ce vei afla de ce am fost în stare, resentimentul tău va crește.

Lisa îi aruncă o privire în care se citea reproșul.

– Ce s-a mai întâmplat ?

Gary scoase din portofelul pe care-l ținea într-un buzunar al hainei o bucată de hârtie pe care i-o întinse. Era o listă de nume. Cuprindea numele a cinci bărbați. În dreptul fiecărui nume era un număr de telefon.

– Ce e asta ? întrebă ea.

– Numele celor cinci bărbați cu care Jake urma să se întâlnească, iar în dreapta un număr de telefon la care fiecare dintre ei putea fi contactat.

Puse degetul în dreptul fiecăruia și spuse:

– Primul stătea la un club privat. Al doilea, la hotelul Splendid. Al treilea, la Capitol. Al patrulea, la Velleda și al cincilea la o reședință privată. Folosindu-mi toată puterea de convingere, am reușit să aflu de la compania de telefonie că e vorba de casa unei familii care locuiește în vecinătatea opulentei familii Kasbah de Oudaias.

N-am putut însă pentru nimic în lume să aflu de la informatorul meu care e numele acelei familii.

– De unde ai această listă ? întrebă ea.

– Din carnețelul lui Jake.

– Carnețelul lui Jake ? Dar partenerul meu nu obișnuia să țină așa ceva. Din punctul ăsta de vedere, era mai precaut decât orice spion internațional. Înregistra totul în mintea lui, mai ales atunci când călătorea. Eu mai iau din când în când notițe, pentru că nu am o memorie prea grozavă. Dar Jake, niciodată. Nu te cred.

Gary scoase din buzunar un carnețel cu niște coperți din piele și i-l întinse. Lisa îl deschise. Era nou, iar pe el nu fusese scris nimic altceva decât lista aceea de nume. Scrisul era fără nici o umbră de îndoială al lui Jake.

– N-a mai făcut niciodată așa ceva.

– Poate că niciodată n-a fost mai sigur ca acum că are dreptate.

– De unde-l ai? Ți l-a dat Jake?

– Nu, dar mi-a dat indiciul care m-a ajutat să-l găsesc. Mi-a spus să nu dau costumul lui cenușiu la curățat înainte de a-l verifica. Încerca, în felul acesta, să-mi spună că voi găsi ceva în el.

– A pus lista asta special acolo. Aștepta să se întâmple ceva. Dar ce?

Lisa dădea semne că vrea să plece. Gary o prinse de mână și spuse:

– Unde te duci ?

– Să-i caut pe oamenii ăștia, unde altundeva ?

– Nu te deranja! Am făcut-o eu deja.

– Ai făcut-o deja?

– Da. Am telefonat la fiecare din numerele de pe listă și am cerut să vorbesc cu fiecare din persoanele în cauză. N-am găsit pe nimeni. Plecaseră toate. Parcă intraseră în pământ. La fiecare din hotelurile la care am poposit, mi s-a spus că nu fusese lăsată nici o adresă la care puteau fi găsiți. La fel au stat lucrurile și la clubul privat. Când am

sunat la reședința privată, proprietarul mi-a răspuns în arabă, pe un ton rece, că n-a auzit în viața lui numele pe care-l rostisem.

Lisa clătină din cap.

– Nu poți să obții o imagine clară asupra lucrurilor dacă nu mergi la fața locului. E ceea ce voi face eu.

Spunând acestea, ieși imediat din restaurant. El nu putu fi la fel de rapid, pentru că fu nevoit să achite mai întâi nota de plată. Lisa se îndepărtase deja destul de mult până când Gary reuși să o ajungă din urmă.

– Stai puțin, Lisa ! spuse el.

Ea își întoarse capul furioasă spre el.

– Lasă-mă în pace! Asta e problema mea, nu a ta. Așa că, nu te amesteca !

El o prinse de umeri și o strânse cu putere.

– Lisa, ascultă-mă ! Te pot ajuta, dacă mă lași. Nu e cazul să te comporți copilărește alergând după taxiuri și dând bacșiș fiecăruia pentru a te duce unde ai nevoie. Raționamentul tău e greșit. Împreună am putea face multe. Cu atenție și discret, sub acoperire.

– Ești un simplu ziarist, nu un detectiv.

– Dar sunt și prietenul tău.

– Gary Mitchell, nu-mi mai forța mâna! Am făcut față unor situații mult mai dificile decât aceasta. Singură și neajutată de nimeni. Dincolo de asta, ești foarte agresiv. Ai dovedit-o mai devreme, nelăsând să-ți scape nimic.

– Lisa, spuse el, nu te mai comporta ca fetița aceea care s-a așezat cândva în bătaia lunii la piciorul podului. Acum ești femeie în toată firea, iar eu sunt bărbat. Am putea să ne ajutăm unul pe celălalt.

Ea nu catadicsi să-i răspundă. În timp ce alerga după un taxi, îl auzi spunând în urma ei :

– Lisa ! Așteaptă-mă, Lisa !

Își încercă norocul mai întâi la cele două hoteluri din Allal Ben Abdallah. Hotelul Capitol, mai mare și mai elegant, avea un personal mai eficient. Fu privită cu suspiciune și îndreptată spre direcțiune. Nu, domnul Rozier din Paris nu mai era înregistrat. Nu puteau să-i dea alte informații. La Velleda, fusese primită mai degrabă cu indiferență decât cu suspiciune. Nu, îi spusese persoana de la recepție căscând prelung, domnul Braidotti din Milano nu mai stătea acolo. Plecase cu o zi înainte. Tot cu o zi în urmă plecase și Reflet Turhan din Turcia care trăsese la hotelul Splendid. La clubul acela privat, care era de fapt o oază britanică într-un deșert arab, Lisa spera că va afla ceva mai mult decât faptul că un englez venise și plecase. Întrebă de domnul Colin Gates. I se răspunse că nu se ofereau străinilor informații referitoare la oaspeți. Dacă doamna dorea să afle mai multe, se putea întoarce la prânz, când cineva din personalul autorizat va vorbi cu ea.

Lisa se răsuci pe călcâie cu zâmbetul pe buze, în pofida frustrării pe care o resimțea. E uimitor, își spuse în sinea ei, câtă hotărâre pot pune englezii în pronunțarea unui singur cuvânt care e acest "doamnă".

Părăsi zona aceea cu o presimțire neagră. Îi spuse taximetristului să n-o mai aștepte și o luă pe jos spre cel mai faimos cartier din oraș, Rabat. Nu exista nici cea mai mică posibilitate ca aici lucrurile să stea altfel decât în celelalte locuri. Una din persoanele pe care urma s-o întâlnească Jake locuise acolo. După nume – Abdul Haddad – părea a fi din Orientul Mijlociu. Numele acestuia era unul obișnuit prin acea parte a lumii. Se întrebă de ce naționalitate era : sirian, irakian, iranian, libanez ? Din cele cinci nume de pe listă, acesta fusese cel care îi atrăsese atenția. El fusese singurul care stătuse la o reședință privată. La niște prieteni arabi, fără nici o îndoială.

Cum nu avea nici o speranță de a afla la care din case trăsese Abdul Haddad, se întrebă ce putea face. Măcar la un hotel putea cere

informații la recepție, dar dacă ar bătea la ușa unui milionar și ar întreba de cineva de care habar n-avea, s-ar pune într-o situație cel puțin neplăcută. Pentru o clipă, îi păru rău că se despărțise atât de ușor de Gary. Un bărbat putea găsi oricând un pretext pentru a intra, pe când o femeie...

« Nici să nu te gândești să apelezi la el », îi spuse tranșant o voce înlăuntrul ei.

Își dădu seama că mai trecuse pe acolo mai devreme și că găsise pălăria lui Jake ascunsă într-o grămăjoară de pietricele.

Dintr-o dată, își dădu seama că o paște o primejdie. În secunda următoare auzi un zgomot. Două motociclete se îndreptau amenințător spre ea. O luă la fugă imediat, pentru că știa că ținta lor era chiar ea. Simțea că luptă pentru supraviețuire, nu împotriva a două ființe umane, ci a două mașinării grozave.

Se spune că într-un moment ca acesta te gândești la tot ce ai făcut în viață. Nu așa se întâmplă cu ea. Tot mai spera ca printr-o minune pământul să se deschidă și s-o înghită. Nu se gândea deloc la trecut, ci numai la prezent și la supraviețuire. Era un pachet de nervi când se împiedică și căzu, iar în gură îi intră pământ. Inima îi bătea cu putere, dar nu-și pierduse speranța.

Nu după mult timp, își dădu seama că zgomotul motoarelor era din ce în ce mai slab. Motocicletele păreau a se îndepărta. Se ridică și privi în depărtare. Dar nu se putea mișca din cauza durerii pe care o avea la braț. Când căzuse, se sprijinise chiar pe acesta, iar acum porțiunea dintre cot și umăr o durea cumplit.

Privi cerul albastru, pe care însă îl amenințau câțiva nori. În depărtare, se auzea cum valurile oceanului Atlantic se izbesc de baza falezei.

Ar fi putut să mă doboare, se gândi ea. Și dacă ar fi vrut, ar fi făcut-o. Dar ceea ce o uimea, era cum de se strecuraseră două

motociclete până în Kasbah. Vehiculele nu aveau voie să intre pe sub poarta boltită. Când ajung la poartă, pasagerii se dau jos.

Oare cineva se aștepta la această vizită a Lisei Clark, partenera lui Jake Jefferson, și făcuse aceste pregătiri pentru a-i ura bun venit?

Lisa se gândi la cele întâmplate și ajunse la concluzia că ceea ce avea să-i spună lui Gary nu trebuia să fie auzit și de alte urechi. De aceea se hotărî să-i vorbească de la un telefon public. Când trecu prin hol, unul din membrii personalului se uită la ea insistent.

« Pesemne că priveliștea pe care o ofer e una rară", își spuse în sinea ei în timp ce traversa holul mânjită de noroi și șchiopătând de piciorul drept. Durerea părea că-i dispăruse, dar când se așeză cu toată greutatea corpului pe picior, aproape că scrâșni din dinți.

Lisa găsi o cabină goală și sună la hotelul Rex. Dacă Gary Mitchell nu vrea să mai vorbească, asta e numai și numai vina ta, își spuse în timp ce asculta telefonul sunând prelung. Când, în cele din urmă, acesta răspunse, fu surprinsă, dar se simți ușurată.

– Greu mai răspunzi la telefon. Am crezut că vrei să-mi servești o lecție pentru comportamentul meu de mai devreme.

– Am făcut un duș și mă ștergeam. Dar ce s-a întâmplat? Pari supărată.

– La fel ai fi fost și tu dacă ai fi fost urmărit de două motociclete și aproape doborât la pământ.

– Unde s-a întâmplat asta ?

– În Kasbah.

– Ce-ai căutat acolo? Doar ți-am spus că n-o să afli unde stă Abdul Haddad..

– Nu mă așteptam să dau de urma celei de-a cincea persoane de pe listă.

– Atunci, de ce te-ai dus acolo ?

– Am avut o bănuială.

Am mirosit ceva în timp ce mă plimbam pe acolo. Nu m-am înșelat. Stăteam aproape de faleză, gândindu-mă la ce i s-a întâmplat lui Jake. Apoi, am simțit brusc că ceva nu e în regulă. Am auzit un zgomot de motoare și m-am pomenit cu un cuplu de marocani delincvenți pe urmele mele. Ne-am jucat ceva timp de-a hoții și vardiștii până am căzut și mi-am scrântit piciorul. M-am prăbușit în niște tufișuri. Atunci au plecat și ei.

– Te-ai dus la poliție ?

– Nu. Detectivii privați aflați într-o misiune internațională nu apelează la poliție decât în caz de forță majoră. Iar dincolo de asta, cei doi nu voiau să-mi facă rău ?

– Te-au fugărit pe falezele Kasbah-ului, iar tu pretinzi că nu voiau să-ți facă nici un rău

– Da, asta am afirmat. Dacă ar fi vrut să mă rănească, ar fi putut s-o facă. Privesc acest incident ca pe un avertisment. Mesajul era: « Du-te acasă, americană urâtă !» sau, cel puțin : « Pleacă naibii din Maroc !»

– Cred că e bine să vin chiar acum la Majestic.

– Nu acum. Arăt îngrozitor. Iar dincolo de asta, vreau să mă gândesc puțin la ce s-a întâmplat. Cred că acesta e momentul potrivit. După cum bine ai spus, doamna e foarte vulnerabilă. Cei doi motociclești nu fac decât să-ți confirme spusele, Gary.

– Vreau să te ajut.

– O vei face. Te sun mai târziu. Acum, vreau să-mi adun gândurile și să-mi fac o imagine cât mai clară a ceea ce s-a întâmplat.

– Am să fiu lângă telefon, pentru a-ți răspunde imediat.

– Gary, spuse ea după un moment de tăcere.

– Da ?

– Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat mai devreme.

– Nu-i nici o problemă, stai liniștită. Ne vedem mai târziu.

Lisa făcu o baie îndelungată, timp în care se gândi la tot ce se întâmplase Agenției Private de Detectivi – Jefferson&Clark – ciudatele întâmplări din Medina, rapiditatea de care dăduse dovadă Akbar Youssef în a-și muta familia din oraș, fapt care arăta că acesta simțise pericolul care plutește în aer. Mai era apoi plecarea inexplicabilă a celor cinci detectivi pe care Jake urma să-i întâlnească. Ultima întâmplare, dar nu cea din urmă, era episodul pe care-l trăise pe faleză. Zăbovi asupra fiecăreia din aceste întâmplări.

După aceea, se relaxă preț de un sfert de ceas, scoțându-și totul din minte. Era o metodă eficientă pentru situațiile în care se întâmplau o mulțime de lucruri care nu se legau între ele. Pentru că într-un asemenea context riști să nu mai vezi pădurea de uscături. Iar consecința nu poate fi alta decât panica. Te învârți în cerc, asemenea unui urs în cușcă.

După răgazul de relaxare pe care și-l oferi, Lisei îi încolți în minte o idee : Ce-ar fi dacă ea și Gary s-ar da pentru o seară drept băștinași, pentru a vedea ce se întâmplă? N-am avea nevoie decât de haine.

După ce ieși din baie, se duse în cameră și deschise geamantanul pentru a-și lua ceva de îmbrăcat. Tot scotocind printre pantaloni, pulovăre și alte articole de îmbrăcăminte, dădu de ceva tare. Era un plic gos, iar în el se aflau fotografiile fiicei lui Peter Joring.

Se uită la el, spunându-și : « O, Doamne ! Am uitat complet de toate astea ». Apoi, își aminti de episodul întâlnirii aceleia stranii de pe mare, de graba și dorința arzătoare a celebrului actor de a-și găsi fiica vitregă pe care aproape o adoptase.

Lisa se gândise că n-ar fi fost rău să-i vorbească și lui Jake de acea întâlnire pentru a-l întreba ce să facă. Dar evenimentele ulterioare și faptul că acesta fusese rănit o făcuseră să uite cu desăvârșire de Peter Joring.

Puse pozele într-o cutiuță pe care o strecură într-unul din sertarele noptierei. Va trebui să ia legătura cu Peter Joring și să-i spună să găsească pe altcineva care să se ocupe de caz. În timp ce se întreba cum anume ar putea lua legătura cu un om pe care-l întâlnise pe Marea Nordului și care nu mai dăduse nici un semn de viață după aceea, în minte îi încolți o idee.

Atunci când îl presase pe Jake să refuze acest caz, acesta îi răspunsese: "Poate că există o legătură". Acestea au fost întocmai cuvintele sale în clipa în care i se spusese parola "Maroc". Însuși Peter Joring spuse că fiica lui îi telefonase de departe, din Maroc.

Poate că există o legătură.

Dar cu ce anume? Lisa nu avea habar despre ce anume urmau să facă ceilalți detectivi și Jake în Maroc. Urmau să participe la o conferință. Dar la ce fel de conferință ?

« Fir-ai tu să fii, Jake ! spuse ea cu năduf. Măcar de data asta ai fi putut să ai încredere în mine. Dar nu, trebuia să te încăpățânezi și să nu-mi spui decât ceea ce credeai că e necesar să știu."

Lisa încercă să facă o legătură între Peter Joring, fata acestuia, și plecarea lui Jake în Maroc, precum și atacul căruia acesta îi căzuse victimă. Nu ajunse la nici un rezultat.

Marocul se întindea pe toată coasta de vest a Africii, iar fata vitregă a lui Peter Joring putea fi în oricare din marile orașe ale acestei țări.

« Parcă aș căuta acul în carul cu fân », își spuse, înciudată.

Oricum, nu prea vedea cum ar putea-o ajuta găsirea acestei fete hippie în aflarea adevărului despre răul suferit de Jake.

A! Dar parcă și fata spusese că Jake e în primejdie. Așa încât, ar putea fi o legătură. Dar, după ce mai reflectă, nu găsi nimic care s-o ajute să facă un pas înainte. Dădu din umeri.

« Iar te învârți în cerc. Ieși de acolo ».

Își puse pe ea o pereche de pantaloni și o bluză bej și se duse să-și scoată trusa de machiaj din rucsac. Încercând să-și găsească trusa, degetele atinseră ceva moale. Pălăria lui Jake. O scoase afară.

I se puse un nod în gât. Aproape fără să se gândească, își vârî unul din degete sub panglica pălăriei. Dădu peste ceva. Era o bucățică de hârtie împăturită. Când o desfăcu, nu citi decât un singur cuvânt – echivalentul arab pentru fotografie. Stătu să se gândească. Descoperirea acesta o dădu cu totul peste cap. Dacă Jake pusese acest bilețel sub panglica de la pălărie, însemna că era cu adevărat important. Asta îi strecurase Akbar Youssef în seara aceea la cină – « o bucată împăturită de hârtie » – acestea fuseseră cuvintele lui Gary.

Spuse cu voce tare :

– Păi, dacă asta e tot, atunci e o tâmpenie. Nu înseamnă mare lucru. Fotografie. Ce fotografie ? Am cinci fotografii cu fiica vitregă a lui Peter Joring, iar acasă am sute de fotografii. Asta fără a mai pune la socoteală miile de fotografii făcute de tatăl meu. Prostii ! Trebuie s-o las baltă.

Însă lucrul acesta nu prea era cu putință. Se uita țintă la pălăria lui Jake, încercând să-și dea seama cum de un om cu inteligența acestuia, un profesionist desăvârșit în munca de investigație și-a ascuns această bucată de hârtie în panglica pălăriei.

« N-are nici un rost. Dacă aș avea un nume de cod ca : Operația Șarpe, sau Orfeu cel Negru, sau Meduza fără cap, poate aș ajunge undeva. Dar « Fotografia » ? Chiar și în arabă, sună banal și lipsit de importanță. Numai că nu e deloc așa. Dacă Jake a ascuns-o, înseamnă că e importantă. Așa încât, dragă Lisa, ai s-o pui într-un loc sigur, lângă pașaport, bani și scrisorile de acreditare ca detectiv ».

Pălăria lui Jake parcă voia să-i impute ceva.

« Trebuie s-o pun într-un loc mai ascuns, ca să nu-mi mai sară într-una în ochi și să-mi trezească atâtea remușcări ».

Avea o servietă din piele în care Gary pusese câteva articole de îmbrăcăminte pe care Jake nu le luase pe Riviera. Gary făcuse un inventar minuțios al fiecărui obiect. Însă toate aceste obiecte nu-i spuneau nimic Lisei. Erau acolo niște dolari americani, niște cecuri, monede marocane, actul care-i atesta meseria și permisul de conducere. Mai erau și două cărți de credit internaționale. Nimic ieșit din comun.

Gary adunase și pusese în servietă tot ce era în camera pe care Jake o închiriase la hotelul Hilton – tot ce nu aparținea hotelului. Era un ziar din ziua respectivă, precum și niște bucățele de hârtie pe care Jake le mâzgălise în timp ce telefona. Dar ele erau lipsite de importanță.

Exasperată, Lisa exclamă :

– Nu pot rezolva un caz dintr-un mănunchi de hârtii mâzgălite!

În clipa aceea, telefonul începu să sune. Lisa înghesui pălăria lui Jake în servietă și se duse să răspundă, așteptându-se să audă vocea lui Gary. Când ridică receptorul, fu întâmpinată cu tăcere.

– Alo! Alo! spuse ea de mai multe ori.

În cele din urmă, la celălalt capăt al firului se auzi o voce cu un accent abia definit care spuse abia șoptit :

– Domnișoara Clark ?

– Da, eu sunt. Cu cine vorbesc ?

Un zgomot scurt o anunță că legătura se întrerupsese. Dar oare cine făcuse asta ? Și de ce ? După întâmplarea cu motocicliștii, începuse să-i privească altfel pe cei aflați de cealaltă parte a baricadei, oricine vor fi fiind aceștia.

Se duse la ușă pentru a se asigura că lanțul e pus. Încercă iala. Totul era în regulă.

"Dacă vor voi să intre, vor trebui să spargă ușa."

Cu urechea ciulită, auzea cum urcă și coboară liftul. Își încordă auzul și-și dădu seama că liftul urcă.

Se opri chiar la etajul la care stătea ea.

Așteptă cu răsuflarea tăiată să vadă ce se întâmplă. În așteptare, se lipi de zid. Nu bătu nimeni la ușă. Un zgomot abia perceptibil se auzi pe coridor. Se uită în jos și văzu ceva alb. Mai așteptă ceva timp până să se aplece și să ia plicul.

Era sigilat și nesemnat.

Așezându-l în bătaia luminii, văzu că nu conținea decât o bucată de hârtie împăturită. Desfăcu plicul și citi : «Chacun a son gout». Cuvintele fuseseră scrise cu majuscule.

Se duse la ușă și o deschise, după care făcu câțiva pași pe coridor. Era pustiu.

Se întoarse în cameră și traduse cuvintele din franceză : « Fiecare cu gustul lui ».

« Ce jocuri stupide ! » explodă ea.

Nu voia să se lase prinsă în așa ceva.

« Dacă nemernicul ăsta, oricine va fi fiind el, vrea să joace șarade cu mine, ar putea fi măcar mai original în alegerea sloganurilor ».

Dădu să vâre plicul în geantă, dar ceva o făcu să se oprească.

« Chacun a son gout ».

Mai văzuse undeva cuvintele acestea, dar într-un alt context. În servieta lui Jake.

Scotoci printre lucrurile pe care Gary le adunase de la hotel. Scoase de acolo una din acele broșuri pe care le editează săptămânal unele hoteluri pentru a-i ține la curent pe vizitatori cu evenimentele interesante care se petrec în oraș.

Una din pagini era consacrată localurilor de noapte.

« Chacun a son gout, strada Mahomed, nr 5 ».

După nume, era un detaliu căruia în mod obișnuit nu i-ar fi acordat nici cea mai mică atenție. Era un punct, nu mai mare decât cel pe care-l pui la sfârșitul unei propoziții.

Probabil că Jake Jefferson a ținut această broșură în mână cu puțin timp înainte de a coborî în hol pentru a se duce la întâlnirea cu Gary Mitchell și Akbar Youssef.

Desigur, semnul putea fi pus de oricine altcineva, dar Lisa era aproape sigură că el fusese făcut, poate inconștient, de partenerul ei.

Se duse la telefon și formă numărul lui Gary. Acesta îi răspunse imediat.

– Ce părere ai de femeile care-i invită pe bărbați în oraș? întrebă ea fără nici o altă introducere. Într-un local de noapte.

– Depinde de femeia care face invitația, răspunse el. Dacă e vorba de o blondă frumoasă cu ochii de un albastru cenușiu și limbă ascuțită, am bătut palma. Te-ai gândit la un loc anume ?

– Da, și n-am să-l schimb pentru nimic în lume. Hai să mergem în seara asta acolo. A început să mi se facă foame. Ne întâlnim la șase, da?

– După cum ți-am mai spus, dintre toate persoanele pe care le cunosc ești persoana care mănâncă cel mai mult.

Capitolul 4

Pe la ora patru după-amiază, Lisa străbătea holul hotelului Majestic pentru a se duce pe bulevardul Hussein I. Nimeni din personalul de la recepție nu părea a ști de vizita care i se făcuse în ajun. Ba mai mult, nimeni nu catadicsi să-i arunce o privire. Unii funcționari erau ocupați cu trierea corespondenței, iar alții cu întâmpinarea noilor veniți

Când ajunse pe stradă, șovăi. Pe bulevardul Hussein I văzuse că există un magazin cu obiecte de artizanat marocan. Era sigură că acolo va găsi ceea ce-și dorea. Totuși, se îndreptă spre magazinele din cartierul Medina, gândindu-se nu numai la banii pe care i-ar putea economisi, ci și la plăcerea de a se târgui. Parcă intrase într-o altă lume. Toții oamenii aceia care se învârteau de colo până colo reușeau să creeze o imagine fascinantă. Copiii plângeau, alergau sau își țineau părinții de mână. Nimeni nu părea deranjat de tot acel vacarm. Un vânzător ambulant se certa cu un tăbăcar, fiecare apărându-și dreptul de a-și vinde marfa în partea aceea a drumului, dar nici unul nu părea să-și dea seama că blocaseră circulația.

Lisa trecu mai departe, suportând cu stoicism un miros foarte pătrunzător de usturoi. Un tânăr îmbrăcat într-un costum clasic, dar purtând un fes roșu, se luă după Lisa.

– Doamna dorește un ghid ? întrebă el.

Lisa stătu puțin pe gânduri. În răstimpul acesta apăru un alt arab, îmbrăcat însă într-un costum tradițional.

– Doamna dorește un ghid ? întrebă și el.

Lisa îl măsură din priviri. Nu purta uniforma unui ghid oficial. Nu-și dorea un asemenea ghid, pentru că avea un număr de identificare. Arabul parcă îi citi gândurile.

– Nu sunt un ghid oficial. Mă cheamă Jebel, după numele lui Jebel Sarho, muntele Sarho. E un nume foarte vechi. Jebel poate să te ducă oriunde în Medina cu ochii închiși.

Zâmbi cu gura până la urechi, arătându-și doi dinți din aur masiv.

– N-am nevoie de un ghid, spuse ea.

Tânărul păru dezamăgit.

Lisa se gândi că putea să-l concedieze sau să-l folosească pentru a economisi timp.

– Caut o djellaba, dar vreau să fie frumoasă, bine lucrată.

– Aaa... cunosc eu locul cel mai potrivit pentru asta. Haideți cu mine !

O conduse prin fel de fel de străduțe, trecură pe lângă blănării, boiangii și negustori de mărunțișuri. O luară apoi pe o stradă ceva mai largă. Aceasta îți dădea senzația că te afli la Paris, nu în Maroc.

Jebel o trase de mână de fiecare dată când era tentată să intre în vreunul din magazinele construite în stil franțuzesc.

– Nu acolo. Magazinele astea sunt pentru fraieri.

Lisa se uită la Jebel uimită că acesta folosea cuvinte din argoul american. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, acesta spuse:

– Jebel vorbește bine americana. A lucrat la negru pentru mulți dintre membrii aviației americane. A fost o experiență foarte folositoare.

Lisa începu să regrete decizia pripită pe care o luase din dorința de a economisi timp. Deveni și mai bănuitoare în clipa în care Jebel se certă cu proprietarul unuia din magazinele de haine. Crezu chiar la un moment dat că totul se va sfârși cu bătaie. Dar, dintr-o dată, ca prin minune, negustorul o privi zâmbitor și spuse într-o engleză perfectă :

– Tahar Yazzi, servitorul dumneavoastră preaplecat. Ce fel de djellaba dorește doamna?

Jebel o împinse pentru a merge mai departe.

– Vreau să cumpărăm ceva de clasă. În plus, Tahar Yazzi le tratează pe femeile americane ca pe niște fraiere. Fără înșelătorii ! Magazinele de genul ăsta sunt pentru fraierii care nu au ghid.

Tahar dispăru în spatele unui paravan și se întoarse peste câteva minute cu niște rochii lungi, cărora băștinașii le spun djellaba. Prin comparație cu acelea expuse în vitrină, acestea, date « pe sub mână », erau destul de frumoase. Lisa își dădu seama că asta era ceea ce căuta. Era simplă, dar elegantă ; o rochie din mătase naturală, de culoarea safirului. Singura podoabă pe care o avea era o broderie făcută în jurul gâtului.

Arătând spre ea, Lisa spuse:

– De așa ceva am nevoie. O cumpăr.

– Permiteți-mi, mai întâi să... o întrerupse Jebel.

Spunând acestea, Jebel se întoarse cu fața spre negustor, cu care discută aprins. După aceea, i se adresă din nou Lisei, pe un ton plin de satisfacție:

– E bine. Prețul e rezonabil.

Când dădu să iasă din magazin, privirea îi fu atrasă de o tunică albă care avea o broderie simplă.

– Haină bărbătească ? întrebă ea.

Tahar Yazzi dădu din cap în semn de încuviințare.

– Bine croită ! Cumpăr-o repede, Jebel !

După ce termină de făcut cumpărături, îl plăti pe Jebel și-l concedie. Acesta își exprimă mulțumirea pentru bacșișul gras primit, zâmbind până la urechi.

Lisa făcu ceva drum singură până să-și dea seama că Jebel nu o părăsise, ci continua să meargă pe urmele ei. Se văzu nevoită să-i spună răspicat:

– Acum chiar că trebuie să ne despărțim. De-a binelea.

– Doamna are nevoie de cineva care s-o ajute să iasă de aici.

– Doamna nu mai are nevoie de absolut nimic. Se descurcă de minune în asemenea situații.

Acesta încuviință și păru că acceptă decizia ei. După ceva timp însă, îl zări din nou pe urmele ei. Grija lui putea fi consecința faptului că primise un asemenea bacșiș.

Mișcată și amuzată de gestul lui, Lisa vru să-i arate că-și dăduse seama de gestul lui. Se întoarse și strigă spre el :

– Bine, Jebel! Frumoasă treabă.

În clipa aceea, nasul ei de detectiv mirosi ceva. În mijlocul mulțimii zări un chip care-i atrase atenția. Ca prin minune, toate simțurile i se ascuțiră. Drept consecință, auzi deslușit șipotul apei din fântâni, iar nările sale detectară mai ușor diversele mirosuri care se amestecau acolo.

Femeia pe care o văzu pășind singură prin mulțime era înveșmântată în costumul tradițional marocan. Oare ce anume îi atrăsese atenția la această femeie ? A, da ! Asta era ! Vânzătorul acela ambulant de apă tot încerca s-o atenționeze, uitându-se cu coada ochiului spre Lisa.

Lisa o fixă cu privirea pe femeie. Aceasta părea de-a dreptul nepăsătoare la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Numai glumele vânzătorului ambulant o făceau să reacționeze.

« Mă urmărește ! își spuse Lisa în sinea ei.

Arată de parcă acum ar fi venit din deșertul Sahara. Femeia aceasta cu ochii întredeschiși e o profesionistă. Nu-i scapă nimic. În cazul de față, e vorba de o femeie americană cu bani, care are nevoie de un ghid și care a cumpărat o djellaba".

Lisa nu stătu să se întrebe dacă femeia lucra în tovărășie cu Jebel. Ceea ce i se părea important în clipa aceea, era să se facă nevăzută. Trebuia să-și facă repede un plan. Trebuia să-i distragă cumva atenția acestei femei cu fața acoperită. După aceea, va schimba tactica. Dacă se va întoarce la Majestic, femeia îi va da imediat de urmă. Amazoana aceea beduină nu făcea parte din programul ei de seară.

Lisa își dădu seama că zarva și confuzia din jur erau în avantajul ei. În clipa aceea, tăbăcarul care se certase mai devreme cu vânzătorul ambulant, veni cu o nouă încărcătură de piei netăbăcite pe care le ținea pe umeri și la spate.

Lisa recurse la un joc pe care-l știa din copilărie, un joc prin care cel din fața ta își pierde în mod cert echilibrul : dai să treci exact prin fața lui de atâtea ori cât e nevoie pentru a-l zăpăci, după care o ștergi. Se descurcă de minune, de vreme boccelele cu piei netăbăcite ale tăbăcarului căzură chiar în apa vânzătorului ambulant. În urma ei auzi strigăte și înjurături.

Aruncând o privire în spate, Lisa văzu că cei doi blocaseră din nou drumul. Femeii învăluite nu i se vedeau decât ochii : erau negri și exprimau furia și surpriza.

Când ajunse în Medina, luă un taxi.

– Poți s-o iei în orice direcție vrei, îi spuse ea taximetristului, numai să rămâi pe străzile principale.

Acesta se conformă.

Când fu sigură că nu aveau cum să-i mai dea de urmă, îi spuse șoferului să oprească și plăti. După aceea, luă un alt taxi pentru a o duce la hotelul Rex.

Ceasul din hol arăta șaptesprezece și jumătate. Luă o bucată de hârtie pe care scrise repede : « Gary, iată un cadou de la un yankeu pentru un alt yankeu. Îmbracă-te cu această tunică. Te aștept jos în hol. » Puse bilețelul într-un plic pe care-l sigilă și pe care-l dădu uneia dintre numeroasele persoane care ardeau de nerăbdare să-ți facă un serviciu în schimbul unui bacșiș.

– Du plicul ăsta la camera 519, te rog.

Se duse apoi să telefoneze la « Chacun a son gout ». Un francez, care nu căuta să-și ascundă iritarea, îi spuse că localul acela era un club select și că nu se deschidea înainte de ora douăzeci și unu și jumătate. Închise înainte ca Lisa să apuce să-i mai pună vreo întrebare..

Lisa se duse în cabina de machiaj a hotelului Rex, desfăcu pachetul în care avea djellabaua cumpărată. O îmbrăcă și constată cu satisfacție că-i venea bine.

Odată îndeplinită această o perație, se îndreptă spre lift pentru a-l aștepta pe Gary. Când acesta își făcu în sfârșit apariția, se bucură să vadă că se îmbrăcase cu tunica pe care i-o trimisese. Gary se apropie de ea.

– Pentru un yankeu, nu porți deloc rău această tunică, zise ea în semn de bun venit.

– Mulțumesc. Cum merg lucrurile ?

– Bine. Numai că am fost urmărită.

– De cine ?

– De o femeie înaltă, care părea ieșită dintr-un cort din deșert.

– Unde s-a întâmplat asta ?

– În Medina, în timp ce cumpăram costumele astea. Întâmplător, n-ai spus nimic drăguț despre al meu. Am cumpărat-o special pentru că albastrul e culoarea preferată a bărbaților americani.

– Îți vine bine! Dar pe tine, orice vine bine.

Cred că ai arăta grozav și într-un sac de transportat cartofi.

– Doamne ferește !

Gary o luă de braț și se îndreptară spre ieșire.

– Lisa, mă îngrijorezi ! spuse el. Nu mai pot sta o clipă liniștit, gândindu-mă la tine. Mai întâi, ai hoinărit prin Kasbah, iar acum ai umblat după haine prin Medina. Ar fi trebuit să mă asculți și să te duci acasă.

– Asta se putea ieri, Gary. Azi, e prea târziu.

– Ce vrei să spui?

– Nu cred că indivizii ăștia m-ar lăsa să pun piciorul în avion. În orice caz, nu întreagă.

După expresia feței lui, Lisa își dădu seama că era pe deplin conștient de gravitatea situației.

– Sunt prea implicată acum, Gary. Sunt partenera lui Jake și, chiar dacă n-am nici cea mai vagă idee despre ce știa acesta, ei cred că știu. Mă cred mult mai implicată decât sunt, așa încât nu-mi vor da pace.

Bărbatul de lângă ea părea răvășit. Ca să-l îmbărbăteze, Lisa se grăbi să adauge:

– Nu te lăsa copleșit! Oricum, nu vor reuși să ne strice seara. O să mergem în clubul ăsta și o să ne simțim bine. Vino!

– Nu-mi place că te urmăresc.

– Jake spunea întotdeauna că, în clipa în care nu mai ești urmărit, te paște cu adevărat o primejdie de moarte.

– Cum așa ?

– Simplu. Când nu te urmăresc, te întrebi unde sunt și încerci să le dai de urmă. Am ieșit în oraș, nu ? Haide! Vino, yankeule!

– Unde mergem ?

– La Chellah. E un restaurant în care se întâlnesc diplomații. Mâncarea e bună. După cum bine spunea bărbatul de lângă mine cu ceva timp în urmă, se află la brațul celei mai flămânde femei din lume.

Chellah era o grădină în aer liber unde se servea friptură la grătar. Când era plin, localul răsuna fără doar și poate de glasurile oamenilor care vorbeau toate limbile pământului. Rabatul era capitala Marocului și reședința a peste cincizeci de ambasade din țări precum Argentina și Iugoslavia, Austria și Rusia.

În clipa aceea, grădina de vară era aproape goală. Numai câteva mese erau ocupate. Lisa și Gary avură de unde să aleagă. Se așezară la o masă lângă o fântână, deoarece clipocitul apei le acoperea vorbele, ferindu-i în acest fel de urechile curioase.

Abia după ce terminară primul fel de mâncare, Gary spuse :

– Am vești noi să-ți dau. Doctorul Hammire m-a sunat în această după-amiază. L-au mutat pe Jake.

– De ce te-a sunat pe tine și nu pe mine ?

– Poate te-a sunat, dar nu te-a găsit. Cine știe ? Erai cumva la cumpărături ?

– La ce oră a sunat doctorul Hammire ?

– Pe la trei.

– Eram la hotel, în camera mea, spuse ea cu aprindere. Abia peste o oră am ieșit.

Cât timp ea vorbi, Gary își întoarse privirea.

– Aceasta e în continuare o lume a bărbaților, Lisa. Știu că ți-e greu să accepți asta, dar tare mă tem că n-ai încotro. Nu e ca în America.

– Mi se pare înfricoșător.

– Înfricoșător sau nu, cert e că bărbații sunt cei care dețin puterea aici și vor, evident, să discute tot cu bărbați. Cred că ești norocoasă, pentru că te poți baza pe ajutorul unui bărbat.

Când își întoarse din nou privirea spre ea, schimbă subiectul.

– Ce servim la desert? întrebă el. Au și specialități europene.

– După ce mi-ai ținut această lecție de șovinism, nici că mai pot să înghit ceva de aici.

Își scoase pudriera și se uită în oglindă.

– Cât e ceasul ? întrebă ea.

– E trecut de opt. De ce ?

– Există un alt loc în care am putea merge. Un club în care se și cântă. Are un nume ciudat: Chacun a son gout.

– Pare interesant. Hai să mergem !

– Se deschide de-abia la nouă și jumătate.

Văzându-l că o privește amuzat, se grăbi să adauge :

– Dacă vrei să râzi de mine, nu o face pe înfundate!

– Nu râd de tine. Mi se pare amuzantă situația în care ne aflăm. Doi americani în floarea vârstei, îmbrăcați în costume tradiționale marocane și care n-au altceva mai bun de făcut decât să se certe pe tema raportului dintre bărbați și femei în Maroc. Nu-i așa că-i amuzant ? Nu vreau să fii supărată pe mine. Hai să ne sărutăm și să îngropăm securea războiului.

Ea nu zise nimic, dar îi permise s-o ia de braț în timp ce se îndreptau spre ieșire. Era primăvară, iar narcisele galbene și macii se zăreau peste tot primprejurul gardului viu care înconjura grădina-restaurant. Dimineața devreme, locul acesta era și mai pustiu decât localul.

– N-am avut nici o clipă intenția de a te supăra, spuse el.

– Știu. Nu ești tu de vină. Cred că e vorba de țară. Aici, bărbații sunt cei care fac legea. Am înțeles lucrul acesta înainte de a mi-l spune tu în mod fățiș. Azi-dimineață, vorbind cu Syed Hammire. O, era întruchiparea poliției, oferindu-se chiar să mă conducă la hotel. Dar când am încercat să-i vorbesc de pe poziția partenerei lui Jake, s-a înălțat imediat un zid între noi. Mi-am dat seama de atunci că nu fac nici cât o ceapă degerată în ochii lui.

– Haide, lasă ! Lucrurile nu stau chiar atât de rău. Chiar și aici se mai produc schimbări. Sunt multe femei care nu mai poartă vălul. Au

ajuns chiar să practice meserii până mai ieri tipic masculine : doctori, filosofi, psihologi, profesori, avocați.

– Sigur ! Dar privește în jurul tău. Aici e un monument comemorativ. Pot să pun prinsoare că nu există nici un mormânt al unei femei într-o țară cu moschei atât de frumoase, de luminoase; cum se face că femeile sunt trimise în alte locuri ? Ca și cum ar fi segregate.

– Măcar le dă voie să intre. Unor necredincioși ca mine și ca tine nu le e permis să intre într-o moschee în Maroc.

Lisa îi aruncă o privire. Îți trebuia ceva perspicacitate pentru a prinde sclipirea de ironie din ochii lui Gary.

– Gary Mitchell, mă faci furioasă. Am impresia că mai tot timpul mă iei peste picior.

– Poate că, de fapt, îmi doresc să fac altceva.

– Ce anume?

– Asta.

O trase aproape și o privi drept în ochi. Îi mângâie părul, obrajii și-i atinse ușor buzele cu degetul, după care o sărută. Fu un sărut lung și dulce. Lisa se simți cuprinsă de nostalgie, ca și cum ar fi fost din nou adolescentă. O fată stând la piciorul unui pod, în bătaia lunii. În locul mirosului florilor plutind prin aer, își imagină mirosul pe care-l au frunzele arse toamna.

Brusc, se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Ce s-a întâmplat, Lisa ?

– Nu-mi plac bărbații care profită de femei sau de conjunctură : lumina lunii, cină romantică, apropiere.

– Crezi că profit de tine ?

– Cum i-ai spune unei astfel de situații ?

– I-aș spune iubire. Te iubesc, Lisa. M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut pentru prima dată. Îmi amintesc perfect momentul în care privirea mi s-a oprit asupra ta. Era într-o vară

fierbinte și ne aflam cu toții să înotăm la clubul acela privat în care te duceai cu surorile gemene Carmichael. Erai slabă și foarte bronzată : o adolescentă care avea ceva sălbatic în ea, cu părul leoarcă și niște ochi de culoarea mării. Te-am sorbit din priviri toată după-amiaza aceea și m-am îndrăgostit de tine. Nu pentru că erai frumoasă, lucru de netăgăduit, ci pentru că erai curajoasă.

– Nu mă iubi, se grăbi ea să spună.

Dădu să plece, însă el o prinse de braț.

– Dă-mi drumul, Gary !

– Nu înainte de a-mi spune de ce o fată atât de curajoasă se teme de un singur lucru.

– Dacă te referi la iubire, ei bine, află că nu cred în ea.

– Asta pentru că n-ai fost niciodată îndrăgostită.

– Ba am fost îndrăgostită de vreo șase ori. Mai întâi, de un englez care a dat birul cu fugiții, apoi de un matador spaniol căruia îi plăcea să dea bani pentru organizarea loviturilor de stat și de care am fugit eu. Mai sunt și alții. Vrei să-ți mai spun ?

– Da, dar cu nici unul nu a fost nimic serios. Poate o idilă, dar nu dragoste.

Lisa nu răspunse imediat. Nu voia să-l rănească, ci numai să se asigure că ceea ce se întâmplase în seara aceea nu era nimic serios. Spuse cu o voce cât se poate de blândă :

– Să mă întrebi ce e iubirea e ca și cum mi-ai cere să-ți spun ce e adevărul. Toată lumea evită să răspundă la această întrebare. E o întrebare eternă. Presupun că sunt tot atâtea răspunsuri câți oameni au căutat să-l afle. În ceea ce mă privește, nu am un răspuns sigur. Poate pentru că am fost rănită și am rănit la rândul meu. Vreau să spun, căutând răspuns la această întrebare. Întotdeauna lucrurile au luat o întorsătură proastă. E mai bine pentru amândoi să lăsăm lucrurile așa.

***

Clubul « Chacun a son gout » era plin ochi de oameni. Un francez mic de statură, care era și stăpânul localului îi întâmpină clătinând din cap.

– Nu mai sunt mese libere acum, spuse el. Dacă doriți, puteți aștepta.

După felul incoerent în care vorbea, Lisa își dădu seama că era una și aceeași persoană cu cel care îi răspunsese dimineață la telefon.

– Hai să așteptăm puțin, îi șopti ea lui Gary. Oamenii vin și pleacă mereu dintr-un asemenea loc. Plictiseala e numele jocului.

Gary nu părea prea convins.

– Nu pare deloc promițător. Cred că ar trebui să mergem în altă parte. Există localuri mult mai spațioase decât acesta.

– Să stăm puțin, te rog !

Gary ridică din umeri, se lipi de zid și o trase și pe Lisa lângă el.

– Bine, dar cred că ar trebui să plecăm dacă nu se eliberează nici un loc înainte de începerea spectacolului.

– E prea târziu pentru asta. Spectacolul începe chiar acum.

Cortina fu trasă pentru a lăsa să se vadă o scenă. Pe aceasta pătrunseră în clipa imediat următoare un băiat și o fată. Lisei i se păru un cuplu ciudat. Clubul acesta era destinat unei clientele provenite din clasa mijlocie. Majoritatea erau marocani francezi, iar unii erau turiști. Era un club mai degrabă pentru conservatori decât pentru tineri.

Cei doi erau cântăreți. Băiatul cânta la chitară, iar fata la o tamburină. Cântecele din repertoriul lor erau vechi și probabil

stârneau nostalgia printre consumatori. Muzica era plăcută, pentru că aceștia cântau bine și își formaseră chiar un stil.

Lisa îi privi cu atenție. Băiatul era înalt, robust, avea părul blond și barbă. Era îmbrăcat cu niște pantaloni negri și un tricou alb. Avea un profil clasic. Fata era slabă, lucru accentuat și de pantalonii largi care atârnau pe ea. Avea părul lung și negru, iar datorită faptului că se tot mișca pe scenă, arunca asupra ei o aură de mister.

La un moment dat, cei doi se opriră din cântat. Clienții priviră nedumeriți spre scenă. Fata li se adresă în franceză:

– Bonsoir mes amis ! Mulți dintre noi suferă de însingurare. Înlăuntrul nostru purtăm un țipăt sălbatic și singurul mod de a ne vindeca e iubirea. În minutele următoare vă vom interpreta câteva din cântecele inspirate de acest sentiment.

În timp ce fata și băiatul își potriveau pașii cu ritmul muzicii, clienții începură iar să mănânce. Fata se duse în culise după o chitară. În clipa aceea, lumina îi scoase la iveală părul blond ascuns de peruca neagră. Lisa o privi cu multă atenție.

Începură să cânte ceva ritmat la chitare, dar Lisa nu mai asculta. Se gândea la fotografia pe care o avea în studioul de acasă, o fotografie mărită. Fata de pe scenă era cea din fotografie. Numai că acolo avea părul blond.

Era fata vitregă a lui Peter Joring.

Fata care cânta pe scenă era cea pe care o căuta.

De bună seamă, ea era. Nu avea cum să se înșele. Chiar în dimineața aceea, studiase cu atenție cele cinci fotografii pe care le avea.

Dar dacă se înșela ? O văzuse în culise numai pentru o clipă. Majoritatea acestor fete hippie semănau între ele: aceleași fețe palide pe care machiajul nu prea se găsește, aceleași trăsături șterse, aceleași întrebări puse din priviri.

Lisa își spuse că trebuie neapărat să afle dacă aceasta era fata pe care o căuta. Dar va trebui să acționeze cu discreție. Gary Mitchell nu trebuia amestecat. Cu nici un chip. Acesta era un caz privat pe care-l acceptase de la Peter Joring. N-ar fi cinstit nici față de Gary, nici față de actor să-l implice pe Gary în căutarea fetei dispărute.

Se întoarse spre Gary. Acesta o privea cu un aer de plictiseală enigmatică.

– Îți plac chestiile de genul ăsta ? întrebă el.

Replica aceasta fu un pretext minunat pentru Lisa, care spuse :

– Ai dreptate, ar trebui să plecăm. Aș vrea să mă duc până la cabina de machiaj înainte de a pleca.

Pe drum, îl abordă pe unul din chelneri căruia îi puse niște întrebări directe, deoarece nu avea nici un rost să se ascundă după deget, mai les că acestuia îi plăceau bacșișurile.

– Mă interesează cei doi tineri care sunt acum pe scenă. Sunt în căutare de tinete talente. Nu există nici un afiș cu ei în foaier.

– Cei doi îi înlocuiesc pe angajații localului, care sunt în vacanță.

– Poți să-mi spui cum îi cheamă?

– Își spun Crispin și Sabrina. Își dau numai numele mici, pentru că genul acesta de persoane nu își declină niciodată adevărată identitate.

Crispin și Sabrina ! Își aminti că Peter Joring îi spusese că numele adevărat al fiicei sale vitrege era Linda Demarest, dar că și-l schimbase ori de câte ori se ivise ocazia.

– Știi cumva de unde sunt?

– Cine poate spune ? Pot fi din Portugalia, din Spania sau din oricare loc de pe coastă. Cineva și-a amintit că i-a văzut și pe Costa del Sol. Cântau într-un club mic.

Chelnerul se uită în direcția meselor, nerăbdător.

– Cum călătoresc ?

– Ca niște țigani. Au o camionetă.

Toate bunurile le poartă în spinare. Un foarte bun mijloc de a trăi.

– Nu au cum să trăiască într-o camionetă ! spuse Lisa pentru a-l momi.

– Ba e chiar un mod de viață ! Dincolo de râu e un loc al cărui proprietar e Ben Hassan. E ideal pentru cei care fac parte din drojdia societății și pentru lași.

– Cât mai stau aici ? întrebă ea, deși știa că împinsese lucrurile prea departe.

Bărbatul o privi bănuitor, dar în cele din urmă îi răspunse:

– Pleacă mâine, pentru că atunci se întorc angajații noștri.

Capitolul 5

Avu nevoie de ceva timp pentru a-l convinge pe Gary s-o ducă la hotel înainte de miezul nopții.

– A fost o zi foarte lungă, spuse ea în timp ce beau ceva la barul « Renaissance » de pe Mohamed V.

– Credeam că o să facem turul orașului.

– Din păcate, mă simt epuizată.

– Cum spui tu. Ceea ce e interesant în privința miezului nopții e că numai câteva ore îl despart de zori. Acum că tot am aflat că ești genul de persoană care se scoală cu noaptea-n cap, am să vin negreșit mâine dimineață să te iau pentru micul dejun.

În timp ce Gary o săruta în semn de rămas-bun, Lisa nu se gândea decât la ce va face în cazul Peter Joring. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai convinsă era că Sabrina era fiica vitregă a acestuia.

Gary o sărută din nou, după care se îndepărtă puțin de ea și o privi.

– Ai avut o reacție de neimplicare la sărutul meu, domnișoară Clark. Amintește-mi într-o altă zi să te învăț cum să săruți.

Pentru o clipă, reproșul o supără, dar îl acceptă cu zâmbetul pe buze și se îndreptă spre lift.

Când ajunse în cameră, își dădu jos rochia tradițională marocană și îmbrăcă ea o pereche de pantaloni și un pulovăr de cașmir. Primăvara, nopțile marocane sunt foarte reci. Telefonă la clubul Chacun a son gout pentru a verifica dacă bănuiala ei că echipa Crispin și Sabrina va cânta și mai târziu era adevărată.

Fu anunțată de o voce de femeie că ultimul spectacol era programat în jurul orei unu noaptea.

« E bine », își spuse ea în timp ce punea receptorul în furcă, am suficient timp la dispoziție. Prima mea problemă e să găsesc o posibilitate de a ajunge la Amogdul. Poate că nu a fost o idee prea fericită de a-l trimite pe Gary acasă. Aș fi scăpat măcar de grija de a găsi un mijloc de transport. »

Nu era deloc o treabă ușoară găsirea unui taxi în Rabat la o oră atât de târzie din noapte, cu atât mai mult cu cât trebuia să se gândească la atât de multe alte lucruri. Unul din acestea era posibilitatea de a fi urmărită. De mai multe ori în timpul serii, avusese impresia că ea și Gary erau urmăriți. De fiecare dată își spusese că are o imaginație prea bogată.

Dincolo de asta, trebuia să găsească un șofer de taxi potrivit. Hotărî că e mai înțelept să nu apeleze la vreunul din cei care se aflau în fața hotelului, deoarece puteau fi iscoade. Nu putea să riște. Cel mai bine era să meargă într-o stație de taxiuri.

Nu luă liftul, ci coborî pe jos cele patru etaje. Apoi, se strecură pe ușa din spate. Auzi vocile care veneau dinspre bucătărie. Trecu printr-o zonă mai puțin luminată, dar nu-și aprinse lanterna. Când ajunse pe strada principală, respiră ușurată și se îndreptă în grabă spre locul în care văzuse mai devreme o stație de taxiuri.

Locul în care stăteau taxiurile era gol, încât Lisa fu sigură că era închis. Nici nu apucă bine să se apropie de poartă, că un arab îmbrăcat în costum tradițional veni în întâmpinarea ei. O privi uimit.

– Poftiți ! spuse el în arabă și se dădu la o parte pentru a-i permite să intre.

Aruncându-și privirea prin încăperea goală, Lisa întrebă:

– Unde vă sunt șoferii?

Bărbatul începu să strige și nu peste mult timp își făcu apariția un tânăr cu ochii cârpiți de somn. Asprimea cu care îl privi și-i vorbi șeful îl făcu să se trezească de-a binelea.

– Unde vrea să meargă doamna? întrebă bărbatul, întorcându-se spre ea.

– În Sale.

– Unde anume în Sale ?

Lisa ezită, pentru că destinația putea să pară foarte îndepărtată, dar mai ales pentru că Rabatul i se părea a fi un viespar de informatori. Dar dacă nu-i va spune celui care părea a fi șeful unde anume vrea să ajungă, s-ar putea trezi cine știe pe unde. Iar dincolo de asta, mai era și problema limbii. Măcar șeful vorbea franțuzește.

– Ați auzit de un loc numit Amogdul ?

– Amogdul ? întrebă el scărpinându-se pe frunte.

Șoferul făcu un pas înainte și spuse într-o engleză care putea fi înțeleasă, chiar dacă nu era fluentă :

– Vă pot duce la Amogdul, dacă doriți.

Lisa se uită la șef, ca pentru a fi asigurată că nu e păcălită.

– E în regulă, spuse el în franceză. Șoferul cunoaște locul. După alt nume, poate că l-aș fi recunoscut și eu. Plătiți prețul drumului acum, iar bacșișul la sfârșit. Addi Azza conduce cu prudență.

Șoferul era tăcut. Trecură așadar de bulevardul Joffre, de locul unde Jake fusese lovit cu bestialitate și de podul de peste vechea cetate a Sale-ului într-o liniște deplină.

Lăsară în urmă moscheea cea mare și se îndreptară spre Tanger. Lisa începu să dea semne de neliniște.

Îl întrebă de mai multe ori pe șofer :

– Addi Azza, știi pe ce drum ai luat-o ?

– Da, știu, îi răspunse acesta din urmă după ceva vreme.

La următoarea răscruce de drumuri, ieșiră de pe strada principală. Drumul nu era luminat și nici case nu se aflau pe acolo. Lisa simți aerul sărat. Drumul părea a fi unul foarte circulat. I se părea că în orice clipă puteau rămâne înțepeniți. De câteva ori, îi veni să-i spună șoferului să oprească și să întoarcă. Avea sentimentul că această călătorie e zadarnică.

După ceva timp, Addi Azza ajunse la un semafor intermitent.

– Acesta e Amogdul.

Lisa străpunse cu privirea întunericul și putu să distingă niște contururi pe un teren mlăștinos. Murdăria din jur o șocă.

– Barăcile sunt făcute din tinichea și din resturi de gudron, spuse el.

Lisa se scotoci prin buzunar după niște mărunțiș.

– Te plătesc bine dacă mă aștepți. Nu știu cât va dura. Așteaptă-mă, spuse ea dându-se jos din mașină.

Își aprinse lanterna și o luă printre barăci. De departe, locul părea că se află în beznă deplină. Pe măsură ce se apropia, Lisa își dădu seama că una dintre barăci era mai bine construită și de-abia luminată. Acesta era de bună seamă sediul central. Se hotărî să bată la ușă. În timp ce se pregătea să facă asta, auzi un zgomot care o făcu să rămână pironită locului. Era motorul unei mașini care venea în aceeași direcție. Întoarse capul și văzu cum Addi Azza întoarce și pleacă în graba mare din locul respectiv.

– La naiba! spuse ea printre dinți. S-a zis cu tine. Detectiv Clark, te afli într-un loc situat la nu se știe câte mile depărtare de Rabat și care arată ca după potop. Acum, problema ta cea mai importantă e: cum te întorci ?

Se îndreptă spre clădirea principală, în căutarea unui mijloc de transport. Nici urmă de camioneta în care Crispin și Sabrina ar fi trebuit să călătorească alături de prietenii lor. Dar cine știe ? Poate că se duseseră să-i ia de la club.

Se hotărî să-și canalizeze toată atenția și energia spre rezolvarea problemei pentru care venise aici. Nu avea nici un rost să stea la pândă pentru a vedea când vor veni cei doi. Dacă fata era într-adevăr fiica vitregă a lui Peter Joring, în mod cert nu o va primi cu pâine și sare.

O hoinară adevărată va simți imediat când o străină va încerca să se ameste în viața ei și va încerca să scape cât mai repede de ea. Era mult mai bine să o aștepte pe fată înăuntru, de preferință în camera ei. Renunță la ideea de a afla singură în ce baracă stăteau cei doi și hotărî să se adreseze personalului din sediu.

Se apropie de sediu. Putu să distingă prin ferestrele murdare și fără perdele o masă, două scaune, un dulap din lemn și un birou foarte ponosit. Mai multe becuri erau dispuse de-a lungul camerei, dar numai două funcționau. Se auzea niște muzică arăbească foarte ritmată de la un casetofon, singurul obiect care părea nou.

Lisa bătu la ușă. Trebui să aștepte ceva timp, cel puțin cinci minute până veni cineva să-i deschidă. Un băiat îmbrăcat în ițari își făcu apariția din încăperea din dos. Când se află în fața ei, îi pieri graiul și făcu ochii mari cât cepele.

Lisa fu cea care rupse tăcerea, întrebând în franceză :

– Pot să intru ?

Fu nevoită să-l înghiontească pentru a intra, iar acesta nu o opri. Duhoarea dinăuntru o făcu să-și țină respirația. Se grăbi să deschidă ușa, dar băiatul o închise din nou. Fu primul gest pe care-l făcu.

– Vorbești franțuzește?

Băiatul încuviință.

– Unde e șeful tău ? întrebă Lisa.

– În seara asta, eu sunt șeful.

– Vreau să vorbesc cu Ben Hassan.

– Ben Hassan e plecat. Eu sunt nepotul lui. Când lipsește, eu îi țin locul.

Asta e foarte bine, își spuse Lisa în sinea ei. Îmi va fi mult mai ușor să negociez cu un puști decât cu bătrân arab șiret.

– Aș vrea să intru în baraca în care stă o fată care se numește Sabrina.

– Nu pot permite nimănui să intre în camere, în afară de cei care le ocupă. Acestea sunt ordinele unchiului meu, spuse el dându-și capul pe spate într-un gest care se voia plin de importanță.

– Trebuie să-i transmit un mesaj Sabrinei, un mesaj urgent de la tatăl ei.

Scoase din geantă mai multe acte cu numele ei și al lui Jake, care purtau un sigiliu oficial. De obicei, actele de genul acesta făceau impresie și permiteau deschiderea multor uși. Băiatul le privi cu multă atenție.

– Ești americană ?

– Da.

– Vorbesc engleza. Mă duc la școala americană cu alți copii ai unor oameni importanți. Anul trecut mi-am terminat studiile și am venit să stau cu unchiul meu. Scoase un pachet cu plicuri murdare și care aveau colțurile îndoite și spuse:

– Sunt scrisori de la fiii unor oameni importanți, pe care i-am întâlnit la școala americană.

Lisa se gândi puțin cum să-l ia pe băiat. Uneori, adevărul era o armă mai redutabilă decât orice poveste scornită cu multă dibăcie. Acest nepot grijuliu și loial avea o singură slăbiciune: îi plăceau oamenii importanți. Adusese vorba de două ori că urmase o școală de renume și că acolo avusese ocazia să cunoască fiii unor oameni foarte

importanți. Erau prietenii lui. Păstra scrisorile pe care le primise de la ei ca pe ceva foarte prețios.

Își aruncă privirea asupra plicurilor și văzu că îl chema Jevdet.

– Jevdet, spuse ea pe un ton confidențial, fata pe care o cheamă Sabrina nu e una obișnuită. Tatăl ei e un om de seamă. Numele lui e cunoscut peste tot în lume. Aveți televizor acasă ?

– Da, în Casablanca. Ben Hassan nu îngăduie așa ceva.

– Atunci, l-ai văzut pe tatăl Sabrinei de multe ori la televizor. E un actor faimos.

Văzu cum acestuia i se măresc ochii de uimire.

– Jevdet, trebuie s-o văd pe acestă fată și să-i vorbesc.

Jevdet se încruntă. Nu puteai să-l prostești așa de ușor.

– Poți s-o aștepți aici până se întoarce de la clubul la care cântă.

– Dacă am să stau să aștept aici, am să te rețin. Erai pe punctul de a închide, nu-i așa?

Băiatul încuviință.

– Nu poți să-mi dai voie s-o aștept în cameră, pentru a-i transmite mesajul de la tatăl ei ?

– Nu pot face asta.

– Mi-ai văzut actele. De ce nu poți să mă ajuți ?

– Ben Hassan s-ar supăra. Când se înfurie, e de-a dreptul înspăimântător.

– Dacă unchiul tău ar fi aici și și-ar da seama cât de important e pentru mine să mă întâlnesc față în față cu această fată și, mai ales, cât de celebru e tatăl ei, sunt convinsă că m-ar înțelege și m-ar ajuta. Dacă nu mă lași s-o aștept în cameră, iar tatăl fetei se supără, Ben Hassan va fi și mai furios.

Băiatul păru convins de argumentele ei.

– Nu te vei atinge de nici unul din obiectele care aparțin fetei, da?

– Promit. Nu vreau decât să-i vorbesc.

Băiatul luă o legătură cu chei și i-o întinse.

– E baraca situată în punctul cel mai îndepărtat de sediu. Vei vedea că sunt două barăci foarte apropiate. Crispin stă în cea situată la stânga și care dă spre apă, iar Sabrina stă în cealaltă. Le găsești, nu? Eu trebuie să rămân aici, de pază. După ce termini, lași cheile în cutia asta.

Înaintă câțiva pași și-i arătă cutia.

În timp ce se îndrepta spre celălalt capăt al Amogdulului, luna, aflată în creștere, își croia drum printre nori. Vântul care bătea dinspre apă o făcu să simtă răceala nopții, în pofida faptului că avea pe ea un pardesiu. În afară de țipătul pătrunzător al unei păsări, peste tot domnea o tăcere deplină.

Cele două barăci erau la vreun metru depărtare una de cealaltă. Lisa se duse în cea a Sabrinei, descuie și intră cu prudență înăuntru. Își aprinse lanterna pentru a studia camera. Un pat, o masă, o canapea, câteva cârlige pentru rufe. Pe canapea erau așezate două perechi de blugi și un pulovăr împletit, cândva alb, dar acum gri. Un rucsac gol era agățat de perete.

Lisa se duse la masă și aprinse lanterna. O mulțime de lucruri se aflau acolo. În mijlocul mesei trona fotografia înrămată a lui Peter Joring. Parcă o privea pe Lisa drept în ochi. Zâmbetul acela care-i era specific, un zâmbet de-abia perceptibil, dar ironic, parcă îi spunea : « Te-am așteptat aici, Lisa Clark. »

Așadar, bănuiala mea a fost întemeiată. Aceasta e fata pe care o căutam.

Trecu repe în revistă lucrurile care se aflau pe masă. Erau fel de fel de nimicuri copilărești, ca și unele ale unei adolescente care încerca să-și găsească propria feminitate. Amintiri ale unor momente petrecute împreună, suveniruri care stăteau drept mărturie ale unei singurătăți de care nu avusese parte altădată.

Un buchet de flori uscate prinse într-o panglică de strâns părul.

O statuetă mică și albă a lui Buddha așezată pe o bucățică de catifea. Meniuri ale unor restaurante în care luaseră masa cei doi. Un suport pentru lumânare în care mai rămăsese niște ceară topită. Fotografii ale lui Crispin și Sabrina îmbrățișați sau ținându-se de mână. Programul unui circ italian. Un pliant publicitar care îi înfățișa pe cei doi cam cum arătau mai devreme la club. Cineva desenase o inimă pe fotografia care-i înfățișa împreună. Lisa citi o notă scrisă pe un șervețel de hârtie : « Te iubesc, Sabrina, din toată inima. »

Un zgomot rupse tăcerea. Lisa înălță privirea și ascultă. Zgomotul acesta nu prevestea nimic bun. Nu erau zgomote de pași, voci sau râsete ale unor îndrăgostiți, ci cu totul altceva. Cineva se furișa pe undeva în întuneric. Cineva care nu voia să facă zgomot. Își stinse lanterna și se așeză într-o parte. Imediat ușa fu dată de perete și Lisa văzu doi bărbați. Unul dintre ei se năpusti asupra ei. Ea se feri din calea lui. Reuși s-o prindă cu mâna de umăr. O durere îi străpunse brațul. Intră în panică.

Apoi, văzu apărând un al treilea bărbat. Era o figură cunoscută: înalt și viguros. Era Gary Mitchell. Acesta făcu o mișcare de karate grație căreia reuși să-l doboare pe unul dintre bărbați. Al doilea se năpusti asupra lui Gary, dar avu aceeași soartă.

Gary o luă de mâini și o împinse spre ieșire. De-abia o mai țineau picioarele. Merse mai mult târându-se și fu nevoită să se țină de balustrada parcării în care era mașina. De-abia când Lisa se prăbuși pe scaun și după ce porni mașina Gary își recăpătă trăsăturile omenești ale feței.

Nu era obișnuită să-l vadă așa. Părea de fier. Scrâșnea din dinți. Dar mâinile exprimau cel mai bine sentimentele care îl încercau. Erau puternice și păreau a acționa ca niște ființe autonome.

În timp ce se îndreptau spre Rabat, acesta spuse :

– Ce nebunie să faci așa ceva.

Dacă nu te-aș fi urmărit, aveai toate șansele să te întorci între patru scânduri.

– De ce m-ai urmărit ?

– Pentru că ai arătat un interes nejustificat pentru cei doi tineri care au cântat la club. Te-ai demascat singură când l-ai abordat pe chelnerul acela pentru a scoate informații de la el.

– Să nu-mi spui că poți să citești gândurile oamenilor și că în acest fel ai aflat ce l-am întrebat pe chelner.

– În meseria mea, trebuie să fii în stare de mult mai mult de-atât.

– Să înțeleg că mâncăm aceeași pâine?

– Ce altceva ar putea însemna faptul că te-am urmărit în seara asta?

– Așadar, nu ești un simplu ziarist care merge în miezul evenimentelor să facă muncă de documentare?

– Nu.

– Ești un agent profesionist bine antrenat și faci parte dintr-o breaslă deloc potolită.

Tăcerea lui îi fu suficientă Lisei. Se așeză în colțul ei și-l privi pe acest bărbat complet diferit de cel de acum câteva ore.

Când vorbi din nou, vocea lui era și ea schimbată. Era fermă, autoritară, obișnuită să dea ordine și să fie ascultată.

– Ascultă-mă, Lisa ! Ascultă-mă cu multă atenție. Te-am lăsat să te joci, să-ți faci numărul de James Bond. Dar acum, s-a terminat. Ai intuit bine că e vorba de meseria mea. După cum vezi, suntem în aceeași oală. Drumurile sunt diferite, însă obiectivul este același.

– Adică, o urmărești pe fiica vitregă a lui Peter Joring?

– Nu. Treaba mea e să găsesc un cuplu de tineri care-și spun Crispin și Sabrina și care sunt amestecați până peste gât în ceva periculos de moarte.

– În ce anume?

– Dacă aș ști, nu i-aș mai căuta.

Am închide cazul cu toții și ne-am duce acasă.

– Și când vei afla? Vreau să zic, în ce sunt implicați.

– Când vom ajunge la Marrakech.

– Marrachech ? De ce Marrakech?

– Colonia hippie s-a mutat acolo.

– Credeam că majoritatea dintre ei au plecat din Marrakech.

– Cei vechi, da. Aceștia sunt un alt grup. O sursă mi-a spus că Crispin și Sabrina merg tot într-acolo.

– Vrei să-mi spui că trebuie să mergem la Marrakech ?

– Trebuie mai întâi să dormi vreo două ore, pentru că ai nevoie. La patru fix, am să te aștept de cealaltă parte a Majesticului. Poți să vii cu bagajul până acolo?

– Îmi place să călătoresc pe lumină.

– Ia cu tine toate hainele pe care le ai. O să vedem pe drum ce se potrivește și ce nu într-o colonie hippie.

– Vrei să spui că vom călători ca tovarăși de drum, asemeni lui Crispin și Sabrina și a atâtor altor cupluri care hoinăresc prin lume?

– Exact. Poate că suntem mai în vârstă decât unii dintre ei. Dar nu văd de ce n-am putea să părem mai tineri, de vreme ce asta face parte din munca noastră?

– Ce muncă ?

– Vei vedea.

Tăcu o bună bucată de timp, dar când se apropiară de Rabat, zise:

– O să fie o piedică, Lisa, în ceea ce te privește.

– Despre ce e vorba ?

– Va trebui să suporți pe unul din tipii care aparțin acestui mediu dur până când acest caz va fi rezolvat. Vor fi și momente foarte neplăcute.

Lisa îl privi cu atenție. Avea dreptate.

Era cu totul alt bărbat față de cel care o ținea cu tandrețe în brațe și o săruta cu câteva zile în urmă în grădina de vară.

– Dacă reziști tu, am să rezist și eu, zise ea. Dar trebuie să-ți spun că joci foarte tare și că sunt de-a dreptul uimită de omul pe care l-am descoperit.

Capitolul 6

Era încă întuneric și începuse să plouă când ieșiră din oraș și o luară pe un drum lăturalnic. Casablanca și Marrakesh se întindeau în fața lor. Lisa găsi de cuviință să nu-l întrebe de ce optase pentru acest drum plin de hârtoape, un drum care părea să nu ducă nicăieri.

Noul Gary Mitchell era mai puțin prietenos decât celălalt. O adevărată enigmă. Taciturn era un cuvânt prea blând pentru un bărbat care între Rabat și Casablanca nu scosese decât câteva cuvinte.

– Trebuie să fiu atent pe unde merg și de aceea nu pot vorbi. Vezi că ai acolo un termos cu cafea. Servește-te ! Pari obosită. Ar trebui să încerci să mai dormi puțin.

Ascultând sunetul picăturilor de ploaie, Lisa își lipi capul de fereastra udă, încercând să afle unde se aflau. Pesemne că pe acolo erau niște cătune uitate de Dumnezeu. Nu înțelegea de ce Gary o luase pe acest drum ocolitor și care era atât de prost. Într-o singură privință avea dreptate: era de-a dreptul istovită. Nu fu în stare să profite de cele două ore dintre momentul Amogdul și plecarea din Rabat. Prea multele întrebări fără răspuns o ținură trează. Printre acestea, câteva îl aveau în centru pe însuși Gary Mitchell. Nu putea să mai vadă în el un ziarist inofensiv care venise în scopul strângerii de

informații pentru scrierea unei cărți despre ședera tatălului său pe când era în armată. Apoi, cine sau ce era el ? Recunoscuse că lucra sub acoperire. Pentru cine ? Și de ce ? Știa foarte multe lucruri, mai mult decât ea. Putea fi nemilos. Îl văzuse doborând doi arabi fără să clipească din ochi.

Bărbatul acesta care stătea lângă ea, privind cu atenție înainte și care părea că nici nu lua act de prezența ei, cine era și ce căuta aici? Ațipi gândindu-se la el, apoi se trezi brusc și văzu că ploaia se oprise și se luminase de ziuă.

Priveliștea merita să zăbovești asupra ei. Griul se transformă în mov, iar apoi în roz. Lisa putu în sfârșit să-și dea seama unde se aflau. Era cu totul altă lume decât « franțuzescul » Rabat sau agitația orașelor de pe coasta Atlanticului. Deși de-abia reușea să distingă în depărtare, își dădu seama că se află la poalele munților Atlas.

Satele erau situate destul de departe. Lisa știa că arabii se sculau devreme nu de puține ori. Din când în când, câte un bărbat sau câte un copil apărea nu se știe de unde și se uitau uimiți la mașina lor. Izolarea în care trăiau aceștia era de-a dreptul înspăimântătoare.

Lisa luă termosul și turnă niște cafea într-un pahar din plastic pe care i-l întinse lui Gary. Acesta îl goli imediat, după care spuse :

– În caz că ești neliniștită, află că nu mai avem mult până la destinație.

– Și care e aceasta ?

– E în fața noastră.

– Te referi la zidul acela roz?

– E unul dintre cele mai vechi sate fortificate din Maroc. Nu-l căuta pe hartă, pentru că nu-l vei găsi. E ca o monarhie absolută, condusă de o căpetenie. Ultimul care i-a condus a fost Mahjoub Rachid. Îl cunosc pe fiu, Ahmad, care e pe jumătate arab, pe jumătate berber. Mi-e prieten.

– Parcă am fi în Evul Mediu.

– Așa și e.

După toate aparențele, erau așteptați. Poarta din metal a satului fortificat se deschise ușor când mașina se apropie de intrare. Spre marea surprindere a Lisei, poarta nu fu deschisă de un regiment de bărbați acoperiți, ci de o femeie care apăsă pe un buton. Era înaltă, solidă, ușor bronzată și avea trăsăturile fine ale femeii berbere. Cu toate că trecuse de patruzeci de ani, avea o piele netedă, fără riduri, iar părul negru ca smoala era lung și ondulat.

Când femeia se apropie de mașină, Lisa observă că avea un tatuaj pe bărbie. Se cunoștea că învățase la o școală de elită, pentru că vorbea foarte bine englezește.

– Bine ați venit în casa familiei Rachid, spuse femeia. Tu ești Gary Mitchell, vechiul prieten al fiului meu.

Gary încuviință.

– Ahmad nu s-a sculat, continuă femeia. S-a întors aseară foarte târziu. Iar dincolo de asta, nu știam exact la ce oră vei veni. Am ținut neapărat să-ți urez bun venit. Cum ar fi spus soțul meu arab, casa noastră e și a ta cât timp stai aici. Ești oaspetele nostru. Îți dorim sănătate și pace. Salaam.

– Salaam. Doamnă Rachid, aceasta e prietena mea, domnișoara Clark.

Femeia o examină pe Lisa cu atenție.

– Prietena ta e binevenită și ea.

După aceea, arătă cu degetul un spațiu liber care înconjura un grup de clădiri.

– Vă veți parca mașina acolo, în spatele clădirii care transmite curentul electric. Apoi, mă veți urma.

Trecură pe lângă niște clădiri construite din cărămizi de argilă rozalie, material specific zonei. Chiar dacă plouase cu puțin timp în

urmă, pământul era uscat. Locul era bine îngrijit în pofida faptului că vegetația părea seculară. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării. În locurile în care reparațiile erau necesare, ele fuseseră făcute. Nu puține clădiri aveau antene de televizor. Singurul lucru anacronic erau câteva cămile priponite de un stâlp. Tăcerea nu era întreruptă decât de zgomotul pe care-l făceau cămilele și de vâjâitul generatorului de electricitate.

– Aici îl veți aștepta pe Ahmad.

Femeia deschise o ușă de metal construită în stil maur și-i pofti înăuntru.

– Aveți aici răcoritoare, niște cafea americană adusă special pentru voi, precum și pâine proaspăt coaptă și niște carne de capră. Ahmad nu va întârzia să apară. Mă duc după el. Bucurați-vă de masă și fiți pe pace.

Interiorul clădirii fu o surpriză plăcută, ca în cazul atâtor altor clădiri marocane. Pe jos erau puse covorașe plăcute la atingere. Un divan imens era acoperit cu blană de oaie. Pe cele câteva măsuțe răspândite ici și colo prin încăpere, se afla mâncare și băutură. Ceștile, farfurioarele și platourile erau toate din aur. Carnea fusese tăiată foarte subțire.

Lisa se uită pe pereți. Peste tot erau carpete. Într-un singur loc văzu portretul unui bărbat în floarea vârstei. Avea niște ochi atrăgători, care te urmăreau, și a căror culoare de un albastru cenușiu contrasta cu tenul măsliniu. Avea un nas de uliu, iar pe cap purta un turban de un albastru verzui.

Lisa tresări când îl auzi pe Gary spunând în spatele ei :

– E tatăl lui Ahmad. Arabii pun foarte rar câte un portret pe perete de când Islamul interzice reprezentarea chipului uman în artă. Acesta e o raritate.

– Sunt îndreptățită să aflu, spuse ea întorcându-se spre el, de ce m-ai adus într-un asemenea loc și ce căutăm aici? Și mai ales, pentru numele lui Dumnezeu, cine e Ahmad ?

Gary zâmbi și pentru o clipă Lisa avu senzația că-l regăsise pe cel care o sărutase când se plimbaseră cu câteva zile în urmă. Vraja se rupse însă repede, iar Gary deveni din nou serios.

– Ahmad e fiul căpeteniei care a condus acest domeniu până în urmă cu un an. Când acesta a murit, mama și fiul au preluat conducerea.

Lisa îl privi neîncrezătoare.

– Femeia pe care ai văzut-o mai devreme e berberă. După cum umblă vorba, e cea mai vârstnică femeie de aici.

– Dar Ahmad ?

– Ahmad e prietenul meu.

– E pentru prima dată când aud de el, spuse ea, bănuitoare. Cum l-ai cunoscut ?

– L-am întâlnit în timpul unei misiuni. El lucra pentru Serviciile Secrete Franceze, iar eu pentru CIA. Ne-am unit forțele și am reușit să doborâm patru bărbați care țineau cu tot dinadinsul să declanșeze un al treilea război mondial.

– Ce înseamnă « să doborâm » ?

– Exact ceea ce crezi că înseamnă.

– Așa m-am gândit și eu.

– Atunci, de ce ai mai întrebat?

– Pentru că am vrut să te aud pe tine spunând-o.

Gary se îndreptă spre una din măsuțe și turnă cafea într-o ceașcă pe care i-o întinse Lisei. Aceasta nu luă în seamă gestul lui și continuă să vorbească :

– Brusc, nu prea-mi mai place de tine.

De fapt, nu-mi placi deloc.

Acesta își bău cafeaua pe îndelete, aruncându-i din când în când câte o privire.

– Venind din partea ta, un asemenea comentariu e destul de ironic. Nu faci parte din aceeași breaslă ?

– Noi nu ucidem.

– Chiar așa ? Evident, nu mă refer la tine personal, draga mea prietenă înveșmântată în cașmir! Nu la tine care te furișezi pe străzi aruncând câte o privire în urma ta sau te amesteci cu mulțimea din Medina făcând pe deșteptul agent 007. Și care apoi te trezești amestecată în cine știe ce afacere murdară într-o speluncă numită Amogdul. Nu e vorba de tine, fată sofisticată. Dar confrații tăi, ceilalți membri ai echipei? Țin la Jake, partenerul tău, pentru că a fost cel mai bun prieten al tatălui meu, iar prietenia e ceva sacru pentru mine. Dar Jake nu e ușă de biserică.

– Asta-i tot ?

– Nu, nu chiar. Mai e vorba și de ideile tale copilărești despre relația dintre un bărbat și o femeie.

Lisa îi întoarse spatele și spuse :

– Nu vreau să te ascult.

Acesta veni lângă ea și o prinse cu putere de umeri.

– Ba vei asculta, zise el. Aseară ți-am spus că te iubesc. Chiar nu înțelegi ce înseamnă asemenea vorbe din partea unui bărbat ca mine? Nu mai e vorba de un joc copilăresc. E un angajament, o declarație. Asta înseamnă că vreau să fiu alături de tine pentru totdeauna, să te protejez și să-ți fiu sprijin. Și care e reacția ta? Te comporți ca o fetiță jucându-se cu păpușile.

Lisa încercă să se desprindă din strânsoarea lui, dar el nu-i dădu drumul.

– N-am terminat tot ce aveam de spus. Când un bărbat îți spune că te iubește, ascultă-l. Nu mai fugi. Nu te mai comporta ca și cum n-ai fi

auzit ce ți-a spus. Fii atentă, pentru că nu-ți promite luna de pe cer, ci se dăruiește pe el însuși.

Spunând acestea, îi dădu drumul aproape îmbrâncind-o.

– Ai terminat? întrebă ea.

– Da.

– Acum, e rândul meu să vorbesc. Nu știu cum sau de ce crezi că ești amestecat în povestea asta. Am venit aici pentru a afla cine l-a bătut cu atâta bestialitate pe partenerul meu, Jake Jefferson. I-am promis, de asemenea, lui Peter Joring, să-i găsesc fiica vitregă, care se pare că se ascunde sub numele de Sabrina. Cunoști toată povestea, așa că nu mai are nici un rost să continuu. Acum, vreau să fiu lăsată în pace. Ai auzit, lăsată în pace ! Sunt detectiv autorizat internațional și sunt în stare să-mi port singură de grijă, fără ajutorul sau amestecul altcuiva.

– Dar cu drumul la Amogdul cum rămâne ?

– Nu cred că mai e nevoie să-ți amintesc că am nevoie de tine, dar vreau să fiu lăsată în pace.

Acesta își mai turnă o ceașcă de cafea pe care o bău, iar apoi rupse un colț de pâine din care începu să mănânce, neslăbind-o din ochi.

– Nu-ți amintesc că ai nevoie de mine, îți spun... Îți spun că suntem implicați în aceeași poveste. N-ai vrut să se întâmple asta, cum nici eu nu mi-am dorit așa ceva. Tu ai un caz de rezolvat, așa cum am și eu un caz de rezolvat, dar nu știu cum se face că acestea sunt legate între ele.

– N-ai înțeles unde bat.

– Dacă mă vei asculta, vei vedea că am înțeles. Nu sunt aici pentru a scrie o carte, ci sunt pe urmele unei fete pe care-o cheamă Sabrina.

– Din ordinele cui ?

– Din ordinele cui crezi tu?

Se priviră în ochi. Lisa fu cea care se uită în altă parte.

– Știi ce-aș vrea să fac, acum ? Să-ți dau o bătaie zdravănă și să te trimit acasă. Am încercat, dar n-a mers. Acum nu mai pot. Pentru că ești amestecată până-n gât, iar eu am nevoie de tine. Am să te folosesc, Lisa. Așa cum tu credeai la început că te vei folosi de mine.

– Știi ce e locul în care ne aflăm ?

– Te-am întrebat mai devreme. Ce e ?

– E un loc sigur, pentru că e îngrădit. Știi ce înseamnă asta, nu ?

– Da, știu.

– Nu, nu știi. Sau ce știi, e de la televizor și din filme. Nu e un loc strălucitor în care să se ascundă spionii până la operația finală. Domeniile-fortăreață din Maroc sunt lumi ascunse, liniștite, închise în ele însele, universul familiei fiind centrul lor, cel puțin în aparență. Dar ca orice bărbat sau femeie care se respectă, au o parte întunecată.

– Care anume ?

– Sunt locuri de întâlnire. Pentru caravane, pentru intriganții din deșert și de la câmpie. Informatorii își croiesc drum până aici. Oameni ai sabiei și oameni ai Coranului. Oameni vicleni care așteaptă să se ivească un moment prielnic pentru a intra în luptă. Mercenari. Jefuitori care urzesc planuri în secret. Refugiați în așteptarea unui pașaport pentru libertate. Într-un asemenea loc ne aflăm noi, Lisa.

– Și unde sunt toți acești oameni pe care i-ai pomenit, acești aventurieri ai întunericului ?

– În clădirile pe lângă care am trecut. Stau ascunși, așteptându-și timpul.

– Iar noi ce căutăm aici, Gary?

– Am venit să ne schimbăm înfățișarea, ca să fim bine acoperiți.

– Cum adică, bine acoperiți?

– Dacă nu te-ai fi amestecat, poate aș fi reușit să dau de urma Sabrinei de unul singur. Dar tu ai stricat totul printr-o singură scenă teatrală făcută într-un club de noapte din Rabat. Acum, suntem

amândoi amestecați. Nu pot să te las singură, pentru că suntem deja urmăriți. Fiecare agent din Marrakech va căuta un bărbat înalt, bine îngrijit și o blondă arătoasă. Ne putem schimba înfățișarea: tu, culoarea părului, iar eu aș putea să-mi adaug o barbă sau ceva de genul ăsta. Dar mai avem nevoie de un element. Ne trebuie o terță parte care să scoată parte adversă de pe urmele noastre. Așa încât, vom face echipă cu Ahmad. Ahmad și interpretarea lui. Ahmad e cel mai bun muzician dintre Tanger și Atlas. Cântă la lăută. Eu cânt la chitară. E adevărat, nu prea bine, dar acceptabil. Într-o asemenea cultură, nici nu ți se cere mai mult. Trebuie doar să-ți faci treaba, nu strălucit, ci mediocru. E o chestiune de sinceritate.

– Iar eu ce am să fac ? întrebă ea cu teamă în glas.

– O să cânți, prietenă! O să cânți! spuse o voce venind din spate.

Lisa se răsuci pe călcâie și văzu un bărbat tânăr, chipeș, zâmbitor și foarte stăpân pe sine. Semăna leit cu bărbatul din portret, numai că era mai tânăr și nu avea nasul coroiat al acestuia. Așadar, se afla în fața lui Ahmad, fost agent francez.

Lisa îl cântări din priviri și își zise în sinea ei : « Ei bine, Lisa dragă, ai făcut-o de oaie. Acești doi bărbați formează o pereche. Gary, care-ți vorbește despre iubire și despre cum să-ți dobori dușmanii cu același patos. Ahmad, stăpân peste acest sat fortificat unde se întâlnesc, după cum recunoaște cu sinceritate Gary, fel de fel de aventurieri fără nici un Dumnezeu. Născut aici, crescut aici, fiu al unei căpetenii și ale unei amazoane care domnește asupra acestor nesăbuiți hoinari.

Lisa dragă, ai dat-o rău de tot cu bâta-n baltă. » Se uita când la unul, când la altul. Se întreba de cât timp va avea nevoie până să găsească o portiță de scăpare din această situație neplăcută, dar se auzi spunând:

– N-am cântat niciodată în public.

– O să cânți, spuse Ahmad foarte încrezător. Nu e prea greu.

Tot ce va trebui să faci este să fredonezi pe ritmurile melodiei pe care o voi cânta eu la lăută.

***

Lisa și Gary rămaseră în satul fortificat o săptămână. Zilele erau întotdeauna pline. Ahmad și Gary încercau s-o ajute să-și perfecționeze cunoștințele de arabă și s-o inițieze în berberă.

– Sunt multe dialecte ale berberei, o avertiză el. N-ai nevoie decât de două. Taureg este limba deșertului, iar Tamazight se vorbește în Atlas și e limba familiei mele.

Ahmad îi vorbi și despre obiceiurile berbere.

– Suntem un neam aparte. Iubim libertatea și aventura. Bărbații îți vor părea adesea galanți, cruzi uneori, dar întotdeauna viteji. Nu semănăm cu nimeni altcineva. Chiar dacă suntem independenți, asta nu ne împiedică să fim buni musulmani. Ar trebui să știi câte ceva despre religia noastră.

– Am citit Coranul, zise ea.

– Bine. Dar trebuie să cunoști și unele lucruri mai mărunte. Ca de exemplu ce înseamnă tajine, care e un fel de ostropel din gulii. Mama mea te va servi cu acest fel de mâncare. Apoi, ce sporturi tradiționale avem. Jocul cel mai popular e cel cu o minge făcută din cârpe. E un fel de fotbal. Ar trebui să mai cunoști și numele triburilor. Ait Haddidou e tribul femeilor frumoase. Ait Seddrate e tribul negrilor. Oamenii din munți se numesc păstori. Părăsesc satul pe perioada iernii, dar femeile sunt încrezătoare în ele însele, agresive, independente. Pentru a te comporta ca o femeie berberă, trebuie să ții fruntea sus și să faci pași mari.

Când rămase numai cu Gary, Lisa explodă:

– De ce trebuie să știu atâtea despre berberi?

– Pentru că atunci când vei merge la Marrakesh, vei fi o femeie berberă. Asta în cazul în care nu ți-ai dat seama până acum, adăugă el zâmbind sardonic.

– Am mâncat atât de multă carne de capră încât nu va mai dura mult până am să încep să behăi. De ce trebuie să mă transform într-o femeie berberă ?

– Pentru că această deghizare servește scopului nostru.

Servește scopului nostru. Se săturase să tot audă explicații de genul ăsta. Când vru să afle mai multe informații, nu reuși să scoată nimic de la el. La întrebările ei, Gary se mulțumea să răspundă :

– Când va trebui să știi, vei afla. În felul acesta, vrem să te protejăm. Să știi strictul necesar, e deja ceva periculos. Dacă ai ști mai multe, ți-ai pierde cumpătul, te-ai da de gol și am da de bucluc. Orice șansă de a rezolva cazul s-ar nărui. Vrei să rezolvi acest caz, fie și numai de dragul lui Jake Jefferson, nu-i așa ?

– Așa e, dar...

– Fără « dar », fără « dacă », fără « poate ». Și, mai ales, nu vreau să mai aud:"De ce?" Ai încredere în mine, Lisa. Știu ce fac.

– Mă bucur să aud asta, spuse ea repezindu-se în brațele lui, pentru că mie mi se pare că suntem aidoma unor oameni legați la ochi în mijlocul unei mlaștini în care se afundă tot mai mult. Gândește-te la asta în timp ce mănânci carne de capră și cartofi.

Fu silită să recunoască în sinea ei că munca sub acoperire avea și părțile ei frumoase. Lisa avea în ea ceva cabotin, așa încât îi făcu plăcere să capete o nouă identitate. Fiecare zi care trecea aducea o nouă schimbare în înfățișarea ei.

În a treia zi petrecută acolo, mama lui Ahmad o duse în ceea ce părea a fi un fel de șopron, nu departe de clădirea principală în care

erau găzduiți. Spre marea surpriză a Lisei, locul acesta se dovedi un fel de garderob și care avea înfățișarea culiselor dintr-un teatru.

Erau acolo înșiruite cuiere cu rochii tradiționale marocane, halate și alte articole de îmbrăcăminte cu care ai fi putut să deschizi un magazin de haine ieftine.

În celălalt capăt se găseau tot felul de obiecte de papetărie, marochinărie și pielărie. Perniițe, genți din piele de cămilă, corturi din piele de capră neagră, carpete, șei de cămilă. Pe scurt, tot ce-ți trebuia într-o casă aflată în Sahara.

– Ce faceți cu toate astea ? o întrebă Lisa pe doamna Rachid.

Răspunsul pe care-l primi fu la fel de enigmatic ca și celelalte pe care i le dăduse de când poposise acolo.

– Sunt folositoare.

Lisa își alese o mică garderobă și văzu cum îi vin hainele.

– Totul e bine, cu excepția unui singur lucru, i se adresă ea doamnei Rachid.

– Care anume ?

– Totul pare a fi fost făcut pentru o persoană care are cu vreo șase sau șapte kilograme mai mult decât mine.

– Ai dreptate, spuse ea după ce o privi cu multă atenție. Femeile berbere sunt bine proporționate. Știi să coși?

– Puțin.

– Am să te ajut. Asta ne va ocupa ceva timp.

Felul în care doamna Rachid spusese asta îi lăsase Lisei impresia că voia cu orice preț s-o țină ocupată pentru a nu mai pune întrebări deranjante.

Zilele se scurgeau în acest fel, însă nu toate serile erau la fel de obositoare. Cina era un ritual. Ahmad, mama lui, Gary și Lisa stăteau pe perniițe în fața măsuțelor în timp ce servitorul, un bărbat în vârstă care șchiopăta ușor, le aducea bucatele. Îl chema Seddrate. Ahmad le

explicase că nimeni nu-i cunoștea numele adevărat, așa încât hotărâseră să-l numească după numele tribului din care plecase.

Lisa nu-l privi în ochi decât o dată, când o servi. Fiind obișnuită cu supușenia servitorilor, privirea pătrunzătoare a acestuia o uimi. Își spuse că e un om plin de vigoare, un om al acțiunii. Se întrebă ce căuta aici.

Seara, se întâmpla ca Ahmad și Gary să-și ia chitara și lăuta și să cânte melodii andaluze. Lisa învăța cum să urmărească ritmul, cum să fredoneze, iar uneori să învețe cuvintele berbere: "Adieri de vânt în deșert. Inima e tare singură. Vino și ia-mă de mână, iar eu am să te duc acolo unde numai o floare înflorește. Asta e promisiunea mea de iubire și speranță. »

– Se aseamănă cu muzica folk pe care puștii din spatele blocului o compun și o cântă acompaniați de chitară, îi spuse ea lui Ahmad, care îi traducea versurile.

Acesta o privi și spuse:

– Cântecul ăsta are o sută de ani.

Reproșul ascuns pe care i-l făcu spunând acestea, îi dădu răgazul de a se gândi că în locul acela se trăia parcă în afara timpului. Era ca un vis. Ireal. O plăsmuire. Ceva plăsmuit de imaginația ei.

... Și cu toate astea, era real.

Chiar în seara aceea, după ce terminară repetițiile, Ahmad se scuză și plecă, iar Gary se întoarse spre Lisa și o întrebă:

– Vrei să facem o plimbare?

Propunerea o luă prin surprindere. Se pare că lucrul acesta fu remarcat și de Gary care se grăbi să adauge:

– Ai fost nevoită să te mulțumești mai multe zile la rând numai cu gădinile din sat. Ce-ai zice de o baie făcută la lumina lunii ?

– În ce ? întrebă ea ușor sarcastic.

– Știu eu un loc pe care l-am descoperit ieri cu Ahmad, în timp ce cercetam împrejurimile. Dacă-mi amintesc bine, ți-ai pus costumul de baie în bagaje. Ia-l ! Așa am să fac și eu.

Locul pe care-l găsise Gary era un fel de eleșteu aflat între stâncile unei strâmtori, la poalele Atlasului. Erau amândoi foarte buni înotători. Apa era rece și-i învioră.

– Cum te simți acum? o întrebă Gary în timp ce ieșeau din apă.

– E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat din noaptea aceea în care am zburat deasupra Mării Nordului.

Ia -l! spuse el întinzându-i un prosop. Șterge-te !

La întoarcere, pe drum, Gary o luă de mână și o trase lângă el. Apoi, o sărută intens. Când îi dădu drumul, Lisa îi prinse capul cu mâinile și zise :

– Gary, povestește-mi !

– Despre ce ?

– Despre ce urmărești.

– Urmăresc același lucru ca și tine. Urmăresc o fată pe care o cheamă Sabrina.

– Vorbesc serios. Cât știi?

Acesta își puse mâna asupra gurii ei și i se adresă:

– Taci. E momentul cel mai potrivit pentru tăcere.

O sărută din nou, după care rosti câteva din versurile cântecului pe care-l învățase cu Lisa: " Însingurată inimă. Prinde-mă de mână... Aceasta e promisiunea mea de speranță și iubire. »

– Cum poți să-mi vorbești de iubire, Gary?

– Cum pot ? O fac pentru că sunt îndrăgostit de tine.

– Ești, dar nu de mine, ci de munca ta. Ești un profesionist dedicat cu trup și suflet muncii sale. Am mai văzut și la alții tensiunea asta, cursa nebună, nevoia imperioasă de a termina ceva. Le-am întâlnit la Jake Jefferson și la alții. Numai că tu ești mult mai mult decât ei. Ești

îndrăgostit de aventură, de pericol. Știi cum numesc eu acest gen de bărbați ? Bărbați de fier.

– Bărbați de fier ?

– Da, bărbați care au în ei un fel de duritate pe care nu o întâlnești în mod obișnuit. Pot apărea cu o armă sau o piatră în mână, o insignă sau o banderolă pe braț. Acesta e un bărbat de fier. Toate aceste elemete îl fac puternic și devotat. E genul de bărbat respectat și temut, dar nu iubit.

– Bine. Am înțeles unde bați. Dar trebuie să fii de acord că în mine sălășluiesc doi bărbați. Unul e cel pe care l-ai descris, iar celălalt e cel care s-a îndrăgostit de tine din clipa în care te-a văzut, Lisa. Recunoaște măcar asta.

– De ce aș face-o ?

– Pentru că în seara asta, pe acesta din urmă l-ai întâlnit. Pe bărbatul care are nevoie de iubire : să primească și să dăruiască iubire.

O sărută din nou, după care se îndreptară spre locul unde parcaseră mașina.

În noaptea aceea, Lisa rămase trează, incapabilă să adoarmă din cauza sentimentelor confuze pe care le nutrea față de Gary. Mai ațipea din când în când, dar zorii o găsiră trează.

În semiîntunericul de dinainte de răsărit, auzi un zgomot. La început era foarte slab, încât se gândi că nu putea fi produs decât de unduirea eucaliptilor și chiparoșilor, dar apoi își dădu seama că provenea de la pașii unor oameni. Apoi se auziră foarte încet niște șoapte. Se duse la fereastră, pentru a auzi mai bine. Camera ei era situată la etajul întâi, așa încât era foarte aproape de pământ. Distinse prin întuneric două matahale de oameni. Păreau a avea cam aceeași înălțime, dar nu putu să-și dea seama dacă erau bărbați sau femei. Vorbeau foarte încet, așa încât nu le putea desluși cuvintele. Își dădu însă seama că vorbeau într-un dialect care nu-i era tocmai necunoscut.

Îl mai auzise și în piața din Medina. Pentru a înțelege mai multe, se folosi de un vechi truc pe care-l învățase de la Jake. Când tragi cu urechea și se vorbește într-o limbă pe care n-o cunoști foarte bine, ești atent la cuvintele care apar cel mai frecvent în conversație. Acestea ar putea constitui un indiciu despre subiectul discuției. Încercă să rețină cuvintele care se repetau.

Ain. Însemna "sursă". Fu folosit de mai multe ori. Apoi, era numele unui bărbat. Ben. Ben Idriss. Mellah. Și souk. Mai era și Djemaa el Fna. Binecunoscuta piață din Marrakesh. Ceva o făcu să ciulească urechile și să se apropie și mai mult de fereastră. Sabrina. Din nou, Sabrina.

Lisa îi privi pe cei doi cum se îndreaptă în direcții diferite. Unul dintre ei o luă spre una din porțile imense care se aflau la intrarea în satul fortificat. Vizitatorul părea a fi un obișnuit al casei. Deschise și închise singur porțile de la intrare. Auzi motorul unei mașini care se îndepărtează, mașină care fusese în mod evident parcată în fața satului. Lisa se întinse din nou în pat și își puse mâinile sub cap pentru a se gândi. Gary, Ahmad și ea vor pleca la Marrakesh a doua zi într-un furgon turtit și vechi din 1945, pe care Ahmad îl luase de undeva. Era vopsit în albastru și avea scris pe el cu alb « Talateh Flamenco », în traducere « Cei trei flamenco ». Ahmad găsise un angajament muzical pentru o seară într-un cazinou situat în centrul Marrakech-ului. Se numea « Punga smulsă ».

Ahmad și Gary au rezervat o cameră pentru doi dintre ei la cazinou. Acesta fusese conceput ca o combinație între hotel și « centru pentru desfășurarea de activități artistice » destinat celor care nu aveau un angajament permanent, cum erau tinerii marocani sau adolescenții aceia hoinari în căutare de nu se știe ce.

Gary găsi pentru Lisa un alt club hippie care se numea « Oaza lui Kenny ». Chiar dacă acesta îi spusese că o trimiseseră acolo pentru a avea un câmp de desfășurare mai vast, acesteia îi fu cum nu se poate

mai clar că voiau s-o izoleze aici pentru a nu vedea ce activități desfășurau.

Gary își avea secretele lui bine păstrate. Îi demonstrase cum nu se poate mai bine cu o seară înainte că știa să separe planurile: Lisa, femeia de Lisa, partenerul din acest caz.

Auzi din nou zgomot afară. Picături de ploaie loveau ușor acoperișul. Începuse sezonul ploios. Poate că vor fi nevoiți să meargă spre Marrakesh pe ploaie. Mama lui Ahmad îi spusese deunăzi că, dacă începe, ploaia torențială poate dura și câteva zile.

Tristă perspectivă. Ce va face de una singură pe o asemenea vreme?

Putea să se gândească la semnificația întâlnirii care avusese loc înainte de apariția zorilor lângă fereastră. Și chiar că va avea la ce să se gândească. Dincolo de faptul că auzise de două ori numele Sabrina, își dăduse seama, după felul în care cei doi mergeau, cu cine avea de-a face. Primul era un bărbat care șchiopăta. Celălalt, avea o grație măsurată care conferea o anumită distincție felului în care pășea, chiar dacă avea chipul acoperit. Oricum, nu avea nevoie să-l identifice pe cel de-al doilea bărbat după mers, pentru că îi auzise vocea. Era o voce unică. Glasul cuiva putea reprezenta o marcă de identificare la fel de eficientă ca și amprentele, dacă știai să « citești » calitatea tonului și inflexiunile. Aceasta nu era o voce oarecare, ci una specială. O auzise, nu cu mult timp în urmă, într-o barcă de pescuit pe Marea Nordului.

Seddrate, bărbatul al cărui nume era cel al tribului din care plecase, deoarece nu voia cu nici un chip să le spună care e numele lui adevărat.

Și Peter Joring, faimosul actor.

Cei doi și-au dat întâlnire într-un sat fortificat marocan cu un ceas înainte de răsăritul soarelui când erau siguri că toată lumea dormea. Dar de ce ?

Da, poate că Gary și Ahmad își vor duce cu ei secretele la Marrakesh, secrete pe care au refuzat să i le împărtășească, dar nici ea nu va fi mai prejos...

Capitolul 7

Lisa privea de la fereastra camerei ei din « Oaza lui Kenny ».

– Așadar, acesta e frumosul Marrakech ! Ploaie și iar ploaie! Unde e soarele acela arzător de care se vorbește atâta ?

Va fi nevoită să se îmbrace în funcție de vreme. Va avea mult de lucru în piața numită Djemaa el Fna, prin care te puteai plimba cu bacba din pricina apei acumulate de la ploaia torențială.

Frecându-și mâinile cu nerăbdare, își lipi nasul de geam. Era plin de noroi, dar nu avea nici un rost să-l curețe, pentru că nu i-ar fi servit la mare lucru.Dincolo de fereastră, se întindea un oraș fermecător, desprins parcă dintr-o poveste din O mie și una de nopți. Însă tot ce putea vedea era curtea Oazei, care era plină cu fel de fel de obiecte aruncate : ghete și cizme vechi, chitare rupte, o statuetă spartă, haine putrezite, rucsacuri, schiuri ruginite. Obiecte aruncate de adolescenți care trecuseră pe acolo pentru o săptămână sau două.

De când sosise în oraș, singurul gând al Lisei era să se ducă în piață pentru a da de urmele unui bărbat pe care-l chema Ben Idriss. Aceasta era prima mișcare pe care trebuia s-o facă. După aceea, se va lăsa condusă de instinct. Problema era că nu putea să facă această primă mișcare. Lunile aprilie și mai erau luni ploioase de primăvară, iar

magazinele din piață nu se deschideau decât în clipa în care ploaia va înceta.

Serile erau mai puțin plictisitoare decât zilele. În fiecare seară, cei trei se întâlneau pentru a cina într-unul din restaurantele frecventate de către grupurile hippie, apoi se mutau la « Punga spartă », unde Gary și Ahmad fuseseră suficient de norocoși ca să găsească o cameră. Vechiul cazinou nu era un loc oarecare ! Asta în pofida faptului că eleganța de dinainte de război fusese înlocuită cu forfota unui hipodrom.

Adolescenții care veniseră în oraș fuseseră în stare să închirieze vechiul cazinou pentru un cântec. Cu bani puțini, dar cu o energie tinerească, locul putea fi locuit. La etaj, fuseseră amenajate camere care puteau fi locuite de către hoinari și haimanale. Camerele erau un amestec de vechi și nou. Mobilă veche așezată pe parchet nou sau pe faianță, băi din marmură amenajate în stilul începutului de secol, totul era în contrast.

Parterul cazinoului renovat era un local de noapte pentru hadji. Arabii din oraș erau ei înșiși hoinari care plecaseră din Sahara pentru a găsi această oază. Hadji însemna pelerin. Lisa se întrebă de ce călătoreau acești pelerini, în timp ce stătea cu Gary și Ahmad într-o seară și se uita la oamenii care treceau pe acolo. Locul era liniștit, altminteri autoritățile marocane nu i-ar fi dat autorizație. În pofida faptului că era un oraș cosmopolit, conservatorismul era cel care domina viața publică. Cei care voiau să se stabilească aici pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, erau siliți să se conformeze anumitor reguli. În primul rând, să aibă întotdeauna actele la ei, iar apoi să nu se amestece în afaceri murdare. Cât despre vestimentație, aceasta era cu adevărat o problemă foarte delicată. Marocul era țara în care oamenii purtau costumele tradiționale peste hainelele de birou, într-un amestec cel puțin surprinzător pentru un străin. Iar despre

păr, ce să mai vorbim ! Curios era că fetele puteau să-l fluture în vânt, dar cu băieții era altă poveste. Părul acestora era ras, cu excepția unei singure șuvițe care se transforma în codiță. Adulții își tăiau părul scurt. Bărbile erau și ele permise.

Gary își lăsase și el barba să crească în timpul șederii lor la familia lui Ahmad. De altfel, metamorfoza acestuia era atât de bine realizată, încât Lisa se gândea că ar putea trece pe stradă pe lâmgă el fără să-l recunoască.

Dar nu numai înfățișarea fusese schimbată, ci și felul de a merge și de a se comporta. Pasul mare și hotărât fusese înlocuit cu unul mic. Gary părea relaxat, se simțea bine în pielea lui. Nici urmă de tensiune nu mai putea fi zărită pe chipul lui. Lisa nu se putu abține să nu-l tachineze.

– Am auzit că agenții profesioniști sunt excelenți actori. Tu ești dovada cea mai bună.

– Nici tu nu te descurci rău, îi replică el. Orice mare școală de actorie din lume ar fi mândră de tine.

– M-aș descurca și mai bine dacă aș ști ce rol joc. Când o să-mi spui ce e important?

– Când va fi necesar să știi.

Era clar că nu putea să scoată nimic de la el. În zilele acelea, nu-și putea nici măcar permite să se certe cu el.

Dar nu numai Gary se schimbase. În timpul șederii în satul fortificat, înfățișarea Lisei se schimbase radical. În camera ei de la "Oaza lui Kenny" avea o oglindă mare în care se privea din când în când.

Lisa nu se mai vopsise până atunci. Se gândise că ar fi bine să-și pună o perucă, dar Gary nu fu de acord. Îi spusese că s-ar putea demasca în orice moment, asemenea unui personaj care face parte din altă poveste.

– Nu poți face nimic pentru a schimba părul Lisei ? o întrebase el pe mama lui Ahmad.

Rezultatul putea să-l vadă acum în oglindă. Doamna Rachid a lucrat la părul acesteia în fiecare zi a șederii lor acolo.

– Aceasta e o metodă de vopsire folosită de femeile berbere în satele de pe piscurile Atlasului. Am învățat-o de la bunica mea. După ce părul tău va fi vopsit în întregime, tot ce va trebui să mai faci, va fi să ai grijă ca rădăcinile să fie mereu colorate. Dacă facem această operație o dată pe săptămână, e de-ajuns.

De fiecare dată când își arunca privirea în oglindă, Lisa era uimită de ceea ce vedea. Părul ei blond devenise complet negru. Nu știa prea bine ce făcuse mama lui Ahmad, dar vedea cu fiecare zi care trece că părul îi creștea în mod vizibil și că era foarte bogat. Schimbarea culorii părului, alături de machiajul special pe care și-l făcea îi dădea aerul unei femei venite de sus din munți să se plimbe în timpul vacanței. Ochii păreau acum oblici, datorită folosirii dibace a unui creion negru.

Doamna Rachid o învățase și cum să se tatueze pe bărbie.

– Vor crede că ești sora lui Ahmad! exclamă doamna Rachid la terminarea operațiunii.

– Asta ne și doream, nu-i așa ? spuse Gary, privind-o gânditor.

În camera ei din "Oaza lui Kenny", Lisa aproape că nu-i venea să creadă că șederea la Rachid se petrecuse aidoma. Îndreptându-se spre fereastră, se lovi de costumele berbere puse acolo.

« De n-ar fi astea, aș crede că totul e o plăsmuire a minții mele!»

Privi pe fereastră și spuse cu voce tare :

– Așadar, până la urmă, ploaia s-a oprit!

Mai erau vreo două ore până la întâlnirea pe care o stabilise cu Gary. Își spuse că ar fi bine să iasă pentru a face o plimbare și a vedea dacă s-au deschis magazinele.

Înveșmântându-se în haik, se duse la ușă și o întredeschise pentru a auzi zgomotele din clădire. Gestul acesta devenise aproape un reflex. Până acum, nici una din fetele care locuiau acolo nu arătase vreun interes pentru ea.

« Oaza lui Kenny » era un anacronism în oraș, pentru că în afară de vechiul cazinou era singurul loc unde erau adăpostiți hoinarii.

Kenny, proprietarul, era un bărbat de vreo patruzeci de ani. Era foarte atent cu invitații săi.

– Sper că te vei simți bine aici, Liz, îi spusese el Lisei la sosire. Îmi pare rău că singura cameră care a mai rămas e cea din spate. În schimb, pot să te asigur de liniște și discreție.

Până la urmă, Lisei îi conveni de minune această mutare, pentru că pensiunea era foarte aproape de Medina și de Djemaa el Fna. Când își va începe munca de investigație propriu-zisă, apropierea va constitui un avantaj. La început, se gândise că Gary o trimisese aici pentru a avea mână liberă, dar acum această schimbare o mulțumea și pe ea.

Ascultând la ușă zgomotele din clădire înainte de a coborî, Lisa ar fi putut spune cu exactitate ce făcea fiecare din cele patru fete. Meredith și Heather stăteau în aceeași cameră. Heather va fi în bucătărie pentru a găti. Simțea deja mirosul de usturoi și mirodenii. Heather se ocupa mai mereu cu gătitul, în afară de momentele în care vremea era frumoasă, iar ea, Meredith și alți prieteni se suiau pe acoperiș pentru a face plajă sau pentru a trage câte un fum din «pipa păcii ». Meredith recita poezii scrise de ea însăși. Lisei i se întâmpla din când în când să audă frânturi de cuvinte pe care fata le spunea, pesemne pentru ea însăși. Mai era Dusty, care se culca în fiecare seară foarte devreme, și Jade, care stătea singură în cameră și care cânta la același local ca și Lisa. O auzise nu de puține ori făcând repetiții. Cântase o capella, niște cântece orientale, precum și unele africane. Toate ușile erau închise, cu excepția celei a lui Dusty.

În timp ce Lisa pășea pe hol, atinse cu piciorul ceva greu. Fu întâmpinată cu un mârâit care o făcu să-i clănțăne dinții în gură. Se întoarse imediat în cameră. Cum nici una din uși nu se deschise, Lisa încercă să-și recapete cumpătul și ieși din nou pe hol, grăbindu-se să coboare cât mai repede. În clipa aceea, se deschise brusc o ușă. Lisa se trezi în fața celeilalte cântărețe de la « Punga Spartă ». Expresia feței lui Jade nu era atât ostilă, cât batjocoritoare. O privea cu multă curiozitate, ca și cum ar fi vrut să-i spună :

– Așadar, așa arăți!

Dar privirea ei era nu numai iscoditoare, ci avea și ceva din privirea celui care a prins pe altcineva cu mâța-n sac. Lisa se gândi că nu trebuie să lase lucrurile așa și spuse în franceză :

– Bună ziua ! Suntem vecine nu numai aici, ci și la cazinou. Fac parte din trupa « Cei trei Flamenco ». O să cântăm în seara asta pentru prima dată. Te-am văzut la repetiții.

Jade făcu ochii mari, dar își reveni repede și zise :

– Cum se face că o fată de la munte, cu tatuajul femeilor berbere pe bărbie vorbește atât de bine limba mea ?

Lisa simți cum se îmbujorează, dar din fericire, machiajul o ajuta să-și mascheze stânjeneala că fusese luată prin surprindere.

– Femeile berbere nu stau numai în sat, improviză ea. Unele dintre noi sunt trimise la școli de renume.

Jade o privi din nou pe Lisa, dar de data asta fața ei nu-i mai spuse nimic. Fără să mai rostească un cuvânt, făcu un pas înapoi și-i închise ușa în nas.

Când ajunse în stradă, Lisa încă se mai gândea la ce se întâmplase. Ciudată întâlnire ! Jade fusese atentă la momentul în care va ieși. Chiar dacă nu l-ar fi călcat pe câinele proprietarului, Jade tot ar fi deschis ușa. Nu, mă aștepta, pentru că a urmărit pas cu pas ceea ce am făcut, așa cum eu am procedat în cazul celorlalte fete.

Mă întreb de ce a făcut-o. E ceva care mă înspăimântă la această femeie.

Lisa încercă să se calmeze. « Haide, fetițo, își spuse ea, ești nervoasă, dar o să-ți treacă. Ai stat prea mult închisă, așteptând. Așteptarea e cuvântul cu cele mai multe semnificații în orice limbă. Nu te mai agita atâta pentru o persoană care nu înseamnă nimic pentru tine. Ai lucruri mult mai importante la care să te gândești. Las-o pe Jade în plata Domnului, fă-o la stânga și ține-o drept înainte. »

În fața ei era Medina și Djemaa el Fna.

Lisa își îndreptă umerii și începu să facă pașii aceia mari și apăsați, atât de specifici femeii berbere. Brusc, o idee ciudată îi încolți în minte. Jade vorbise în franceză, dar într-un dialect. În timpul confruntării lor din hol, Lisa era prea încordată pentru a acorda atenție dicției acesteia. Acum putea să se gândească pe îndelete la asta. Își dădu seama că folosise același dialect ca și chelnerul din clubul în care cântase Sabrina. Era un dialect foarte cunoscut, chiar dacă Lisei îi era cu neputință să-l identifice cu exactitate. Oare unde îl mai auzise ? Tot drumul până la Medina se gândi la asta.

« Oaza lui Kenny » era la o aruncătură de băț de bulevardul Mohammed V, bulevard care ducea direct în Medina. Chiar la intrare se afla faimoasa piață numită Djemaa el Fna. Nu era chiar o piață, ci mai degrabă un triunghi imens. Poți veni aici dis-de-dimineață, când negustorii trag obloanele și îți poți petrece toată ziua aici. Aveai ce vedea și cumpăra. Dacă ți se făcea foame, te puteai duce într-una din cafenele sau în restaurantele care împânzeau locul. Dacă veneai de la munte, puteai să te duci să fii ras pe cap sau să ți se smulgă dinții. Puteai să-ți petreci după-amiaza urmărind spectacole în aer liber. Erau acolo dansatori, povestitori, acrobați, hipnotizatori de șerpi, înghițitori de săbii sau de foc și mulți alții. Aveai de unde să alegi.

Lisa se amestecă în mulțime. Piața era deja însuflețită.

Dacă n-ai fi zărit câteva băltoace pe ici pe colo, nu ți-ai fi dat seama că plouase până în acea dimineață. Nimeni nu părea să-i acorde nici cea mai mică atenție. În Medina, ghizii se țineau după tine ca să-i angajezi. Aici, se încrucișă cu mulți ghizi, dar nici unul nu-și oferi serviciile. Îi era foarte greu să admită că acum era unul dintre marocani. O berberă care coborâse din munți pentru a petrece o zi sau două în oraș.

Mulțimea era adunată în jurul unui bărbat care înghițea săbii. Lisa se opri și ea și privi fascinată. Era atât de absorbită de ceea ce vedea, încât nici n-o auzi pe femeia de lângă ea spunând ceva. Numai în clipa în care simți că cineva pusese mâna pe brațul ei, își dădu seama că remarca fusese făcută pentru ea. Se întoarse. Un bărbat și o femeie care purtau însemnele berbere ca și ea o întrebară ceva. Lisa arătă spre mulțime, iar apoi spre ureche pentru a-i face să înțeleagă că nu auzea ce spuneau din pricina mulțimii. Încercă să-i dea seama care erau cuvintele cheie ale discuției. Acestea păreau a fi "sabie" și "stomac". Cei doi arătau înspre stomacul aceluia și râdeau. Lisa își aminti că Admah îi vorbise despre foarte pronunțatul simț al umorului specific berberilor. Până la urmă, Lisa își dădu seama ce voiau să spună.

Femeia îi sugerase că înghițitorul de săbii trebuie să fi avut o durere de stomac în zori.

– Da, da, spuse Lisa, izbucnind și ea în râs.

De îndată ce putu, plecă din mulțime. Avea mâinile umede și simțea cum picături de sudoare se preling pe gâtul și pe brațele sale. Era cu totul altă persoană decât cea care lua lecții de conduită de la Ahmad.

Își spuse în sinea ei că trebuie să stea departe de mulțimi și să-și vadă de probleme. Oare care era magazinul unui negustăor pe care-l chema Ben Idriss?

Făcu turul tuturor magazinelor și trecu în revistă toate posibilitățile. Erau vreo cincizeci. Oricum, Lisa era conștientă de faptul că s-ar putea să meargă pe o pistă greșită. Auzise câteva cuvinte șoptite sub fereastra camerei în care stătuse. Chiar dacă numele acesta fusese pomenit de câteva ori în aceleași propoziții cu Djemaa el Fna, asta nu însemna că există vreo legătură între ele. Oricât se străduise, nu fusese în stare să înțeleagă nici măcar o propoziție în întregime din dialogul dintre Seddrate și Peter Joring, dialog pe care aceștia îl avuseseră într-un dialect neînțeles.

Lisa știa prea bine că nu poate alerga de la un magazin la altul pentru a întreba: "Sunteți cumva Ben Idriss?" Privind în jur în încercarea de a găsi o metodă care să-i permită să-și ducă treaba la bun sfârșit, zări un băiețel care-și croia anevoie drum prin mulțime. Ajuta un negustor să transporte niște haine.

Iată un om cu spirit de inițiativă ! exclamă Lisa. Nu cred să aibă mai mult de doisprezece ani, dar se îmbracă aidoma unui adult. Dacă ar fi ras în cap și n-ar avea decât codița de la spate, ar părea un om în toată firea. « Pică la țanc ! », își spuse ea cu umor. Era imposibil să nu zâmbești la vederea acestui copil harnic ca o albină pe o pajiște cu trifoi.

Așteptă ca acesta să-și termine treaba, după care se îndreptă alături de el spre o zonă mai puțin populată a pieței.

Pentru câteva clipe, se cântăriră din priviri unul pe celălalt. Era o experiență interesantă. Chipul băiatului era un amestec de naivitate și sofisticare, caracteristică pe care o regăsești adesea la copiii arabi ai străzii. Avea pielea fragedă și fără riduri. Zâmbi mirat în clipa în care Lisa spusese în berberă, "Bună, prietene!". Dar ochii erau ai unui bătrân.

– Salaam, îi răspunse el. NU vorbesc berbera.

– Atunci, vom vorbi în arabă. Cunoști bine piața asta ?

– Ca pe mine însumi.

– Am observat că știi să te faci folositor.

– Face fiecare ce poate. De restul se ocupă Allah.

Iată un filozof și un întreprinzător la vârsta de unsprezece ani ! gândi ea în sinea ei.

– Am nevoie de ajutor pentru a da de cineva. Un prieten mi-a spus că e un prieten demn de încredere.

– Majoritatea negustorilor sunt demni de încredere. De cei ambulanți trebuie să te ferești. Ce vinde acest negustor?

– Mai întâi, să-ți spun cum îl cheamă. Ai auzit de cineva care poartă numele Ben Idriss?

Băiatul îi aruncă o privire plină de înțeles.

– Sunt trei negustori care poartă acest nume. La care dintre ei vrei să te duc?

– Nu vreau să mă duci la nici unul dintre ei, ci numai să-mi arăți unde își au magazinul.

– Cum vei ști că l-ai localizat de Ben Idriss pe care-l cauți?

– Asta mă privește pe mine. Îi cunoști ? Poți să mi-i identifici?

Băiatul o luă de mână și o trase într-o parte, după care spuse:

– Acolo e vânzătorul de papuci. Iar acolo, în depărtare, e cel care vinde vopsele. Aici, lângă noi, e cel de-al treilea, tinichigiul.

Lisa luă câteva monezi din banii pe care-i avea la ea și-i dădu băiatului. Acesta se uită uimit la bani și spuse :

– E prea mult. N-am făcut nimic altceva decât să arăt cu degetul în trei direcții. Pentru atâta lucru nu primești o avere.

Fu rândul Lisei să-l privească surprinsă în timp ce băiatul se pregătea să-i mai dea înapoi din bani.

– Păstrează-i, îi spuse ea. Cum te cheamă?

– Ibrahim.

– Ibrahim, ești un băiat foarte înțelept.

– Am să fiu atent dacă te mai zăresc pentru a vedea dacă-ți mai pot fi de ajutor, zise el zâmbind.

Lisa se grăbi să plece pentru a-l găsi pe acel Ben Idriss pe care-l cunoștea Peter Joring. În piață, forfota atinsese cote maxime.

După o oră, Lisa se îndrepta spre « Oaza lui Kenny » deoarece expediția ei nu se soldă cu nici un rezultat. Era furioasă pe ea însăși. Totul îi ieșise pe dos. Oricum, ai luat toate deciziile din mers. Trebuia mai întâi să te gândești cum anume să abordezi problema, care e soluția cea mai bună. Uneori stai și cântărești bine lucrurile, alteori mergi pe presupuneri. Așa s-a întâmplat acum. Se gândise că se va duce la fiecare din vânzătorii care purtau acest nume, le va studia mărfurile, iar apoi, ca din întâmplare, va întreba :

– "Caut o fată pe care o cheamă Sabrina. Mi s-a spus că știți unde se află."

Asta era ceea ce partenerul și mentorul ei, Jake Jefferson, numea metoda: "Ia-i prin surprindere!" Evident că prin această strategie nu te așteptai să storci vreo informație, dar ultilizând această veritabilă "lovitură de baros" dată psihicului, puteai spera ca vinovăția ascunsă în adânc să se manifeste printr-un gest, o vorbă sau un act de negare vehementă. Asta ar fi însemnat nu numai că persoana respectivă știa ceva, ci mai ales că era foarte implicată. Dacă va putea să-l « dibuiască » în acest fel pe « vinovatul « Ben Idriss, ar putea după aceea să-l urmărească sau să facă unele cercetări care să-o ducă pe urmele fiicei vitrege a lui Peter Joring.

Se duse mai întâi la vânzătorul de obiecte din aramă. Alese un obiect pentru decantarea parfumului și i-l întinse. În timp ce acesta se pregătea să-i dea restul, Lisa spuse :

– Caut o fată pe nume Sabrina. Mi s-a spus că știți unde se află.

Bărbatul o privi absent, ridică din umeri, îi dădu restul la bani, după care îi întoarse spatele. De același tratament avu parte și în

prăvălia vânzătorului de papuci. În cea a boiangiului fu cât pe ce să dea de bucluc. Mai mulți oameni vopseau niște obiecte aduse de clienți care așteptau chiar acolo terminarea operațiunii. Acest Ben Idriss se dovedi a fi cel mai nervos dintre toți. « Balek ! Balek ! » strigă el, avertizând-o pe Lisa să nu se apropie de butoiul cu vopsea, ordonându-i să stea deoparte.

Datorită izbucnirii sale temperamentale, răsturnă ibricul în care amesteca o vopsea roșie, strălucitoare. Aceasta se întinse pe jos. Furia bărbatului fu de nestăpânit. Strigă la Lisa, chemând mânia lui Allah asupra ei în vreo șase dialecte.

– Nu voiam decât să vă întreb dacă ați auzit de o fată pe nume Sabrina.

– Sabrina? Nu, nici vorbă. Vă rog să părăsiți magazinul meu înainte ca Allah să mă mai pedepsească în vreun fel.

Lisa ieși din vopsitorie, se duse în cea mai apropiată cafenea și comandă niște ceai de mentă. Se gândi la ceea ce se întâmplase. Era posibil ca primii doi negustori să știe unde se afla Sabrina, dar să se prefacă atât de bine că nu știu pentru a o induce în eroare. Cât despre cel de-al treilea Ben Idriss, cu acesta chiar că o făcuse lată. Nu avea de unde să știe dacă furia bărbatului se datora pagubei pe care i-o provocase sau era un fel de a-și masca teama că i-ar putea pune întrebări indiscrete.

Când ajunse la « Oaza lui Kenny » nu-i dispăruse încă ciuda pe care o avea pe însăși pentru că se lăsase păcălită de propriile presupuneri. Nu o consolă deloc faptul că i se întâmplase să se înșele în situații care păreau mult mai sigure decât aceasta.

Se duse în camera ei și îmbrăcă halatul pe care urma să-l poarte în seara aceea la « Punga spartă », când urma să aibă prima apariție pe scenă. Auzi cum cineva bate la ușă. Se întâmpla să mai vină Kenny, pentru a-i spune că « fratele » ei îi lăsase un mesaj.

Deschise ușa și dădu nas în nas cu Ibrahim, pe care îl pofti înăuntru.

– Cum de m-ai găsit ?

– Te-am urmărit.

Era uimită. Era detectiv profesionist și știa foarte bine să-și dea seama când e urmărită.

– Cum de nu te-am văzut?

– Nu e greu să nu te dai de gol dacă știi să păstrezi o distanță suficient de mare de cel pe care-l urmărești.

– Ibrahim, ai întrecut măsura. Ce vrei ?

– Ai uitat ceva în cafenea, spuse el întinzându-i papucii.

– Mulțumesc, Ibrahim. Apreciez gestul tău.

Se duse spre poșetă pentru a scoate niște mărunțiș din ea, dar Ibrahim o opri.

– Te rog, nu. Serviciul ăsta e un dar de la Allah.

– Ibrahim, ești un băiat de toată isprava. Unde locuiești ?

– În Mellah. Strada se numește El-dahab.

– Adică « aur », nu ?

– Da.

– Așadar, locuiești în vechiul cartier evreiesc.

– De fapt, e vorba de cartierul cel mai sărac.

– Locuiești împreună cu familia ta ?

– Nu am familie. Mama a murit. Era arăboaică. Tata a fost nevoit să plece. Era evreu. Asta înseamnă că sunt un nimeni Dacă mama ar fi fost evreică, ar fi însemnat ceva, pentru că fiul unei evreice e un evreu. Dar așa, nu însemn nimic.

– Cum trăiești, Ibrahim ? întrebă ea, amintindu-și felul în care acesta se grăbea să-i ajute pe ceilalți în piață.

– E cu putință să te descurci și singur.

– Vreau să spun, unde trăiești? Cu cine?

– Tata m-a plasat într-o familie, dar nu se purtau frumos cu mine. Am găsit o cameră părăsită în care m-am mutat. Un cuplu de oameni în vârstă stă la singurul etaj care mai rezistă. Avem grijă unii de ceilalți.

– Dar acesta nu e un trai pentru tine. Singur și într-un asemenea loc.

– E mai bine să dormi pe dușumea și să te odihnești decât într-un pat și să plângi, spuse el aruncându-i acea privire de copil singur pe lume.

Pe Lisa o cuprinse mila. Nu numai pentru Ibrahim, ci și pentru toți ceilalți copii aflați în aceeași situație. Că era vorba de Sabrina sau de Ibrahim, numele nici nu mai conta. Toți erau niște fugari. Hoinăreau prin lume, înăbușindu-și strigătul în gât.

Dădu să plece, dar se opri și spuse :

– Dacă vrei, putem vorbi în engleză. Am învățat-o de la o doamnă din America, la orfelinat.

– De ce să vorbim în engleză ? Ne înțelegem destul de bine în arabă.

Întrebarea ei era destul de jignitoare, dar Ibrahim nu se supără.

– Prietena mea e americană. Dă bacșișuri prea mari. Pune întrebări care nu o privesc și ar putea da de bucluc. Își uită papucii în cafenea când e supărată. Dar are suflet, mult suflet. Nu-ți face griji! Ibrahim știe să-și țină gura. Suntem prieteni, nu-i așa? Ai grijă, prietenă!

Băiatul vru să deschidă ușa, dar Lisa îl opri. Avu o presimțire.

– Ibrahim, cunoști Mellahul bine, nu-i așa?

– Chiar foarte bine.

– Ai auzit ca cineva să fi pomenit vreodată numele Sabrina?

– Sabrina? Nu, n-am auzit. E important ?

– Da, foarte important. Caut o fată cu acest nume. E americană și călătorește cu un tânăr care are o barbă roșcată.

– Am să fiu cu ochii-n patru. Dacă aflu ceva, vin să te anunț.

– Nu, se grăbi ea să spună. Mai bine, îmi spui dacă mă vezi prin piață sau prin cafeneaua în care mi-am uitat papucii. E important să nu vorbești nimănui despre această fată, Sabrina. E un secret între mine și tine. Nimeni nu trebuie să știe că vreau s-o găsesc. Înțelegi ce vreau să spun ?

– Înțeleg. Nu te teme! Există o vorbă la noi : « Allah a făcut limba pentru a vorbi, nu pentru a trăncăni. »

Capitolul 8

Următoarea săptămână se scurse în zadar. Lisa nu află nimic care s-o ajute să înțeleagă semnificația întâlnirii pe care o auzise întâmplător dintre Peter Joring și Seddrate. Persoana care purta numele Ben Idriss nu fusese încă identificată. Se ducea în piață în fiecare zi și-l auzea pe Ibrahim ajutând diferiți oameni. Când o zărea, acesta o privea cu subînțeles și dădea din umeri, vrând parcă să spună: "N-am aflat nimic despre o fată pe nume Sabrina".

Dacă n-ar fi fost escapada nocturnă pe care o făcuse la Amogdul și fotografia de la Peter Joring, ar fi putut ajunge la concluzia că totul era un vis.

La toate astea se mai adăuga și atitudinea lui Gary. Părea foarte vesel și echilibrat. Și, mai ales, foarte ocupat. Îl vedea adesea înainte de a începe să cânte la « Punga spartă ». În mod surprinzător, spectacolul lor fusese primit foarte bine de public. Datorită iscusinței lui Ahmad și felului în care acesta o învățase cum să-și antreneze vocea, spectacolul lor fusese, dacă nu o lovituă, cel puțin un succes.

Cei mai buni artiști încheiau spectacolul. Era, mai întâi, un grup rock, apoi urma formația « Cei trei Flamenco ». Punctul culminant era apariția tinerei afro-chineze care locuia ca și ea la « Oaza lui Kenny ».

Era prezentată drept « Jade Savana, interpretă de cântece tradiționale africane și orientale ». Jade făcea senzație în fiecare seară. Simpla ei apariție era un specatacol în sine. Trăsăturile sale mongole, pielea măslinie, chipul fin, toate acestea combinate cu darul ei de a alege costume exotice îi dădeau aura unui star. Cântecele ei erau senzaționale.

De îndată ce-și termina partea din spectacol, Jade dispărea. Se grăbea să plece, ca și cum urma să aibă o întâlnire care nu suferea amânare. Unii cântăreți rămâneau pentru a cânta și mai târziu. Ahmad cânta singur, iar ritmurile andaluze pe care le interpreta erau contagioase, făcându-i pe tineri să danseze înlănțuiți. Cât timp Ahmad era pe scenă, Gary și Lisa se așezau la vreo masă mai lăturalnică. În acest răstimp, Gary părea să fi redevenit cel de dinainte. Bărbatul în stare să iubească și să fie iubit.

La "Punga spartă" erau considerați un cuplu – fata berberă cu tatuaje pe bărbie și bărbosul hippie în blugi și în tricou cu pătrățele. Nimeni nu le spunea pe nume, deoarece acestea erau rareori folosite în lumea spectacolului. Ahmad, Gary și Lisa aveau noi identități, dar nimeni nu acorda atenție acestor detalii.

În fiecare seară, Gary o conducea pe Lisa acasă. Alteori, călătoreau prin suburbiile orașului. Gary găsea întotdeauna locuri în care puteau fi singuri și puteau discuta. Lisa știa că nu avea nici un rost să încerce să afle informații noi. Gary îi spunea ceva nou numai dacă voia. Lisa se bucura de aceste momente petrecute împreună. I se părea suficient că se poate cuibări în brațele lui, că acesta îi mângâie părul și o sărută. Acesta era Gary cel romantic, complet diferit de bărbatul care dispărea în timpul zilei pentru a căuta fata și băiatul pe care-și doreau atât de mult amândoi să-i găsească.

De fiecare dată când o ducea foarte târziu în noapte la « Oaza lui Kenny », îi spunea printre sărutări :

« Ai grijă, iubirea mea ! În lumea asta nebună, există ceva pe care un bărbat își dorește să-l aibă aproape pentru totdeauna. Pentru mine, tu ești acel ceva. »

Într-o seară, după ce Ibrahim clătinase pentru a nu știu câta oară din cap a tăgăduire, Gary veni la întâlnirea lor obișnuită prost dispus și tulburat.

– În seara asta n-o să petrecem prea mult timp împreună.

Părea preocupat.

– Trebuie să discutăm.

– Da, știu. În seara asta, am avut întâlnire cu celălalt bărbat. N-are nici un rost să ne mai ascundem după vorbe, Lisa. Ți-o spun răspicat. Numele jocului e « contrabandă ».

– Ce fel de contrabandă ?

– Droguri.

– Te referi la acei puști care hoinăresc prin Europa și prin Orientul Mijlociu vânzând hașiș și marihuana ?

Cum el nu răspunse, ea continuă :

– Totuși, nu înțeleg prea bine. Lucrurile de genul ăsta sunt foarte periculoase. Puștii prinși în asemenea păienjenișuri ajung în temniță. Gary, nu ești un polițai amărât. Cineva a plătit pentru noua noastră identitate. Cineva care are resurse nelimitate și care a investit masiv într-unul din oamenii săi de bază. E vorba de tine.

Cum el continua să tacă, Lisa spuse :

– Nu înțeleg cum de organizația din care faci parte te trimite pe urmele unor puștani care vând ce le pică de la alții.

– Nu e vorba despre asta.

Lisa se gândi puțin. O văzuse pe Sabrina pe scenă, într-un club din Rabat. Părea atât de tânără, de blândă, de vulnerabilă. Nu părea genul de persoană care să se ocupe cu lucruri atât de murdare cum era traficul de droguri. Dădu glas propriilor gânduri.

– Nu cred că fata aceea cu privire nevinovată e implicată în traficul de droguri periculoase.

– Nu e.

– N-ai înțeles ce-am vrut să spun.

– Nu face trafic de droguri, dar nu se știe prin ce farsă a destinului a ajuns să știe niște lucruri compromițătoare. O întreagă haită e acum pe urmele ei. Haita e formată din oameni care dețin funcții foarte înalte. Din Orientul Mijlociu, Afganistan, India până în Tailanda.

– Opium !

El încuviință.

– Această rețea se întinde până în Bankok. Acolo e sursa.

Lisa își aminti că auzise acest cuvânt în discuția pe care o auzise înainte de apariția zorilor, acasă la Ahmad.

– În Bankok e imposibil să desfășori o muncă sub acoperire, pentru că nu ajungi la nici un rezultat. Sunt prea multe tabuuri și prea multă frustrare. De exemplu, numai poliția și armata pot folosi elicopterele, iar traficul se face prin forța armelor. Gândește-te și tu !

– Dar Interpolul ?

– Interpolul nu are agenți. Nu trimite oameni în misiune. Ne-au dat numele Sabrinei. Așa am ajuns aici. Dar asta-i tot. Nu ne-au dat nici un indiciu despre felul în care e implicată. Doar numele ei.

– Cum de-au aflat acest nume?

– N-au spus sau n-au vrut s-o facă. Uneori, nici ei nu știu de unde le vin informațiile. Interpolul plasează responsabilitatea rezolvării problemei drogurilor asupra celor îndreptățiți : guvernele și alte instituții ale statului. Nu prea știu dacă erau optimiști în privința rezolvării acestei probleme.

– Dar tu ești ?

– Optimismul e ceva abstract, iar eu sunt un om cu picioarele pe pământ. Un om al acțiunii.

Marea problemă pe care trebuie s-o rezolv acum e să găsesc o fată pe care o cheamă Sabrina.

– Ești sigur că e în Marrakech?

– Când am venit aici, așa am crezut. Acum nu mai sunt deloc sigur că lucrurile stau așa. Ahmad și cu mine am cercetat cu atenție fiecare din localurile din oraș. Ne-am stabilit cartierul general la "Punga spartă" și te-am trimis pe tine la "Oaza lui Kenny", crezând că vom reuși să aflăm ceva. Tot ce-am obținut a fost o descriere a grupului din care a făcut parte Sabrina.

– Ceva interesant?

– Nimic. Tovarășii ei de drum s-au împrăștiat. Au părăsit Rabatul, de vreme ce nici unul nu și-a mai făcut apariția pe aici. Oricum, până nu dăm de Sabrina nu mai facem nimic altceva.

Lisa se gândi la cât de amestecate erau cazul ei și al lui Gary.

Puse întrebarea care îi stătea pe limbă.

– Dar Jake? Ce caută el în toată povestea asta?

– Nu știu.

– Sigur.

– M-am gândit și eu la asta, iar singurul lucru care mi se pare valabil e că ajunsese în posesia vreunei informații. Sunt sigur că te-ai gândit și tu la asta.

– Jake era de neîntrecut când venea vorba de prinderea traficanților. Pornind de la această observație, putem merge în mai multe direcții. Poate că acea conferință a detectivilor avea ca scop tocmai acest subiect fierbinte. Sau poate că nu avea nici o legătură cu traficul de droguri, iar întâlnirea aceea a fost o pură coincidență, iar Jake făcea o investigație pe cont propriu. Am putea specula la nesfârșit, dar fără nici un rezultat.

– Am sentimentl că vrei să-mi încredințezi o misiune, altminteri nu ai fi intrat în atât de multe detalii.

– Cât de bună ești în munca de urmărire? Nu e o treabă ușoară, ci una delicată. Cere finețe.

– Pe cine ar trebui să urmăresc?

– Fata care stă la capătul coridorului și care-și spune Jade.

– Jade!

– Jade.

– Nu e o persoană oarecare. Face senzație la "Punga spartă" cu numărul ei. E o singuratică. Nimeni nu o vizitează. Nici la Kenny, nici la cazinou. Nu e caldă și sociabilă. Dar lăsând asta la o parte, nu văd de unde vine interesul ăsta pentru ea.

– Dă-mi voie să-ți spun câte ceva despre această fată care-și spune Jade Savana. A avut o mulțime de nume false. Vârsta : nedeterminată. Are o ușurință de-a dreptul uluitoare de a părea mai tânără sau mai bătrână cu cinci ani, de fiecare dată când schimbă localul în care cântă. Locul nașterii : necunoscut. Se pare că e afro-chineză, deși a călătorit mult pe gratis și în Orientul Mijlociu. Se simțea acolo ca acasă. Primul ei record de public a fost realizat în Irak. A făcut parte dintr-o bandă de tineri delincvenți care trăiau în munți. La paisprezece ani era activistă în Cairo, pentru ca la cincisprezece ani să fie luptător guerrilla în Iordan. La șaptesprezece ani și-a schimbat stilul. Și-a dat seama că poate scoate bani din aptitudinile pe care le avea. S-a cizelat, a jucat puțin, a început să cânte prin cluburi. A trăit în Damasc, Beirut, Barcelona, Lisabona. După cum vezi, o femeie care nu stă deloc locului.

– Ce mai dosar!

– Mai sunt și alte lucruri interesante de știut cu privire la ea. Se pare că a fost investigată și pentru crimă. Totuși, în mod direct n-a fost implicată decât o dată. Poliția din Barcelona a găsit de cuviință că trebuie interogată.

– Și ce s-a întâmplat ?

– Nimic. Duce o existență plăcută. Cineva influent a scos-o din această situație dificilă.

– M-ai convins. Am auzit destul.

– Nu chiar. O tânără care corespundea descrierii lui Jade s-a înregistrat cu numele de Isis Zarif la hotelul Hilton, în seara în care Jake a sosit aici. A plecat de acolo în ziua imediat următoare atacului la care a fost supus Jake.

– Îmi faci un compliment, Gary !

– Cum așa ?

– Încredințându-mi o asemenea sarcină, înseamnă că ai convingerea că pot s-o duc la capăt. Dacă pune ceva la care, va fi mereu cu un pas înaintea mea. Ești sigur că un agent 007 în versiune feminină se poate descurca într-un caz atât de dificil ?

– Merit acest tratament din partea ta. Ai dreptate, îți datorez scuze. Nu ți-am pus nici o clipă la îndoială abilitățile de detectiv, ci devenisem numai îngrijorat de faptul că îți asumaseși prea multe riscuri personale. E bine să ai curaj, dar să nu exagerezi. Vreau să-mi promiți că vei fi atentă cu Jade. Nu-ți cer decât s-o urmărești. Fără tușe teatrale și fără să vrei să faci pe deșteapta. De acord?

Îi prinse mâna cu o tandrețe care contrasta mult cu afacerea murdară despre care discutau.

– Promit că am să fiu atentă.

Tăcură amândoi un timp. Gary fu cel care vorbi din nou.

– Mai e ceva. Nu peste mult timp am să plec din oraș. Te previn, pentru că nu vreau să fii surprinsă în mod neplăcut când vei veni la « Punga spartă » și nu mă vei găsi. Ahmad va rămâne. Veți cânta fără mine.

– Nu vor crede că e ciudat că ai plecat? Doar eram văzuți ca un cuplu.

– Vor crede că ne-am certat și că am plecat să mă calmez.

De fapt, am să lansez zvonul ăsta. Tu și cu Ahmed sunteți considerați frate și soră.

– Încă o întrebare. În timp ce o urmăresc pe Jade, trebuie să-l țin la curent pe Ahmad?

– Nu. Nu, spuse el cu tărie.

– Dar lucrați împreună la acest caz, nu ? Ai spus că ați bătut toate cublurile pentru a da de urma Sabrinei.

– Așa e. Dar există o limită în orice fel de muncă făcută împreună. Uneori, faci mai multe progrese dacă te desparți și fiecare merge pe calea lui. Mai ales dacă ai senzația că bați pasul pe loc. De aceea și plec pentru un timp. Ahmad își va urma propria strategie, iar eu am să-mi încerc norocul în altă parte.

– O pistă ar putea fi Jade Savana, nu ?

– Așa e. Dar nu am discutat cu Ahmad despre ea. Poate că nu are nici o legătură cu acest caz, iar faptul că a stat la hotelul Hilton când Jake era acolo a fost o simplă coincidență. Chiar dacă s-a înregistrat cu un nume fals. O asemenea persoană poate fi implicată în atât de multe lucruri încât te poți arde dacă nu ești atent. Dacă merg pe această pistă, Ahmad ar putea crede că am împins lucrurile prea departe. La urma urmei, fac parte din aceeași breaslă. O respectă și o admiră pentru performanțele ei. De ce să-i vorbesc despre ceva care s-ar putea dovedi o simplă bănuială?

– Așadar, operațiunea pe care o am de îndeplinit e neoficială.

– Absolut.

Lisa își spuse în sinea ei că va trebui să reflecteze asupra noii ei poziții în acest caz. Era în linia întâi. Gary îi spusese o mulțime de lucruri secrete și-i încredințase o misiune cu adevărat dificilă. Un lucru despre care nu-i vorbise nici măcar celui mai bun prieten al lui, Ahmad.

Noul ei statut o confruntă cu o altă problemă.

Oare cât de mult putea să-i spună lui Gary despre întâlnirea la care asistase întâmplător acasă la Ahmad? Era o întrebare la care îi era foarte greu să răspundă.

Trebuia să-și păstreze mintea limpede. Ca detectiv particular, i se încredințase misiunea de a o găsi pe Sabrina. Dar miza pentru care juca Gary era mult mai mare, deoarece implica guverne și state. Lisa mai fusese amestecată într-un caz similar, când se afla pe urmele unui activist spaniol. După ce te-ai ars, sufli și-n iaurt.

Nu era nici o problemă dacă o urmărea pe Jade Savana. Era ceva obișnuit în munca ei. Ba mai mult, poate că va afla ceva despre locul unde era Sabrina. Dar dincolo de asta, era mai bine să nu amestece cazurile mai mult decât erau deja. Gary avea o misiune, iar ea altă misiune.

Urmărirea lui Jade Savana devenise o obișnuință pentru Lisa. Jade se scula târziu. Comportamentul ei nu părea a avea nimic extravagant în el. Servea micul dejun în cameră, iar la ora unu după-amiază se plimba într-unul din costumele sale exotice. În ziua care urmă conversației pe care Lisa o avusese cu Gary, lucrurile nu se petrecură altfel. O auzi învârtindu-se prin cameră, mâncând și îmbrăcându-se. Apoi, coborând scările pentru a merge la plimbare. Lisa ieși pe hol la timp pentru a o vedea pe Jade îmbrăcată într-un costum indian cu broderii. O luă pe bulevardul Moulay Hassan. Lisa se strecură neobservată în mulțimea de pe artera principală.

O urmări pe Jade până ce aceasta se opri pentru a lua masa la o cafenea. Lisa își omorî timpul într-unul din parcurile din apropiere, iar apoi o luă din nou pe urmele lui Jade când aceasta părăsi restaurantul și începu să se uite prin vitrinele magazinelor. Își cumpără ceva dintr-un magazin franțuzesc, apoi se duse într-un salon exclusivist de frumusețe. La întoarcere, se opri la o patiserie de unde luă niște bunătăți și se întoarse la « Oază ».

Lisa rămase mult în urmă, intrând în clădire prin ușa din spate.

Când ajunse în cameră, își scoase costumul de pe ea cu disperare. Ce pierdere de timp ! se gândi ea. Nu m-am ales decât cu niște picioare care dor și cu niște membre care amorțesc. Dacă seara se va dovedi la fel de neproductivă, am să mor de plictiseală.

Își puse caftanul de brocart pe ea și așteptă s-o audă pe Jade plecând. Aceasta se duse direct la cazinou, fără a se întâlni cu cineva. Exasperată, Lisa se opri la stația de taxiuri și comandă unul pentru ora 22.30, oră la care Jade își va fi terminat spectacolul.

« Cei trei Flamenco » aveau o odăiță liniștită în spatele scenei, unde își păstrau instrumentele. Lisa îl găsi pe Ahmad singur, așteptând-o.

– Unde e Gary ?

– Mi-a spus că te aștepți să lipsească pentru un timp din Marrakesh.

– Așa repede? Nu credeam că va pleca astăzi.

– A făcut-o înainte de răsăritul soarelui.

– Mașina lui e parcată în același loc, spuse ea în speranța că ar putea afla vreo informație nouă.. Are altă mașină.

După ce termină partea ei din spectacol, Lisa se retrase într-un colț pentru a o urmări pe Jade. Era extraordinară. Prezența ei fizică de-abia perceptibilă părea că electrizează sala.

În seara aceea, avea în repertoriu cântece din Tailanda și, pentru a fi mai expresivă își însoțea melodiile cu gesturile ample ale dansatorilor din această țară. Publicul nu voia s-o lase să plece, chemând-o mereu pe scenă. În cele din urmă, femeia făcu un gest prin care lăsa să se înțeleagă că spectacolul se terminase.

Lisa credea că pe Jade o va aștepta afară o mașină, dar se înșelă amarnic. Jade o luă pe jos, pășind grațios. Lisa se văzu nevoită să-l concedieze pe taximetrist și s-o ia și ea pe jos.

Jade nu lăsă în nici un fel să se vadă că ar avea vreo suspiciune cu privire la faptul că era urmărită. Intră pe ușa principală, iar Lisa pe cea din dos.

Parterul era gol. Kenny se uita probabil la televizor, iar ajutoarele sale plecaseră acasă. Chatterbox țâșni din colțul întunecos în care se afla, se lipi de piciorul Lisei, mârâi, după care se duse în bucătărie.

Lisa se duse repede la etaj. Când trecu prin fața camerei lui Jade, văzu că înăuntru nu era decât o lumină foarte slabă. Avea aparatul de radio deschis. Asculta muzică africană.

Lisa intră în camera ei, se așeză în fotoliu și ciuli urechile. În afară de muzica din camera lui Jade și de zumzetul de voci care se auzeau la televizorul lui Kenny, locul era liniștit. Pe la miezul nopții, Jade dădu radioul mai încet. Lisa era foarte atentă la ce se întâmpla. Nimic nu arăta că Jade avea intenția de a ieși din nou. O auzi cum se duce la baie, face un duș, se întoarce în cameră, iar apoi încuie ușa și își face patul.

Lisa se hotărî să stea în continuare la pândă. Își aduse o pătură pe care o întinse pe genunchi. Nu peste mult timp se simți toropită de somn. Era mult prea obosită. Ultimul ei gând fu dedicat lui Gary. Oare ce făcea acum? Și de ce bărbații ca Gary dispăreau înainte de ați da seama cât de mult îți lipsesc.

Visă că era cu Gary și că înotau. Ea era în spatele lui, dar de fiecare dată când își spunea că l-a ajuns din urmă, acesta dispărea. Se făcea că el înota într-o cascadă care-i despărțea. Auzea șipotul apei.

Se trezi, neliniștită.

Ploua torențial. Avu nevoie de câteva momente pentru a-și da seama unde se află. Se ridică din fotoliu și se duse la fereastră pentru a o închide. Ascultă.

Radioul lui Jade mergea în continuare, dar fusese dat și mai încet. Se uită la ceas și văzu că e patru dimineața.

În afară de radioul lui Jade, în clădire era o tăcere deplină.

Fără să-și dea prea bine seama de ce, Lisa se întoarse la fereastră. Poate un presentiment. Scrută întunericul. Cineva își croia drum. Cineva care purta o haină cu glugă.

Lisa stinse lumina, lăsă ușa întredeschisă și așteptă în întuneric. Persoana respectivă pășea fără a face zgomot. Dar Jade, căci despre ea era vorba, fu trădată de propria istețime. Își lăsase radioul în priză, o modalitate prin care putea păcăli pe oricine cu privire la plecările și la venirile ei. O tânără care ținea toată noaptea aparatul în priză, trebuie că stătea în pat ascultând. Nu și această tânără. Lisa auzi cum aparatul e dat mai tare. Închise ușa și se gândi pe întuneric : « Ce fraieră! » Ar fi trebuit să stau trează lângă fereastră, să privesc și să ascult. Poate că și-a dat seama că o urmăresc. Dar chiar și așa, a fost o mișcare inteligentă să se strecoare afară în felul acesta.

Bine! Jade a câștigat prima rundă. N-are nici un rost să dai frâu liber mâniei. E pentru prima dată când Gary îți încredințează ceva atât de important, iar tu trebuia s-o dai în bară. Acum nu mai are nici un rost să-ți amărăști sufletul. Fă-ți somnul de frumusețe, iar mâine o să rămâi trează pentru a vedea ce face această enigmatică Jade Savana în toiul nopții.

A doua zi dimineață, Jade urmă același traseu. Se duse la aceeași cafenea, se uită prin vitrinele acelorași magazine, cumpără un caftan și se opri la aceeași patiserie. Seara făcu din nou senzație la cazinou datorită interpretării sale. Privind-o din culise, Lisa nu putu decât să se minuneze de talentul ei. Ar fi putut să cânte în oricare alt local de noapte. Nu puteai decât să te întrebi cum de se mulțumea cu acest amărât de club hippie unde nu veneau decât turiști și fugari.

După ce-și termină spectacolul, Jade se întoarse la « Oază », ca și în seara precedentă. Ajunsă în cameră, comportamentul ei fu identic cu cel din ajun. De data asta, Lisa rămase trează. Își trase fotoliul lângă

fereastră, privi și ascultă. Sunetul care urma să o avertizeze cu privire la plecarea lui Jade era volumul ușor ridicat al aparatului la deschiderea ușii.

Pe la trei dimineața, începu din nou să plouă. Când ploaia încetă, tăcerea cea mai deplină se așternu asupra orașului. La răsăritul soarelui, Lisa ajunse la concluzia că Jade nu se mișcase din cameră.

Următoarele două zile se scurseră ca și precedentele. Lisa începu să să îndoiască de discernământul lui Gary și de corectitudinea informațiilor pe care acesta le primise cu privire la Jade Savana. Informatorii mai pot și ei greși. Era posibil ca asta să se fi întâmplat acum.

Dar apoi își aminti figura necunoscută pe care o văzuse croindu-și drum prin curte : Jade întorcându-se de la vreo întâlnire pe aleile pline cu apă. Așa încât, în pofida durerii pe care o resimțea în tot corpul, rămase trează. Se așeză la fereastră, sperând că Jade se va aventura din nou în noapte.

De fiecare dată când o urmărea pe Jade, i se făcea dor de Gary. De fapt, era mult mai mult de-atât. Era acea singurătate care te încearcă după ce te-ai despărțit de cineva care ți-a vorbit de dragoste. Cu el alături, restul lumii nici n-ar fi existat. Acum, vedea peste tot semne pe care învăța să le citească.

I se întâmpla să meargă pe străzi, mereu cu ochii-n patru, și să-și încrucișeze drumul cu o fată și un băiat care se țin de mână. Iar băiatul să se oprească și să-și lipească buzele de cele ale ei. Atunci, se gândea la Gary și la ea și parcă simțea brațele ei în jurul gâtului.

Își dădu seama că tânjește nu numai după Gary, bărbatul îndrăgostit, ci și după Gary, bărbatul de oțel, care a salvat-o în Amogdul.

Dar Gary întârzia să apară. Și, pe măsură ce trecea timpul, iar el nu se întorcea, devenea tot mai neliniștită.

Trecuse o săptămână de când o urmărea pe Jade și faptul că nu afla nimic ajunsese să o plictisească.

De fiecare dată când încerca să afle ceva nou de la Ahmad, nu ajungea la nici un rezultat.

– E agent independent, nu pregeta el să-i repete. Vine și pleacă ori de câte ori e nevoie. Când va sosi vremea să se întoarcă, o va face.

– Dar dacă i s-a întâmplat ceva ? O săptămână înseamnă mult în acest tip de operațiuni.

– Există la noi o vorbă care sună cam așa: "Răbdarea înseamnă atotputernicie."

– Iar la noi una care sună cam așa: "Cel care ațipește în junglă, ar face mai bine să fie asigurat." Îmi fac griji pentru Gary. Poate că ar trebui să mergem după el pentru a vedea ce face.

– Ar fi un plan excelent, dacă am ști unde s-a dus, spuse Ahmad cu sarcasm.

Cu asta, discuția se termină. Programul din seara aceea nu se deosebi cu nimic de cel din celelalte seri. Se gândi că poate Jade se duce la o întâlnire amoroasă. Cine ar putea spune ?

Lisa făcu un duș, se schimbă și se așeză în fotoliu. O parte din ea îi spunea că totul e o prostie, iar cealaltă că nu trebuie s-o subestimeze pe Jade. I se părea suspect că nu-și dăduse seama că e urmărită, iar dacă își dăduse, că e atât de nepăsătoare. Știa că e bună în această meserie și că se deghiza cu ușurință, dar o umbră de îndoială tot avea. O profesionistă ca Jade nu avea cum să nu-și dea seama până la urmă că e urmărită.

În unele nopți, se întâmpla să nu mai poată stea trează. Era cazul și în acea seară. Oboseala acumulată în mai multe zile începea să-și spună cuvântul. Fu nevoită să facă adevărate eforturi pentru a nu adormi. Se folosi de o metodă mai puțin obișnuită pentru a rămâne trează : se gândi la momentele cu adevărat dificile ale carierei ei de

detectiv. Era, mai întâi, episodul închiderii într-un depozit în Sierra Leone de către o bandă de criminali internaționali. Trecu în revistă fiecare amănunt al salvării pe care o realizase Jake Jefferson. Venea apoi călătoria aceea de pomină cu trenul când fusese ținută captivă de o contesă cam nebună. Mai era și căutarea disperată a unei femei care-și spunea Valerie Valentine. Cazuri pe care aproape le uitase și care se asemănau cu acesta. Petreci zile, uneori chiar săptămâni plictisindu-te de atâta așteptare, pentru a fi recompensat cu câteva ore de spaimă veritabilă.

Tocmai revedea cu ochii minții peripețiile prin care trecuse mergând pe o potecă spre o veche fortăreață, când i se păru că aude ceva. Muzica se auzi parcă mai tare. Sări din fotoliu și se uită la ceas. Era două și jumătate dimineața. Nu ploua, dar nici lună nu era pe cer. Întuneric beznă. Se duse la ușă, o întredeschise și așteptă.

Auzi niște pași înăbușiți. Jade cobora. Lisa păși pe hol și se lipi de zid pentru a auzi mai bine. Un zgomot ușor o anunță că Jade închisese ușa. Simți cum își croiește drum prin gunoiul din curte. Se îndrepta spre Medina.

Misiunea pe care o avea de îndeplinit Lisa în noaptea aceea era mult mai grea decât aceea de a o urmări ziua-n amiaza mare pe Jade. Trebuia să stea suficient de departe încât să nu-i fie auziți pașii și să se trădeze.

Jade înconjură Djemaa el Fna și trecu prin Riad Zitoum Kedim. Când o văzu oprindu-se în apropierea pieței Bahia, Lisa se miră. Era neîndoielnic : Jade nu avea cum să facă un tur al orașului în plină noapte. Se oprise numai pentru a-și trage răsuflarea, după care își continuă drumul nestingherită prin grădini. Ajunse în cele din urmă în Medina. După câte se părea, acolo plouase nu cu mult timp în urmă, așa încât Lisa trebui să fie foarte atentă pe unde merge, pentru că pământul era alunecos. La un moment dat, fu cât pe ce s-o piardă

pe Jade din vedere când aceasta dădu colțul. În cele din urmă, o zări înaintând prin zona împrejmuită care separa Medina de plajă. O coti pe o stradă cu case care aveau porți mari, protectoare. Era genul acela de case care te puteau induce în eroare. Ceea ce părea a fi un ghetou, era de fapt un cartier al oamenilor înstăriți, al negustorilor care nu doreau să renunțe la proprietățile moștenite.

Jade era în mod cert așteptată, deoarece poarta era descuiată. Lisa așteptă până ce fu sigură că Jade a ajuns suficient de departe, apoi trase zăvorul ruginit și intră.

Capitolul 9

Lisa era foarte surprinsă. Văzuse curtea foarte îngrijită a lui Akbar Youssef și se aștepta să găsească și aici același lucru. Însă acest loc părea complet lăsat în paragină. Câte o fântână părăsită amintea de eleganța de altădată. Peste tot era un gunoi care răspândea un miros urât mirositor. Lisa avea senzația că se află într-o junglă. Încercă să stea cât mai departe de copaci pentru a nu trezi vreo pasăre care s-o alerteze pe Jade. Croindu-și cu dificultate drum printre bucățile de cărămidă ale zidurilor care începuseră să se prăbușească, Lisa ajunse în fața casei. Clasica poartă a unei vechi case marocane fusese scoasă, iar locul rămăsese gol.

Asta nu e o casă de locuit, își spuse Lisa în sinea ei în timp ce pătrundea în interiorul cufundat în beznă. Se așeză într-un colț pentru a putea percepe eventualele zgomote. Nu auzi nici unul. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, își dădu seama că se afla într-un vestibul care ducea spre o cameră spațioasă de oaspeți. Dădu să facă un pas, dar auzi un zgomot și se opri. Se întoarse cât putu de repede în colțul ei.

Zgomotul venea dinspre curte. Era zgomot de pași. Cineva își croia drum prin moloz. Cel care venea părea a fi bărbat pentru că pășea

apăsat. Lisei nu-i trecuse prin cap că Jade ar putea ajunge prima la întâlnire. Mulțumi cerului că intrase în casă la timp pentru a nu fi surprinsă în timp ce se afla în curte. Se întreba dacă bărbatul avea vreo lanternă care să-l ajute să pătrundă în vestibul.

Când acesta pătrunse înăuntru, Lisa își ținu respirația. Deși nu avea lanternă, nu părea a avea vreo dificultate în a merge prin casă. Purta un caftan în dungi. La fel ca boinagiul Ben Idriss din Djemaa el Fna. Comportamentul lui arăta că e un obișnuit al casei. Intră în camera de oaspeți și dispăru undeva în labirintul de coridoare din spate. Lisa vru să se ia după el, dar mai așteptă. Decizia ei fu una înțeleaptă, pentru că auzi din nou zgomot de pași în curte. Un bărbat intră în vestibul și se opri. Lisa se aștepta să vadă costumul înflorat al unui băștinaș. În schimb, văzu un bărbat îmbrăcat în stil hippie : blugi, un poncho și sandale. Îl cunoștea foarte bine pe acest bărbat. Era Ahmad Rachid.

Ca și Ben Idriss își croi drum prin molozul din camera de oaspeți cu o ușurință care arăta că locul îi era familiar. Lisa se gândi la situația în care se afla. Chiar dacă locul era foarte strâmt, tot mai putea să fugă. Dacă va înainta, se va expune unui risc foarte mare. Dar de ce să nu-și asume acest risc ?

Așteptă ca Ahmad să se îndepărteze, ascultă pentru a fi sigură că nu mai vin și alte persoane, după care pătrunse în camera de oaspeți. Coridorul dădea spre vreo cinci camere. Se vorbea pe un ton ridicat și mereu pus pe gâlceavă.

După câte se părea, persoanele dinăuntru se simțeau în siguranță și nu se așteptau să fie deranjate. Zgomotele veneau din camera cea mai îndepărtată, aflată pe stânga. Aprinzându-și discret lanterna, Lisa văzu că nu era nimic pe coridor, în afara a două grămăjoare de piatră. Se apropie cu atenție de camera în care avea loc discuția. Nici aceasta nu avea ușă. Cineva aprinsese niște lumânări. Îi vedea cum se mișcă dintr-o parte în alta și gesticulează, datorită umbrelor care se formau

pe zidul coridorului. Cei trei vorbeau în franceză. Ben Idriss vorbea cu accent marocan, iar Ahmad avea cel mai pur accent franțuzesc. Jade vorbea același dialect ca și chelnerul de la « Chacun a son gout » din Rabat. Lisa își dădu, în sfârșit, seama că așa se vorbea la Marsilia. Se familiarizase cu el când lucrase la un caz anterior.

Uneori se vorbea tare, alteori abia șoptit, iar Lisa trebuia să ciulească bine urechile pentru a-și da seama ce discutau. Se întâmpla chiar să vorbească toți în același timp. Păreau a se certa cu privire la niște bani. Erau pronunțate unele nume care nu-i spuneau nimic. Nume de diferite naționalități : franțuzești, turcești, libaneze, siriene, iraniene sau indiene. La un moment dat cearta deveni aprinsă și fu cât pe ce să iasă scântei.

La fel de brusc precum începuse, se și sfârși. Pentru un timp, se așternu tăcerea. Fiecare părea să se fi retras în sine însuși pentru a-și ascunde frustrarea.

Ahmad fu cel care rupse tăcerea.

– Haideți să vorbim acum despre operațiunea în curs.

– Nu ți se va încredința nici o operațiune, dacă nu o găsești pe fată, spune Jade, neîncercând să-și ascundă disprețul. Nici măcar de atâta lucru nu ești în stare ! Să găsești o fată și un băiat. Dacă nu dăm de ei, ne găsim în impas. După câte se pare, te-am supraestimat dacă nu ești în stare să-i găsești pe cei doi.

– I-am găsit. Unde, mă rog?

– În Mellah.

– Unde anume în Mellah?

– Nu contează. E mai bine să nu știi. Tot ce trebuie să știi e că le-am găsit ascunzătoarea. Nu a fost ușor, pentru că au relații. Cineva a fost suficient de inteligent încât să le găsească un loc aproape inaccesibil. Numai cineva care cunoștea dedesubturile vieții în ghetou putea să-i dea în vileag.

– Atunci, dacă i-ai găsit, ce mai căutăm aici? De unde întârzierea asta ? Știi prea bine ce căutăm. Știi că fata are acel « ceva ». Ar trebui să te duci la ei și să-l iei.

– La momentul potrivit.

– La momentul potrivit ! Timpul e foarte important. Nu mai avem vreme de pierdut.

– Nu poți să te duci pur și simplu la fată și să-i spui : « Dă-ne casetele. »

"Casetele", se gândi Lisa. Așadar, despre asta era vorba. Dar ce casete ? Jade fu cea care rosti vorbele care o făcură să-și dea seama despre ce e vorba.

– Ai face mai bine să te gândești la o modalitate de a lua cât mai repede casetele. Amintește-ți că pentru asta suntem aici. Trebuie să găsim casetele și să le restituim. Chiar nu-ți dai seama cât de importante sunt? Pe ele sunt numele câtorva oficiali de rang înalt din țările implicate în traficul internațional de droguri. Chiar nu-ți dai seama ?

– Ba da.

– Și ce-ai de gând să faci ?

– Să-l folosesc pe american.

Lisa făcu iar un pas înainte. « Gary ! Ahmad vrea să-l folosească pe Gary », își spuse Lisa în sinea ei.

– Cum să-l folosești pe american? Ce, ai înnebunit? Americanul își dorește acele casete la fel de mult ca și noi, dar din cu totul alte motive.

– De aceea o să ne folosim de el. În meseria mea există o vorbă verificată de-a lungul timpului : « Fiecare vrea ceva. Află ce vrea cel de lângă tine, fă-l să creadă că îi vei oferi acel ceva și-l ai la mână. Vezi care-i e punctul slab și l-ai prins."

– Cum o să te folosești de el?

Vorbiră iar cu voce joasă, așa încât Lisa trebui să facă încă un pas înainte.

– S-a dus la Marsilia.

Așadar, Ahmad știa unde e Gary.

– Marsilia? De ce la Marsilia?

– Cine știe ? Dacă se află pe urmele unei organizații internaționale de trafic de droguri, locul în care se află e numai bun pentru așa ceva, nu ? Ar trebui să știi asta, Jade Savana. Sau să-ți spun Isis Zarif? Sau oricare altul din numeroasele nume pe care le-ai purtat? Ar trebui să știi de ce se duce un bărbat pregătit pentru astfel de activități la Marsilia. Cu un prieten foarte bun care e căpetenia frăției corsicane, n-ar trebui să întrebi de ce un agent american a plecat la Marsilia.

Jade spuse, pe un ton disprețuitor :

– Nimeni din afară n-ar putea pătrunde în frăția corsicană. Nici un corsican n-ar trăda pe unul de-al lui pentru că acolo totul se plătește atât de bine, încât dolarii americani nu valorează nici cât o ceapă degerată. Americanul își irosește timpul.

– N-are decât! Dar când se va întoarce, o să-i dăm de lucru.

– Care e planul ?

– Mai lucrez încă la detalii. În linii mari, o să-i spunem unde e Sabrina.

– Iar el se va duce la ea și-i va spune cine e. Întrucât e o fugară speriată și care de-abia așteaptă să întâlnească pe cineva în care să aibă încredere, îi va înapoia casetele.

– Să sperăm că așa va face.

– Așa crezi tu.

– Da. După ce le obține, îi ținem calea, luăm casetele și punem în scenă același lucru pe care l-am făcut și în apropierea conacului lui Akbar Youssef. Numai că de data asta, cu succes.

Lisa simți că o trec fiorii.

– Și cu fata și băiatul cum rămâne?

– Vor fi liberi. Un agent căruia i se întâmplă o nenorocire nu e ceva neobișnuit, dar nu putem să ne permitem să dăm de necaz dacă le facem ceva celor doi.

– Cred că nu știi ce vorbești, Ahmad Rachid. Dacă sunt liberi, chiar și fără casete sunt un pericol. Știu suficient de multe lucruri încât să incrimineze zeci de oameni. Nu poți să-i lași să scape.

– Ba da. Se poate. Dar numai până la Ceuta.

– Nu înțeleg.

Atunci interveni în discuție, după o lungă tăcere, Ben Idriss.

– Îi lași să se ducă la Ceuta? Acela e cel mai nordic punct din Africa, aproape de Spania. Practic, e un oraș spaniol, chiar dacă e în Maroc. Dacă ajung pe pământ andaluz, le va fi ușor să iasă din Maroc. În Spania își vor recăpăta libertatea.

– Nu și dacă autoritățile spaniole de la Ceuta sunt informate că în vehiculul cu care cei doi vor călători sunt suficiente droguri care să-i facă să putrezească în închisoare.

Lisa auzi un chiot de admirație. Ahmad continuă :

– În Spania, un cuplu de hoinari americani nu are la cine să apeleze. N-are cine să-i ajute sau protejeze.

– Au pașapoarte.

– Băiatul nu are, iar al fetei nu valorează mare lucru. Spaniolii nu acceptă să se intervină pe căi diplomatice în asemenea cazuri. Nu le vor da crezare. N-aveți de ce să vă faceți griji. Tu, Jade Savana, te poți întoarce la Marsilia, Paris sau în oricare loc în care vei fi solicitată. Iar tu, Ben Idriss, poți fi pe pace. Eu mă voi întoarce liniștit acasă.

– Și mult mai bogat, comentă Ben Idriss.

Dându-și seama că întâlnirea era pe sfârșite, Lisa se gândi că trebuie să dispară cât mai repede.

Se întoarse și dădu să plece, dar nu apucă bine să înainteze câțiva pași, că se lovi de grămezile de piatră care serveau de piedestal. Se prăbuși cu zgomot.

Lisa nu se mai uită în urmă să vadă ce se întâmplă. Fugi, folosindu-se de lanternă pentru a vedea pe unde s-o ia. Auzi în urma ei zgomot de pași. Fugea cât o țineau picioarele. Trecu prin camera de oaspeți, prin vestibul și ajunse în curte. Când, în sfârșit, privi în urmă, văzu că Ahmad era la doi pași de ea.

« Trebuie să fac ceva pentru a-l opri, se gândi ea. Dacă mă prinde, s-a zis cu mine. Trebuie să scap teafără și nevătămată. Pentru Gary, Sabrina și Crispin."

Își aminti că zăvorul de la intrare era ruginit și se putea bloca imediat. După ce ieși din curte, trânti atât de tare poarta, încât aceasta se blocă. Apoi o luă la goană pe străzile din Medina, fără să știe pe unde. Cât timp petrecu în acest fel, era greu de spus. Era deja ziuă când ajunse în Djemaa el Fna. Piața era plină de negustori care-și etalau produsele. Zărind un restaurant deschis, intră în el pentru a bea ceva, deoarece își simțea gâtul uscat. Era de-a dreptul răvășită la gândul că pe Gary îl paște pericolul. Bărbatul care îi aduse ceaiul, văzând că poartă costumul femeilor berbere, o întrebă : « Ești bine? Ea dădu din cap în semn de încuviințare și luă ceașca de ceai cu mâini tremurânde.

Pe măsură ce timpul trecea, iar ea reușea să-și mai limpezească gândurile, își dădu seama că Ahmad nu va veni s-o caute într-un loc public. Putu chiar să se gândească la situația ei, a lui Gary și a Sabrinei.

Mai ales la situația ei, pentru că soarta lui Gary și a celor doi depindea de ea. Știa ce plănuiseră cei trei. Prima decizie pe care o luă fu să nu se mai întoarcă la « Oaza lui Kenny ». Tot ce lăsase acolo trebuia considerat pierdut pentru totdeauna. Hainele tradiționale berbere nu-i mai erau, oricum, de nici un folos, de vreme ce noua ei

identitate nu mai funcționa ca o acoperire. Actele de identitate și cecurile le avea asupra ei. Avea bani, dar n-avea prieteni. Se afla într-o țară care nu privea cu ochi buni faptul că o femeie se află într-o astfel de misiune. Iar pe lângă faptul că nu avea prieteni, nu avea nici persoane de legătură sau un loc în care să se adăpostească. Aici, într-o piață publică, se simțea destul de în siguranță. Dar în nici un hotel din oraș nu s-ar fi simțit în siguranță. Se gândi la Ahmad. Era implicat în afacerile cele mai murdare și mai oribile : cele cu droguri. Iar miza era foarte mare, pentru că nume foarte mari erau amestecate.

Cândva, fusese prietenul lui Gary și înfruntaseră împreună situații dintre cele mai riscante. Acum se afla de cealaltă parte a baricadei : cea a răului. Iar Gary habar n-avea de asta. Dar dacă știa ? Putea să răspundă la această întrebare în două feluri. Îi dăduse instrucțiuni clare să nu-i spună lui Ahmad că o urmărește pe Jade Oare avea suspiciuni sau era pur și simplu precaut? Lisa nu credea că Gary ar fi lăsat-o să înfrunte o asemenea primejdie, dacă ar fi știut de ce e în stare Ahmad. Nu, Gary n-avea de unde să știe...

Era imperios necesar să găsească un loc în care să se adăpostească, iar Ahmad să n-o găsească. Nu era exclus s-o lase în plata Domnului. Genul de femeie pe care-l admira acesta era cel al lui Jade. Femeia pe care o admira și respecta. Probabil că nu va face eforturi prea mari pentru a o găsi. Avea lucruri mult mai importante de făcut. Dacă va fi prudentă, ar putea găsi un loc în care să se ascundă. Dar unde ?

Trebuia să-și stăpânească frica și să se gândească la un mod de a-l salva pe Gary. Și pe Sabrina. Fata care nu putea să-și strige în gura mare durerea. Fata îndrăgostită. Fata care păstra într-o panglică o șuviță de păr și o bucată de hârtie pe care scria: " Te voi iubi pentru totdeauna."

Oare ce putea face pentru a-l scăpa pe Gary din pânza de păianjen pe care o urzise Ahmad ? Nu avea unde să se ducă.

Faptul că se simțea neputincioasă o făcu să se enerveze. Parcă i se întunecase mintea.

Iar atunci i se ivi în minte chipul unui copil ai cărui ochi erau de o înțelepciune fără seamăn. Se gândi la Ibrahim.

Acesta îi spusese că locuia pe o stradă care se numea El-dahab, ceea ce însemna « Aurul ». Fu nevoită să întrebe mai mulți trecători înainte de a întâlni o femeie cu un copil în brațe care-i arătă în ce direcție a Mellahului se afla respectiva stradă.

– Va trebui s-o luați pe a cincea stradă la dreapta, să mai mergeți încă trei, să faceți la stânga după ce ați trecut de două rânduri de alei și veți ajunge la El-dahab. Ajungând în locul respectiv, Lisa se întreba cum putuse cineva să dea acestor clădiri care stăteau să se prăbușească numele de « Aurul ».

Un bătrân stătea pe caldarâm în fața uneia dintre uși. Lisa se opri și-l întrebă dacă știa unde locuiește Ibrahim.

– Te referi la băiat ? întrebă bărbatul cu o voce atât de stinsă, încât Lisa trebui să se aplece pentru a înțelege ce-i spunea. Locuiește acolo, zise el arătându-i o clădire aflată la capătul străzii.

Clădirea avusese cândva mai multe etaje, dar cele superioare erau dărăpănate, iar în locul lor fusese pus un acoperiș pentru a-i apăra de ploaie. Nu exista nici o ușă de intrare. Cineva se mișcă în prima cameră și întrebă în arabă :

– E cineva acolo ?

O femeie în vârstă dădu perdelele la o parte și privi afară, în timp ce bărbatul ei i se uita peste umăr. Nici unul nu spuse nimic.

– Vorbiți araba ? întrebă Lisa.

– Mai degrabă în franceză, zise femeia.

– Știu că Ibrahim locuiește aici.

În privirea femeii apăru un licăr de curiozitate.

– Îl cauți pe Ibrahim ? De ce vrei să-l vezi?

– Suntem prieteni. M-a ajutat în Djemaa el Fna. Mi-a spus că-l pot găsi aici dacă vreau să-l mai văd.

– Nu ești trimisă de autorități, nu ?

– Sunt americană. Nu cunosc aproape pe nimeni în oraș, așa încât nu prea am cum să vin din partea autorităților. V-am spus deja, sunt o prietenă de-a lui Ibrahim.

– Trebuie să fim cu băgare de seamă. Băiatul n-ar trebui să locuiască singur. Spunem că avem noi grijă de el, iar până acum nu am avut probleme. Trebuie să fim mereu cu ochii-n patru. Mai ales pentru că suntem francezi marocani și suntem nevoiți să trăim la vârsta noastră într-un asemenea loc. Camera lui Ibrahim e în josul holului. Am să te conduc.

Descuie camera și spuse:

– Poți să intri. Trebuie să apară și Ibrahim. Trece pe la noi să vadă ce mai facem și să-și ia cheile. Cine să-i spun că-l așteaptă?

– Americana care și-a uitat pachetele.

Lisa intră înăuntru. În contrast cu holul neprimitor, camera acestuia părea a fi locuibilă. Pe jos era o carpetă în dungi, luată nu se știe de unde. Erau și câteva piese de mobilier, vechi dar bine întreținute : o masă, două otomane, un cuier în care erau puse mai multe cămăși.

Zări o etajeră și se duse să arunce o privire. Văzu niște cărți, dintre care Torahul evreiesc și Coranul. Mai erau acolo niște căni din porțelan, ieftine dar făcute cu bun-gust, câteva fotografii ale unor actrițe marocane.

« A reușit să-și facă din locul ăsta o casă », se gândi Lisa.

Nu fu nevoită să aștepte foarte mult. Auzi zgomot de pași, apoi niște voci înăbușite. Peste câteva clipe se trezi cu el în pragul ușii.

– Bună ziua, doamnă !

– Bună ! îi răspunse Lisa.

Înainte de toate, nu-mi mai spune "doamnă", ci Lisa. Acesta e numele meu.

– Așază-te, Lisa. Vrei ceva care să te întremeze ? Pot face niște ceai.

– Ibrahim, am nevoie de ajutorul tău. Am o problemă foarte serioasă. Îți amintești de Sabrina, nu? Fata despre care te-am rugat să afli ceva, dacă poți.

– Bineînțeles.

– Ibrahim, trebuie neapărat s-o găsim pe fata asta. E o chestiune de viață și de moarte.

– Sunt multe locuri în care poți să te ascuzi pe aici. Am căutat, am privit și am ascultat, dar n-am aflat nimic despre o americană care e însoțită de un bărbat. Dacă i-ar fi văzut cineva, ar fi fost ușor de identificat.

– Așa e. De aceea, cred că nu sunt singuri, pentru că ar fi fost nevoiți să-și procure hrană. Probabil că are grijă cineva de ei. Cineva care să vrea să aibă grijă de un cuplu aflat în mare dificultate. Crezi că există cineva care să-i ia în grijă și să-i ascundă? Vreau să spun, cunoști pe cineva care ar face un asemenea gest?

– Am să mă gândesc, spuse el. Mai dorești și altceva?

– Da, ar mai fi ceva. Până o găsim pe Sabrina, trebuie să stau într-un loc singur.

– Poți să rămâi aici. De îndată ce te vei obișnui cu saltelele astea, vei vedea că sunt foarte confortabile.

– N-aș vrea să-ți fiu o povară. Tu unde vei dormi?

– Mai am și alte saltele, în cealaltă cameră. Nu e nici o problemă. Vei sta aici, e stabilit.

Ibrahim se duse jos și se întoarse cu un urcior cu apă fierbinte. Puse în el niște ceai de mentă, scoase un borcan cu zahăr din care presără puțin în ceai.

– Începi chiar acum s-o cauți pe Sabrina, nu-i așa ? îl întrebă ea în timp ce lua ceașca din mâinile lui.

– Nu pot să fac prea multe înainte de lăsarea serii. Locul e plin de iscoade care-și câștigă existența urmărindu-i pe ceilalți oameni. Dacă m-aș duce acum în căutarea unei fete pe nume Sabrina, seara ne-am trezi cu autoritățile pe capul nostru. Vei pierde în acest fel nu numai șansa de a o găsi pe Sabrina, ci și pe prietenul tău, Ibrahim, ca și un loc în care să te ascunzi.

– Da, cred că ai dreptate.

– Aș vrea să știu ceva despre această Sabrina.

– E foarte tânără, cam de statura mea, are o față foarte palidă. Ultima dată când am văzut-o, avea părul negru, dar părul ei natural e blond. E posibil să fi redevenit blondă. După cum ți-am mai spus, călătorește cu un american roșcat și bărbos. Pentru o perioadă scurtă de timp, au cântat în cluburi de noapte. Se iubesc foarte mult.

– Ar trebui să se despartă, dacă vor să se ascundă. Ar fi singurul lucru înțelept pe care l-ar putea face.

– Se iubesc prea mult pentru a se putea despărți. Sunt sigură că ar rămâne împreună, orice ar fi.

– Poate că ai dreptate. De altfel, e destul de greu pentru străini să găsească pe cineva de încredere și care să dorească să-i ajute, oferindu-le un loc în care să se ascundă, darămite două.

– Da, așa e.

– Ești sigură că sunt aici, în Mellah?

– Da, Ibrahim, sunt sigură.

– Atunci, am să-i găsesc.

– Nu m-ai întrebat încă de ce te rog să faci asta.

– Uneori, e mai bine să nu știi chiar totul.

– Tu nu te alegi cu nimic din toată povestea asta.

– Ba da ! Cu satisfacția de a ajuta un prieten.

Lisa dădu să se ridice de pe otomană. Simți cum o cuprinde amețeala. Puse mâna pe măsuță pentru a nu cădea. Ibrahim sări s-o ajute, luând-o de braț.

– Ești bolnavă!

– Nu, obosită. De o săptămână n-am mai dormit.

– Atunci, ai nevoie de multă odihnă. Aici e foarte liniște. Nimeni nu te va deranja.

Lisa se clătină spre patul improvizat. Amețită din cauza oboselii și a tensiunii, se întinse pe pat și adormi imediat din cauza epuizării.

Nu știu cât timp dormi. Din când în când se mai trezea și avea nevoie de timp până să-și dea seama unde se află. De fiecare dată când se trezea, avea lângă ea apă proaspătă și ceva de mâncare. O dată, se trezi cu soarele în ochi. Apoi, se trezi din nou noaptea. Nu-și dorea decât să doarmă.

Până la urmă, se trezi de-a binelea. Se odihnise suficient. Se ridică din pat. Era în continuare amețită, dar se simțea odihnită.

În cameră era întuneric beznă. Își luă lanterna și o aprinse. Ibrahim îi lăsase un pahar cu apă, câteva curmale, precum și niște felii de pâine și carne. Iar urciorul era plin cu ceai de mentă.

Își făcu un sandviș pe care-l mâncă imediat. Își umpluse din nou cana cu ceai când auzi cum se deschide ușa. Ibrahim se opri în prag când o văzu trează.

– Bună, Lisa.

– Bună, Ibrahim.

– Cât am dormit?

– Două zile.

– Cât e ceasul?

– Unu noaptea.

Făcu un pas spre ea și spuse abia șoptit:

– Am găsit-o pe cea care-și spune Sabrina.

– Unde anume?

– În casa unui om în vârstă pe nume Abba Isaacs. E unul dintre puținii evrei rămași în Mellah. Face bijuterii. În casa lui se ascund în vremuri tulburi mulți băștinași. La parter, are magazinul. La etajul al doilea stă el, dar sunt multe cămăruțe în care te poți ascunde. Acolo a stat Sabrina.

– Cum adică, a stat ? Vrei să spui că a plecat ?

– Da, au mutat-o ieri.

– Cine anume ?

– Doi bărbați. Aveau acte pe care i le-au arătat lui Abba Isaacs. Au vorbit cu fata care părea dornică să plece cu ei. Nu numai ea, ci și bărbatul bărbos care e cu ea.

Lisei aproape că-i era teamă să-l întrebe:

– Ți-a spus prietenul tău cum arătau bărbații?

– Unul dintre ei era un amestec de berber și arab, înalt, drept, cu tenul măsliniu și niște ochi albaștri pe care nu prea-i găsești printre oamenii de la munte, iar celălalt un bărbat care șchiopăta.

– Ahmad și Seddrate ! Unde o duceau pe Sabrina?

– N-au spus. Dar Abba Isaacs mi-a zis că e sigur că se vor duce în munți. Aveau o mașină specială pentru munți, așa cum are și Abba.

– Un Land Rover.

Ibrahim dădu din cap a încuviințare.

-Și zici că și prietenul tău are o astfel de mașină?

– Da. Abba se duce în fiecare săptămână cu bijuterii în munți, pentru că femeile berbere și-ar cumpăra într-una numai bijuterii, dacă ar avea bani.

– Ibrahim, prietenul tău n-a făcut bine lăsând-o pe Sabrina pe mâna acestor bărbați.

– Da, era și el îngrijorat după plecarea fetei. Ce-i vor face?

– Nu putem sta cu mâinile în sân.

Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să mergem în munți.

– Nu poți merge acolo singură. Drumurile sunt adesea ascunse și periculoase.

– Contez pe tine că-l vei putea convinge pe Abba Isaacs să mă ducă acolo cu mașina lui. Am suficienți bani pentru a-l plăti. Crezi că poți aranja?

– Dacă a făcut o greșeală lăsând-o pe fată să plece, va dori s-o repare negreșit.

– Atunci, ascultă cu atenție. Am nevoie de haine noi. Ca și de ghete pentru cățărat. Costumul pe care-l poartă de obicei femeile berbere e foarte bun, iar pentru serile reci un haic ar fi minunat. Îmi vei alege unul într-o culoare ponosită, deoarece se presupune că fac o vizită unei rude țintuite la pat. Abba mă va lua într-unul din drumurile sale obișnuite în munți.

– E inteligent ceea ce plănuiești, spuse Ibrahim aprobator.

– Ți-am spus de ce haine am nevoie. Mai vreau și niște obiecte necesare : lanterne, binocluri. Știi de unde poți cumpăra niște lentile?

– Da, există un magazin în Medina.

– O să am nevoie și de niște casete pe care să pot înregistra.

– Te referi la casetele pe care poți să înregistrezi muzică și zgomote?

– Da, dar trebuie să fii sigur că le vei alege pe cele potrivite. Fii cu băgare de seamă ! Dacă cineva îți pune întrebări, trebuie să ai răspunsul gata pregătit. Așadar, dacă ești întrebat de ce cumperi toate astea, vei spune că ai fost trimis de cineva care s-a cazat la un hotel. Când te întorci, treci pe la Abba Isaacs. Ai grijă să nu te vadă nimeni intrând în magazinul lui. Spune-i să vină să mă ia înainte de miezul nopții. Să mă aștepte într-un loc sigur din apropiere, dar suficient de departe de locul ăsta, încât să nu-ți creez probleme.

Îi întinse un portofel cu bani marocani și-i spuse :

– Sunt suficienți bani aici pentru a-mi cumpăra tot ce am nevoie. Ai reținut tot ce ți-am spus ?

– Da.

Se îndreptă spre ușă, dar se opri brusc și se răsuci pe călcâie.

– Lisa, ai uitat un singur lucru.

– Care anume ?

– Vei avea nevoie de vopsea roșie pentru a-ți face tatuajul pe bărbie.

– Așa e, Ibrahim. Ce m-aș face fără tine?

Capitolul 10

Lisa se retrase în colțul ei de pe scaunul din dreapta și-l studie pe Abba Isaacs. Se apropiau de punctul terminus al călătoriei. Se opriseră de nenumărate ori prin satele aflate în calea lor.

Poate că în alte împrejurări Lisa s-ar fi bucurat de călătorie. Berberii erau oameni luminoși. Femeile care veneau să cumpere bijuterii erau pline de viață. Bărbații erau prietenoși și gata să stea de vorbă.

Satele prin care trecuseră erau organizate ca niște unități tribale. Ait Morrhad, Ait Haddidou, Aid Atta.

– Ne apropiem de alt sat, spuse ea pentru a rupe tăcerea. Poți să-ți dai seama după urmele lăsate de turmă.

– Da, așa e. Acesta e satul în care doreai să ajungi.

– Ait Seddrate?

– Ait Seddrate.

Lisa se cufundă din nou în tăcere. Avea multe lucruri la care trebuia să se gândească. Îi trecuse prin minte ideea că Ahmad i-ar fi putut duce pe cei doi în alt trib decât Seddrate, dar o abandonă repede, pentru că n-ar fi fost o mișcare prea înțeleaptă. Deși erau foarte fideli clanului din care făceau parte, Berberii nu prea-și țineau

promisiunile în afara propriei jurisdicții. Iar Ahmad n-ar fi riscat într-o chestiune atât de importantă.

Lisa îl întrebă pe Abba Isaacs despre actele pe care Ahmad le prezentase.

– Ai auzit conversația dintre Ahmad și Sabrina ?

– În mare parte. Spunea că e prietenul și partenerul unui agent din țara ta, Statele Unite ale Americii. Asta a impresionat-o pe fată. I-a spus că o va duce într-un loc din care va putea să ia legătura cu acest agent.

– N-a cerut casetele?

– Ba da, dar ea a refuzat să i le dea. A spus că nu le va încredința decât unui american. A adăugat că, atunci când va sosi timpul, va ști cui să le dea.

Lisa se gândi la ultimele cuvinte ale lui Abba Isaacs. Sabrina aștepta să audă ceva, poate o parolă. Exista în mod cert cineva care cunoștea această parolă, dar nu era Ahmad Rachid. Oricum, acesta a pus foarte bine la punct acestă operațiune: i-a dus pe cei doi în munți, departe de civilizație. După aceea, îl va trimite pe Gary la ei. De îndată ce acesta va obține casetele, le va lua și se va descotorosi de el mult mai ușor aici în munți. Probabil că Ahmad le-a promis celor doi că vor putea pleca teferi și nevătămați oriunde vor dori. Apoi, o va convinge pe Sabrina că singurul drum de ieșire din Maroc trece prin punctul cel mai nordic din Africa, printr-un oraș pe nume Ceuta. Aici, autoritățile spaniole vor găsi droguri în posesia lor. Da, planul lui Ahmad era perfect. Singurul lucru pe care nu-l luase în considerare era prietenia Lisei cu Ibrahim.

– Suntem aproape de destinație, spuse Abba Isaacs. Ce vrei să fac?

– Găsește un loc în care te poți opri. Odihnește-te până dau o tură primprejur.

– Ai grijă ! spuse el în timp ce Lisa cobora din mașină.

Găsi o cărare bătută care ducea spre vârf.

Berberii erau păstori și-și mânau turmele sus de fiecare dată când o permitea vremea. Ca majoritatea satelor de munte, Ait Seddrate era așezat într-o vale și semăna mai degrabă cu o tabără. Adăposturile nu erau acele corturi din piele de capră ale berberilor din deșert, pentru că oamenii aceștia erau nomazi. Păreau că de-abia veniseră, iar a doua zi în zori urmau să plece.

Lisa își scoase binoclul și privi în vale. Abba Isaacs îi spusese să caute un loc numit « Cuibul Uliului ». Se spunea că acest loc aparținea unui om cu influență numit « Uliul ». Se știau puține lucruri despre el. Ducea o viață departe de ochii lumii, dar avea un anume fel de control asupra satului. Ba se spunea că e vorba de un oficial arab, ba că e vorba de un străin.

Lisa privi cu atenție în jur. Stânca Uliului susținea un fel de castel-fortăreață destul de ciudat. Avea o pistă de aterizare unde era așezat un elicopter ce se asemăna cu o pasăre imensă cu aripile strânse. Accesul în locul respectiv se făcea printr-un fel de lift din acelea care transportă doritorii la panta de schi.

Hei! exclamă Lisa. Se pare că există cineva care ține foarte mult la intimitatea lui. Sau poate că nu ține atât de mult la ea, cât mai degrabă are nevoie de ea.

Satul asupra căruia își îndreptă binoclul nu era la fel de spectaculos. Văzu cum niște bărbați și copii joacă un fel de fotbal. De la un grătar imens se răspândea fum. Se auzeau niște ritmuri flamenco asemănătoare cu acelea pe care Ahmad le cânta la cazinou.

Se întoarse din nou cu binoclul asupra « Stâncii Uliului » și gândi cu voce tare :

– Dacă i-a dus pe cei doi acolo, pot să-i spun liniștită lui Abba Isaacs să întoarcă mașina ca să plecăm.

Gândindu-se mai bine, zise :

– Nu, nu cred că a făcut asta, pentru că nu e rentabil.

Chiar dacă Ahmad ar putea ajunge în acest loc, ceea ce e de discutat, o asemenea mișcare i-ar strica planurile bine gândite. Cei doi trebuie să se simtă cât mai bine, altfel nu va putea scoate casetele de la ei.

Văzu apoi că nu era nici o mașină în parcarea special amenajată. Ahmad se întorsese în oraș pentru a fi prezent la întoarcerea lui Gary în acea seară. Abba Isaacs îl auzise pe Ahmad promițându-i Sabrinei că va veni cu americanul chiar în acea seară, vor face târgul, iar apoi le va aranja plecarea din Maroc pentru poimâine. Operațiunea ajunsese la punctul culminant.

Singurul lucru la care trebuia să se mai gândească era să-și dea seama unde era Seddrate. Bănuia că i se dăduse drept sarcină "protejarea" celor doi. Când va descoperi unde i-a plasat Ahmad pe Sabrina și pe Crispin, va ști cu siguranță unde e și Seddrate.

Între timp, meciul de fotbal se terminase. Bărbații se adunaseră în jurul focului, cu un pahar de băutură lângă ei. Putea auzi ritmurile muzicii.

Barăcile erau cufundate în întuneric. Una singură, cea situată la capăt, părea a fi luminată. Lisa văzu o femeie îndreptându-se într-acolo, ținând în mâini ceva de mâncare.

Lisa se gândi că acolo era Sabrina.

Se întoarse la mașină și îl bătu ușor pe umăr pe Abba, care adormise. Acesta se frecă la ochi și o privi nedumerit.

– Se apropie timpul. Se pregătesc să ia masa.

– Cu ce te pot ajuta ?

– Stai aici în mașină. Am identificat locul în care sunt cei doi. Singura noastră problemă e bărbatul care-și spune Seddrate. Dacă îi va păzi, așa cum cred că va face, trebuie să ne alegem momentul potrivit. Cunoști obiceiurile acestor oameni. Seddrate va sta cu ochii pe ei și nu va pleca decât dacă va avea un motiv întemeiat s-o facă.

Știi cumva care ar putea fi acesta ?

Abba Isaacs stătu puțin pe gânduri, după care spuse:

– Va trebui să ia masa cu ceilalți. Nu va îndrăzni să lipsească. Fără a mai pune la socoteală faptul, că după masă, se dansează. M-ar mira ca acest bărbat să nu ia parte la dans.

– Acela e momentul în care trebuie să acționăm. Se pare că se apropie. Am plecat.

Verifică în geantă dacă are casetele, aprinse lanterna și o luă pe potecă spre sat. Abba Isaacs părea neliniștit.

– Ești sigură că poți merge singură pe cărarea aceea abruptă? Sigur n-ai nevoie de ajutor?

– Da, sunt obișnuită cu astfel de drumuri. În plus, lucrul ăsta nu-l pot face decât singură, pentru că două persoane ar trezi suspiciuni.

Înainta anevoie, pentru că trebuia să ocolească stâncile de pe drum. Aerul de munte îi ascuți simțurile, făcând-o să perceapă cel mai mic sunet. Auzea cântecele pe care Ahmad i le cântase la el acasă sau la "Punga Spartă".

Pe măsură ce se apropia de baraca în care stăteau Sabrina și Crispin, își dădu seama că locul avea electricitate. Își fixă binoclul asupra barăcii, dar cei doi nu păreau a fi acolo. Zări totuși figura unui bărbat care stătea în pragul ușii și care privea spre cei care petreceau. Păși afară, iar Lisa își dădu seama că șchiopătează ușor.

Seddrate închise ușa barăcii, dar nu o încuie. Dacă ar fi făcut-o, Lisa ar fi întrat în panică. Îl văzu pe Seddrate cum aruncă o privire ușor șovăitoare în urma lui, apoi se îndreaptă repede spre celălalt capăt al satului, unde se dansa.

Lisa ieși din spatele copacului unde se ascunsese și porni spre baraca luminată. Aruncă o privire spre celălalt capăt al satului și se strecură fără zgomot în baracă. În camera de intrare nu era nimeni, dar într-una din cămăruțe îi zări pe cei doi.

Crispin se ridică imediat. Lisa duse mâna la gură în semn de tăcere.

– Nu ridica vocea. Nu vă fie teamă ! Sunt o prietenă.

– Cine ești?

– Mă numesc Lisa Clark. Așteptați un agent american în seara asta. Lucrez cu el.

– După înfățișare, nu pari a fi americană, spuse Sabrina ridicându-se la rândul ei. Semeni cu femeile berbere din satul ăsta.

– E bine pentru noi toți că lucrurile stau așa, spuse Lisa pe un ton sec.

Își căută actele și le întinse. Crispin le luă și le cercetă cu atenție, apoi le dădu Sabrinei.

– Ni s-a spus că agentul american vine în seara asta. Unde e?

– Va veni mai târziu.

– Nu vreau să discut decât cu americanul.

Lisa se uită când la unul, când la altul, după care se adresă direct Sabrinei :

– Americanul vine în seara asta aici pentru că aveți cunoștință despre o scurgere de informații privitoare la o rețea internațională de droguri, nu ?

Sabrina întoarse capul.

– Știu că aveți dovada. E înregistrată pe două casete. Mai știu și că faptul că sunteți în posesia unei asemenea dovezi vă sperie de moarte. Ați spus că nu veți da această dovadă decât unui agent autorizat al Statelor Unite ale Americii.

Sabrina o privea uimită și nu spunea nimic.

– Ascultă-mă bine, Sabrina! Viața ta și a bărbatului pe care-l iubești depinde numai și numai de încrederea pe care o ai în mine și dacă vei face cum îți spun.

Lisa scoase cele două casete neînregistrate din geanta pe care o avea asupra ei.

– Vreau să-mi dai cele două casete pe care le ascunzi atât de bine de atâta vreme și să le înlocuiești cu astea două, care sunt neînregistrate.

– Ești de-a dreptul nebună dacă ai impresia că am să-ți dau casetele.

– Nu cred că-ți dai seama că agentul american care vine în seara asta își pune viața în pericol fără să știe.

– Cum așa?

– E trimis după casete pentru că e singura persoană în care ai încredere. Adevărul e că Ahmad, cel care v-a adus aici, lucrează pentru rețeaua internațională de trafic de droguri de care de-abia aștepți să scapi. E un mercenar care își oferă serviciile celui care oferă mai mult. În cazul de față, a fost împuternicit de unul dintre cei menționați pe acele casete să le recupereze cu orice preț.

– Și cum vrea să le recupereze dacă i le dau americanului ?

– Cum crezi ?

Se priviră o clipă.

– După ce-l elimină pe american, urmezi tu.

– O să plecăm din Maroc poimâine, fără a fi deranjați în vreun fel. Ni s-a promis asta.

– Da, veți ieși din Maroc prin Ceuta, punctul cel mai nordic al Marocului. Cineva o să pună droguri în mașina în care vă veți afla. Veți fi ridicați de poliția spaniolă. Continuarea e previzibilă. Vă veți petrece toată viața în închisoare. Vreți să vă petreceți douăzeci sau treizeci de ani într-o închisoare spaniolă?

– De unde știm că ne spui adevărul? întrebă Crispin, în timp ce o prindea pe Sabrina de mijloc.

– N-aveți de unde. Există momente în viață când trebuie să mergi pe încredere. Ca atunci când te îndrăgostești și te angajezi față de cealaltă persoană.

Lucrul acesta te face vulnerabil și poți fi cu ușurință rănit, dar ești încrezător că nu se va întâmpla așa ceva.

Tăcu câteva minute, pentru a-i fi mai bine înțelese cuvintele rostite, după care continuă :

– Decizia vă aparține. Puteți avea încredere în mine și atunci vom ieși cu toții cu bine din această încercare și vom apuca zile mai bune, sau mă puteți da afară pe ușă, riscându-vă pielea.

În încăpere se așternu tăcerea. Crispin fu cel care o rupse.

– Sabrina, cred că e o persoană de încredere și că ar trebui să mergem pe mâna ei.

Dar aceasta clătină din cap.

– Nu e suficient. Nu pot să cred pe cuvânt pe cineva care vine aici și vorbește despre lucruri abstracte cum ar fi încrederea. Am nevoie și de altceva. De o dovadă care să-mi arate cine ești, doamnă Clark, și cu ce drept te amesteci în povestea asta.

Lisa căută din nou ceva în geantă. Nu era sigură dacă ceea ce voia să facă era bine. Juca o carte foarte mare, dar își asuma riscul. Scoase o bucată de hârtie și i-o întinse Sabrinei. Pe aceasta era tipărit un singur cuvânt : el-fotografia.

Sabrina se uită la bucata de hârtie, nevenindu-i să creadă.

– De unde ai asta ? o întrebă Sabrina.

– Am găsit-o prinsă sub panglica pălăriei unui bărbat care a fost bătut cu bestialitate pe malul apei, în Rabat. Akbar Youssef, pe care îl cunoști foarte bine, Sabrina, i-l dăduse. Bărbatul care a fost bătut pentru că știa acest cuvânt urma să te întâlnească. E vorba de partenerul meu, Jake Jefferson.

Urmară alte câteva clipe de tăcere. Sabrina se mai îmblânzi, semn că se răzgândise. Se duse la rucsacul ce zăcea pe jos, scotoci în el și scoase fotografia înrămată a lui Peter Joring. Acolo ascunsese cele două casete pe care le înlocui cu cele neînregistrate, aduse de Lisa.

Cum Sabrina privea fix cele două casete care le aduseseră atât de multe necazuri, Crispin fu cel care i le întinse Lisei.

– Vă asumați o mare responsabilitate, doamnă Clark. Dacă nu ai grijă ca aceste casete să ajungă pe mâinile cui trebuie, nu meriți prea multă fericire în viață.

– Îmi doresc acest lucru la fel de mult ca și tine. Rolul meu e să le fac să parvină cui trebuie, dar al tău nu s-a terminat încă.

– Ce vrei să spui ?

– Americanul pe care-l aștepți va ajunge aici înainte de miezul nopții. Îl cheamă Gary Mitchell. Va crede că-i dai casetele adevărate. După ce-i dai casetele neînregistrate, rolul tău s-a încheiat. Un șofer vă va aștepta pe vârful muntelui. Dar nu va fi ușor să plecați de aici. Așa că ascultă bine ce-ți spun. Ai un ceas ?

Crispin arătă spre mâna lui stângă.

– Dați-i lui Gary Mitchell cincisprezece minute. Nici mai mult, nici mai puțin. Timpul e esențial. Când s-au scurs exact cincisprezece minute de la plecarea lui, veți pleca și voi imediat. Aveți grijă să vă mișcați repede.

– Unde să ne ducem?

– O să vă arăt.

Îi duse la ușă, aprinse lanterna și le arătă poteca pe care venise ea.

– Această potecă duce în vârful muntelui. A fost făcută de păstori. Când am să plec, uitați-vă cu atenție pe unde o iau. Luați lanternele astea, pentru că veți avea nevoie amândoi de câte una. Eu mai am una pentru mine. Poteca e abruptă și plină de stânci. Trebuie să mergeți cu mare atenție. Dar de vreme ce ați pornit, să nu vă mai opriți. Nu priviți în urmă. Totul depinde de rapiditatea cu care ajungeți sus. E posibil ca sătenii să fie alertați, așa încât nu trebuie să vă opriți. Nu va fi ușor. Nici măcar nu vă întreb dacă aveți curajul de a face acestă escaladare.

Cred că faptul că vreți să rămâneți împreună ar trebui să vă dea curajul necesar depășirii acestei dificultăți.

Lisa stătea ca pe spini în mașina pe care Abba Isaacs o ascunsese după un pâlc de copaci. Ahmad spusese că se va întoarce la Ait Seddrate înainte de miezul nopții. Lisa se uită la ceas și văzu că mai rămăseseră zece minute până atunci. Nici o mașină însă nu-și făcu apariția. Era cu nervii la pământ. Rezistența interioară îi fusese serios pusă la încercare în acea zi. Fremătă și de aceea își strânse haicul în jurul trupului.

– Te simți bine ? o întrebă Abba Isaacs.

– O să mă simt mai bine când o să-l văd pe Ahmad.

Nici nu apucă bine să-și termine fraza, că și auzi motorul mașinii lui Ahmad. Apoi, cineva trânti o ușă. Vocile celor doi se auzeau clar în aerul de munte.

– Înțelegi de ce e mai bine pentru tine să te duci singur ? Nu are încredere decât într-un agent american.

– Cum ajung acolo?

– Pe acolo e o potecă a păstorilor, dar drumul e abrupt și anevoios. Pe aici e o potecă pe care merg femeile din sat. Îți va fi mai ușor dacă o iei pe aici. Trebuie să ai grijă să fii discret. Trebuie să ajungi la baraca luminată.Trebuie să fim prudenți. Dacă sătenii ar ști că folosim Ait Seddrate pentru acest fel de schimb, o să avem probleme. Berberii pot fi răzbunători.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Ahmad adăugă :

– Succes, Gary!

Lisa fremătă auzind aceste cuvinte rostite cu atâta ipocrizie. Auzi zgomotul pașilor lui Gary un timp, iar după aceea nu mai auzi nimic. Trebuia să aștepte. Pentru a-și potoli neliniștea, încercă să-și imagineze care erau mișcările pe care le făcea.

Acum intra în baracă, își declina identitatea, spunea parola, lua casetele și pornea înapoi.

Lisa calculase foarte bine timpul alocat fiecărei operațiuni, pentru că auzi din nou zgomot de pași pe potecă. Ahmad se dădu jos din mașină când Gary ajunse în vârf. Lisa își ținu respirația. De data asta, Ahmad nu mai aprinse farurile așa încât era întuneric beznă.

– Le-ai luat ? întrebă el.

– Da.

– Unde sunt ?

– În buzunarul meu interior.

În clipa aceea, Lisa auzi pe cineva cum sare și scoate un țipăt sălbatic. Aprinse farurile de la mașina lui Abba Isaacs, iar locul fu inundat de lumină. Ahmad se întoarse și strigă :

– Ce înseamnă asta? Cine e acolo ?

Clipa aceea de neatenție îl salvă pe Gary.

Lisa îl văzu pe Gary cum se năpustește asupra lui Ahmad cu lovituri de karate. Îl văzu pe acesta din urmă prăbușindu-se. Ieșind repede din mașină, se duse la bărbatul pe care-l iubea. Se uitară unul la altul.

– Ce cauți aici ? întrebă el.

Drept răspuns, ea îi arată casetele pe care le ținea în mână.

– Astea sunt casetele pe care le căutai. Cele pe care le-ai primit sunt neînregistrate. Să nu-mi faci morală. Mulțumește celui de sus că am aflat toate astea, că am cunoscut un băiat pe care-l cheamă Ibrahim și că am ajuns la timp aici.

Gary stătea pironit locului și privea trupul lipsit de cunoștință al lui Ahmad Rachid.

– Era prietenul meu, spuse el.

În clipa aceea, Lisa auzi un alt zgomot venind dinspre poteca păstorilor. Zgomotul unor ghete.

– Au reușit, spuse ea cu voce tare. Crispin și Sabrina au reușit.

Capitolul11

Lisa stătea lângă Gary, în mașina acestuia parcată pe un drum lăturalnic din orașul Ceuta. Tocmai terminaseră întâlnirea pe care o avuseseră cu poliția spaniolă. Se uită la cealaltă mașină parcată tot acolo. Nimeni nu ar fi putut bănui că în acel Mercedes se aflau trei dintre cei mai buni detectivi spanioli. Mașina părea suficient de veche încât să se poată strecura fără a atrage cuiva atenția pe străzile orașului. Lisa încerca să nu-i arate lui Gary că stătea ca pe spini. Nu-i plăcuse niciodată amestecul poliției, dar Gary insistase, spunându-i că e o necesitate prezența acestora.

Ceuta era orașul cel mai nordic al Marocului. Locuitorii de origine spaniolă îl credeau de-al lor. De altfel, aveau acolo o catedrală, iar mâncarea spaniolă era la mare căutare.

Lisa îl privi cu coada ochiului pe Gary, însă acesta nu părea a-i împărtăși starea. Era calm.

Gary plănuise această operațiune în speranța de a-l prinde pe cel care era capul acestei rețele de trafic de droguri. Dar faptul că această operațiune se făcea cu ajutorul Sabrinei și al lui Crispin, amândoi riscând foarte mult, o făcea pe Lisa să aibă mustrări de conștiință.

– Gary, dacă persoana respectivă nu vine dintr-un motiv sau altul și se întâmplă ceva rău celor doi, n-am să mi-o iert niciodată.

– N-a fost ideea ta, așa că n-are nici un rost să te îngrijorezi.

– Avem casetele acelea care conțin suficiente nume încât Interpolul și cei de la departamentul antidrog să fie ocupați cel puțin un an de zile. Nu putem s-o lăsăm baltă ?

– Știi bine că nu.

Așa era ! Știa prea bine că aveau suficiente informații, dar ceea ce le lipsea era numele celui care conducea operațiunea. Uliul. Cel care se înconjurase cu o aură de secrete, alegându-și ca ascunzătoare fortăreața din Ait Seddrate. Nimeni nu putea să-l identifice. Acesta și era motivul acelei operațiuni atât de riscante.

Lisa fu nevoită să admită că raționamentul lui Gary era fără cusur.

– Persoana-cheie a operațiunii se va afla la Ceuta când vor încerca să-i închidă pe cei doi. Nu-și poate permite să lipsească. Va ține neapărat să ia personal casetele de la Ahmad. Nu știe că Ahmad e încuiat în casa lui Abba Isaacs, iar casetele se află la noi. Ai spus că un elicopter a plecat de la « Stânca Uliului » înainte de a sosi eu. De aici, nu putem trage decât o concluzie : Uliul se îndrepta spre Ceuta, pentru a lua casetele și pentru a se asigura că drogurile sunt puse în mașina Sabrinei, și nu în alta. Din fericire, Ahmad le-a spus suficient celor doi : le va da Land Rover-ul său pentru a ieși din Maroc. Făcea parte din înțelegere. Tot din înțelegere făcea parte și înmânarea de noi acte pentru Crispin. Acesta va trebui să parcheze mașina în apropierea restaurantului din port. Cineva îl va aștepta în mașină și-i va înmâna actele când el și Sabrina vor ieși din restaurant. Această persoană va plasa și drogurile.

– Uliul nu va risca atât de mult încât să facă el însuși această operațiune, obiectă Lisa.

– Așa e, dar va fi pe undeva prin preajmă, în cine știe ce mașină luxoasă. Va dori să se asigure că Sabrina și Crispin au fost prinși și că vor petrece ani buni într-o închisoare spaniolă. După aceea, se va duce

să-l întâlnească pe Ahmad, va lua de la el casetele și va pleca liniștit acasă. Trebuie să-l prindem pe Uliu în flagrant și, mai ales, să nu-l lăsăm să plece.

Gary își consultă ceasul.

– Totul e pregătit, spuse el pe un ton liniștit, ținându-și mâna pe cheia de contact. Peste două minute, cei doi vor ieși din restaurant și se vor urca în mașină. Totul e în regulă, Lisa ?

– Da. Tot ce sper e ca Sabrina și Crispin să nu se trădeze în vreun fel. Orice se poate întâmpla. Pot deveni nervoși, iar atunci totul se duce pe apa sâmbetei. Sau bărbatul care intră în contact cu ei se poate speria și face un gest nesăbuit. Sigur are o armă asupra lui.

– Gata, Lisa ! A sosit momentul.

Își îndreptară privirile spre ieșirea din restaurant. Sabrina și Crispin își făcură apariția. Se îndreptară, braț la braț, spre Land Rover. Nu arătau că le-ar fi teamă. Păreau doi tineri foarte îndrăgostiți, iar oamenii întorceau capul pentru a-i privi.

Stătură și așteptară, vorbind cu însuflețire. Își jucau cu ușurință rolul a doi tineri nepăsători la ce se întâmplă în jurul lor.

Problema era că nimic nu se întâmpla.

Stătură așa, în așteptare, vreo zece minute.

Unde era persoana de contact? Lisei îi venea să strige că nu merge. Operațiunea părea a fi un eșec. Dar se stăpâni.

Apoi, dintr-o dată, zări un bărbat mic de statură, fără nimic pe cap, dar îmbrăcat cu un costum. Traversă strada plină de lume, de parcă venise să dea o tură. Părea că nici nu vede Land Rover-ul. Lisa se gândi că va merge mai departe, dar se aruncă în mașină cu o mișcare bruscă. Îi întinse imediat lui Crispin niște acte. Lisa nu-și dădu seama dacă strecurase niște droguri în mașină în această scurtă perioadă de timp.

– Ai observat că nu și-a scos mâna stângă din buzunar? întrebă Gary.

– Da, așa e. Asta înseamnă că, în timp ce-i întindea actele lui Crispin cu mâna dreaptă, cu cea stângă scoate ușor niște pliculețe cu droguri pe care le strecoară în rucsac.

– Să pornim, atunci !

Totul se petrecu atât de repede, încât Lisa aproape că nu-și dădu seama. Bărbatul mic de statură se dădu jos din mașină și porni pe stradă. O mașină apăru parcă din pământ, însă bărbatul nu apucă să urce în ea, pentru că Gary se puse de-a curmezișul drumului. Șoferul celeilalte mașini încercă să-l ocolească, dar nu putu. Gary blocase drumul. Bărbatul cel mic de statură încercă să se piardă în mulțime. Nu ajunse prea departe. Lisa le spuse celor de la poliția spaniolă să-l încolțească. În încăierare, bărbatul își întoarse fața spre locul în care Gary parcase mașina. Lisa îl privi cu multă atenție pe bărbat. Fața acestuia nu-i spunea prea multe pentru că avea niște ochelari negri foarte mari, iar pe cap o bentiță. Și totuși, ceva îi era familiar : felul de a păși, de a merge.

Încercând să scape din strânsoare, îi căzură ochelarii pe jos, iar Lisa își dădu seama cine e.

Bărbatul care venise până aici pentru a se asigura că planul e dus până la capăt, iar rețeaua lui de droguri nu va fi descoperită, cel care nu avea nici un scrupul în a distruge viața a doi copii nevinovați era cel cu care discutase într-o barcă, pe Marea Nordului.

Era Peter Joring.

Vara veni devreme în acel an peste acel oraș din Connecticut. Lisa era bucuroasă că ajunsese, în sfârșit, acasă. Avea o seninătate pe care i-o dădea timpul petrecut departe de meseria riscantă pe care o avea.

Îi era, evident, dor de partenerul ei, Jake Jefferson, dar acesta era pe cale de însănătoșire și urma să se întoarcă acasă în toamnă.

În ziua aceea, cerul era senin, iar copacii și vegetația erau înfloriți. Îi plăcea să stea la soare alături de Gary.

– Ai chef să stai puțin de vorbă, iubire?

– Doar puțin.

– Nu pot să mi-l scot din minte pe Peter Joring.

– De ce? Doar s-a terminat totul. Relaxează-te, uită povestea asta și bucură-te de această zi.

– Un asemenea caz internațional nu are cum să nu te pună pe gânduri. E imposibil să ți-l scoți din minte atât de ușor. Poate și pentru că implică oameni importanți. Sunt de-a dreptul uimită.

– De ce anume?

– De ce a făcut Joring.

– Avea nevoie de bani.

– Cred că glumești. Era un bărbat care avea totul.

– Da, așa e, dar asta numai la început. Pe măsură ce înainta în vârstă, în domeniul profesional bătea pasul pe loc. Nu i se mai ofereau roluri de bărbați chipeși. Nu se vedea jucând personaje între două vârste pe ecran, ci numai pe scenă. Nu mai putea cere să fie plătit cu sume mari. Trăise până atunci pe picior mare, iar acum nu mai putea. După cum ți-am spus, avea nevoie de bani.

– Crezi că așa au stat lucrurile cu Joring ?

– Fii sigură că așa au stat. Acum, putem să uităm de toată povestea asta și să ne ținem de mâini pentru restul zilei ?

– Mă tot gândesc la cei doi îndrăgostiți.

– Sabrina și Crispin ?

– Da. Când i-am văzut atunci în munți, în baraca aceea mi s-a părut că se simt foarte singuri. După felul în care merge azi lumea, oamenilor le e frică să fie fericiți.

– În afara acelui băiat din apă.

Îl priviră amândoi pe băiatul cu ten măsliniu, dar cu o față care radia de fericire, înotând și strigându-i.

– Ia uitați-vă ce plonjon pot să fac! strigă el.

– Bine, du-te! zise Gary.

– Se simte ca peștele în apă, spuse Lisa. Mă bucur că l-am luat pe Ibrahim cu noi.

– Așa era normal.

– E singura persoană pe care o cunosc în stare să găsească până și în încercările dure ceva care să-l facă să se simtă fie și pentru câteva clipe fericit.

– Dacă nu-l va forța cineva să gândească asemenea majorității oamenilor, nu se va schimba.

– Vrei să insinuezi că i-aș putea face așa ceva lui Ibrahim?

– Nu, dar aș vrea să-ți fac o sugestie. Nu-i planifica viitorul. Lasă-l să aleagă. Dă-i această libertate și poate va reuși să schimbe ceva în lumea aceasta nebună în care trăim.

– În caz că nu ți-a spus, a făcut deja o alegere.

– Care anume?

– S-a decis să devină pompier.

– Cred că glumești.

– Deloc. În clipa de față, e de-a dreptul fascinat de mașinile de pompieri. Își dorește cu ardoare să poată conduce una dintre ele. I-am spus că după legile noastre trebuie să meargă la școală până la o anumită vârstă.

– Sunt convins că a avut o replică și pentru asta.

– Bineînțeles. A întrebat ce l-ar putea învăța școlile de la noi pe care să nu-l știe deja din Mellah și Djemaa el Fna.

– Ibrahim a pus punctul pe i. E o figură, băiatul ăsta!

– Mă bucur că tatăl tău s-a oferit să-l țină la el până va începe școala, pentru că singură nu m-aș fi descurcat. Vă mulțumesc amândurora pentru ajutor.

Spunând acestea, îl trase pe Gary spre ea și-l sărută cu pasiune.

– E mult mai bine decât să ne ținem de mâini.

Poate că ar trebui să lăsăm asta tinerei generații. Și, fiindcă tot veni vorba de tânăra generație, trebuie să-ți spun că Sabrina și Crispin s-au întors la New York. Mi-au telefonat aseară.

– Ce mai fac ?

– Urmează să se căsătorească.

– Grozav! Poate că în sfârșit Sabrina se va regăsi. Am îndrăgit-o din prima clipă. Să fugă atâta timp de tatăl ei vitreg din cauza fricii pe care i-o inspira! Peter Joring s-a comportat foarte urât spunându-mi cât de apropiați erau, când de fapt ea făcea totul pentru a sta cât mai departe de el. Iar eu am fost suficient de proastă încât să-l cred.

– Nu te mai învinovăți atâta. Recunoaște că și-a jucat rolul foarte bine.

– Cred că tu l-ai mirosit pe Peter Joring de la început.

– Un singur lucru mi s-a părut că scârțâie în povestea lui. Faptul că a susținut că Sabrina îi spusese că și Jake Jefferson era în pericol. Era ceva cusut cu ață albă. O tușă teatrală inspirată de simțul lui pentru dramă. Ne spunea fel de fel de fleacuri, jucându-se cu noi prin vulnerabilitatea pe care și-o acorda cu de la sine putere. Când Jake a fost atacat, a trebuit să-i luăm povestea de bună. A riscat, după care a lăsat totul în seama noastră.

– Până în ziua aceea, la Ceuta.

– Până în ziua aceea.

– Dar știa că Sabrina se află în posesia casetelor. Era atât de disperat, încât a trimis un detectiv pe urmele ei. Nu a îndrăznit să se folosească de oamenii lui, așa încât mi s-a adresat mie și lui Jake. Dar cum a aflat că acele casete se aflau la Sabrina ?

– A aflat de la omul lui de încredere, mâna lui dreaptă. O adevărată armată de oameni era pe urmele Sabrinei.

– Cine a înregistrat aceste casete ?

– Un corsican care s-a simțit păcălit de cei din organizație.

Le-a făcut, dar trebuia să le dea înainte de a fi dat în vileag de cei din propria frăție. I-a spus unuia dintre colegii mei că dacă ar fi să dea aceste casete cuiva, le-ar da unei fete pe nume Sabrina. Când a găsit-o și i le-a înmânat, i-a spus să nu le dea decât unui agent american. Corsicanul știa că Joring era "Uliul", iar Sabrina era fiica lui vitregă. Credea că Sabrina e la curent cu ceea ce făcea tatăl ei vitreg. Numai că ea habar n-avea. Voia pur și simplu să stea cât mai departe de el, pentru că nu-l plăcea și pentru că nu se înțeleseseră niciodată.

– Cred că ziua aceea, în Ceuta, a fost traumatizantă pentru ea.

– În mod sigur.

– Gary, fii sincer ! L-ai suspectat vreo clipă pe Peter Joring ?

– Nu la început.

– Atunci, când ?

– Când s-a întâlnit cu Seddrate, înainte de revărsatul zorilor, acasă la Ahmad.

– Deci, știai de acea întâlnire !

– Doar n-ai crezut că ești singura care nu doarme.

– Gary, ești un nesuferit. Te comporți la fel ca Jake în privința ascunderii anumitor lucruri.

– Lisa, hai să ne căsătorim și să terminăm cu această competiție profesională dintre noi.

Ea se îndepărtă puțin de el, pentru că era supărată. Nu pentru că Gary se dovedise superior în a rezolva cazul, deoarece la așa ceva se aștepta din partea unui profesionist ca el. Ci pentru că era dominator și părintesc față de ea, exact cum era și Jake. Nu voia să vadă așa ceva la omul pe care-l iubea.

– Știi, spuse ea, m-am îndrăgostit de tine de la bun început și nu pot să mi te scot din minte. Iar asta mă îngrijorează.

– De ce ?

– Pentru că în tine sunt doi bărbați : unul dur și altul cu inimă.

– Deci, îți e teamă.

– Da, îmi e teamă, dar nu de tine, ci de mine. Toată viața am trăit ca Sabrina. De aceea m-am implicat atâta în cazul ăsta, în ciuda tuturor riscurilor. Sabrina trăia cu un țipăt înlăuntrul ei. Cunosc foarte bine sentimentul ăsta. Arăți că ești curajos, dar de fapt ești îngrozit.

– Dacă nu știai, aceasta e definiția curajului : să fii speriat de moarte, dar să mergi înainte.

– Ai avut dreptate, Gary, când ai spus că n-am mai fost îndrăgostită cu adevărat niciodată. N-am fugit ca Sabrina de oameni, ci de angajare. De implicare. Acum, am întâlnit pe cineva de care nu mai pot fugi. Oriunde m-aș duce, n-aș vedea decât fața ta, ți-aș auzi vocea și ți-aș simți brațele în jurul meu.

– Căsătorește-te cu mine, Lisa, spuse el prinzându-i mâna. Am să-l țin în frâu pe bărbatul care vrea să salveze lumea. Îți promit.

Lisa îl privi ceva vreme cu acei ochi ai unei femei îndrăgostite, dar căreia îi e greu să dea un răspuns clar.

– Gary Mitchell, în caz că n-ai observat, nu suntem singuri. Un băiat înfometat, plin de apă și amuzat, ne privește.

Gary nu răspunse, ci o sărută cu pasiune.

Sfârșit